

[Miêu – Thử] Vi Quân Thanh Ti . Vi Quân Bạch Phát

Contents

[Miêu – Thử] Vi Quân Thanh Ti . Vi Quân Bạch Phát	1
1. Chương 1: Bức Họa	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	49
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	65
18. Chương 18	70
19. Chương 19: Phiên Ngoại	74

[Miêu – Thử] Vi Quân Thanh Ti . Vi Quân Bạch Phát

Giới thiệu

Editor: Leena-chan Thể loại: Cổ trang, ngược, HE. Summary: Tưởng niệm, nó được hiểu là cái gì? Câu tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-thu-vi-quan-thanh-ti-vi-quan-bach-phat>

1. Chương 1: Bức Họa

Vốn là bình thường.

Bức tranh này mặc dù không phải là danh gia chi chỉ, nhưng là người vẽ nên nó đã dùng hết tâm mình.

Cho dù là người không hiểu thi họa, chẳng tốt phần tranh, cũng có thể hiểu một phần nào đó ‘ tình ‘ của người vẽ đối với người trong tranh.

Nhớ, là cái gì?

Một ngàn người sẽ có một ngàn cái đáp án.

Có lẽ, bình thường nhất chính là, lưu lại một thứ gì đó của người kia, từng tí trân quý giữ gìn, thỉnh thoảng đồ vật tự nhân.

Nếu, bức tranh có sinh mệnh, nếu người trong bức họa có tri giác, cũng sẽ bị thâm tình của người vẽ tranh đả động, chỉ tiếc, nó chỉ là một bức họa vô tri vô giác, cho dù nó có được người vẽ tranh gửi gắm bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu nhớ nhung trong từng nét bút, đến cuối cùng nó vật chỉ là vật mà thôi.

Quên, là cái gì?

Nếu, người muốn quên đi hết thấy, phương pháp nhanh nhất và tốt nhất chính là vứt bỏ hết thấy nhưng thứ có thể vứt bỏ, lúc người vứt bỏ người có lẽ sẽ đau lòng, sẽ rất thương tâm, nhưng những thứ đó cuối cùng cũng sẽ qua đi, thời gian là thứ thuốc tốt nhất chữa khỏi mọi vết thương.

Cho nên,

Triển Chiêu, lựa chọn quên, bởi vì hắn phải quên.

Nếu như không quên, hắn sẽ không phải là Triển Chiêu mà người kia cảm nhận, một kẻ tâm hệ thiên hạ thương sinh linh, thân hộ nhất phương thanh thiên – Triển Chiêu.

Tương tư vô tình.

“Người sao lại đốt bức họa của Thiếu chủ nhân nhà ta ?” Một tiếng quát đánh gãy động tác tiếp theo của Triển Chiêu, cũng bởi vì tiếng này, bức họa kia mới có thể bảo toàn.

Triển Chiêu mờ mịt nhìn, thanh y thiếu nữ vừa mới đoạt lấy bức họa từ trong đồng lửa.

Thanh y thiếu nữ giống như nhặt được chí bảo, nhẹ nhàng phủ đi khói bụi trên bức họa đi, tả hữu tinh tế đánh giá đích một phen, cảm thấy được không bị cháy mất chỗ nào, rồi cực kỳ cẩn thận đem bức tranh thu lên, sau đó nói: “Người có bệnh phải không, người có đốt cái gì ta cũng không quản, dù sao người thoát nhìn cũng giống kẻ có tiền, bất quá bức họa của Thiếu chủ nhà ta người cũng dám đốt, người có biết hay không, nếu ta đến muốn một chút thôi, người nhất định phải chết. Người cũng đừng vội cảm tạ ta cứu người, bởi vì ta bây giờ muốn giáo huấn người một chút .” Nói xong, liền vọt tới trước mặt Triển Chiêu.

Kiểm, vô thanh vô tức, ra khỏi võ.

Triển Chiêu không nhìn kiếm, mà hắn dùng chính thân mình nghênh kiếm.

“Oa, người không muốn sống nữa sao.” Thanh y thiếu nữ, nhắm hai mắt lại, nàng là muốn vì chủ nhân hết giận, nhưng cũng không phải có tâm giết người, nếu người này chết, Diêm Quân, kia cũng không phải là lỗi của Nguyệt kiếm nô nha.

Nhưng cảm giác đau kia cũng không có đến, cũng không có máu tươi chảy ra. Bởi vì có người đã trước một bước vì Triển Chiêu ngăn kiếm.

“Người điên rồi, có kiếm người cũng không trốn, người thực làm mình là cứu mệnh quái miêu a.”

Lời nói thực quen thuộc, chính là Triển Chiêu biết, người nói chuyện cũng không phải là y, y đã không có khả năng đối với mình nói như vậy.

Thật sự muốn tái nghe người nói một lần, thật sự muốn lại một lần nữa thấy lại của người cười, của người giận, của người hỉ, của người sân, nhưng người chung quy sẽ không trở lại, gặp lại, hai chữ đó có lẽ hẳn chỉ có thể đuổi theo ở trong mộng.

Cảm giác vô lực, cảm giác bị thất bại, nhất thời đánh úp lại, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm...

* * *

“Không phải ta, võ công của ta còn chưa tới được cảnh giới như vậy. “

Ngay cả bị mọi người trong Khai Phong Phủ vây quanh, thanh y thiếu nữ cũng không thấy chút khiếp đảm.

Nguyệt kiếm nỏ, nghĩ thâm, nếu là người bình thường, thấy tình thế này, có lẽ đã sợ tới choáng váng, nhưng không phải là nàng, bởi vì nàng được chính Thiếu chủ nhân một tay bồi dưỡng, cho dù hiện tại bắp chân đã run, trái tim cũng đập bang bang nhanh hơn trong ngực, nhưng mà nàng còn phải dữ thể diện nha, có câu là, sinh tử là nhỏ, thể diện lớn.

“Nói, người là ai phái tới? Vì cái gì phải mưu hại Triển đại nhân?”

‘ Thực không có nào, có ai lại đi hô to gọi nhỏ, nói ta là tới mưu sát người, cũng không ngấm lại trên cổ mình là cái gì, Hắc là ai chứ, hắc là nam hiệp a, giang hồ đỉnh đỉnh đại danh, hoàng mệnh ngự phong. Ta cũng đâu có ngốc. ‘

“ Cô nương, người là người ở nơi nào, tới Khai phong làm cái gì? “

‘ Đây còn được, nói chuyện có lễ, bất quá cũng không thể để người hỏi như vậy, ta đã nói rồi, cái này không có thể diện, người phải cầu ta a, như vậy ta mới có thể bước xuống đài . ‘

“ Nếu người còn không nói, đừng trách chúng ta động thủ bắt người. “

‘ Đúng rồi, đây là Khai phong, là địa bàn của người ta. Cái gọi là cường long cũng đâu không lại địa xà, huống chi ta cũng không phải long, nhiều lắm xem như cái chút giống long. ‘ Thanh y thiếu nữ cũng không để ý tới mọi người chung quanh thất chủ bát miệng chất vấn ???, Chỉ tự mình trầm tư.

“Người mới vừa nói, ta đột bức họa của Thiếu chủ nhân nhà người?” Trong lúc mọi người chất vấn, Triển Chiêu đã bắt tri bắt giác sắc mặt tái nhợt đứng ở dưới ánh trăng.

Thanh y thiếu nữ, cuối cùng bị ba chữ “Thiếu chủ nhân” kia gọi tâm hồn trở về, nàng nhìn chằm chằm Triển Chiêu, giống như nhìn cừu nhân.

Triển Chiêu một trận cười khổ, đột nhiên nhớ tới ngày đó chuột trắng nhỏ từng nói: ” Bạch gia gia ta phong lưu thiên hạ, người nếu dám đụng đến ta dù một chút, đến lúc nào đó nhớ phải cẩn thận hồng nhan tri kỷ của ta, nói không chừng các nàng sẽ vì ta động thân mà ra.” Còn nhớ lúc ấy nghe y nói vậy chính mình suýt chút nữa bị vẻ đắc ý của y làm cho tức giận đến muốn lấy cự khuyết khảm y, nhưng chung quy hẳn vẫn là luyến tiếc. Không thể tưởng được, tiểu con chuột kia nói vậy mà lại linh nghiệm, chỉ là muốn đốt một bộ bức họa của y thôi, cũng có thể dẫn tới giai nhân cầm kiếm chỉ vào, nhận thức y, là hạnh? Vẫn là bất hạnh?

Đương nhiên là hạnh, Triển Chiêu cho một cái đáp án khẳng định. Có y, sinh mệnh mới có thể phấn khích như thế, có y, mới biết được chờ đợi một người cũng là khoái hoạt, có y, mới hiểu được quý trọng một người là như thế nào, có y mới biết được hạnh phúc nhiều khi cũng thực đơn giản. Nhận thức y, là hạnh; hiểu được y, là hạnh; yêu y, là hạnh, được y yêu, chính là vô cùng may mắn, làm sao có thể nói bất hạnh? Có lẽ, nhận thức mình mới là bất hạnh của y, mỗi lần bị thương đều khiến y lo lắng, mỗi lần đi xa để y thần thương, mỗi lần đối mặt y thổ lộ hẳn lại một lần nữa tránh né, người như y thiên tính đường hoàng, nhưng sau lưng y đã rơi bao nhiêu lệ, người khác không biết, còn hẳn như thế nào lại không biết, chính là hẳn không muốn dám, vì khi y còn sống, cũng là vì mình tư tâm, bởi vì ta biết trong thiên hạ kẻ có thể làm cho cầm dao thử khom lưng chỉ có —— Triển Chiêu.

“Người là kẻ tồi không biết tốt xấu trong thiên hạ, ta rõ ràng là cứu người, người xem người của người, một đám người như muốn lao đến ăn thịt ta không bằng.” Thanh y thiếu nữ giận nói, ngấm lại thế đạo này làm người tốt thật sự là nan làm, nhưng mà mình lại là một người tốt tính, sau này việc này xem ra khó khăn rồi, làm người nan, làm người tốt thật sự là nan càng thêm nan, làm một mỹ nữ tốt bụng còn khó hơn so với lên trời.

“Cô nương, đây không phải là Thiếu chủ nhân của ngươi, đây là một vị cố nhân của Triền mỗ.”

“Không đúng, đây rõ ràng chính là Thiếu chủ nhân nhà ta, vậy mà ngươi lại nói người là cố nhân của ngươi, ngươi thấy ta ít tuổi nên muốn gạt ta sao, đi chúng ta đến Khai phong phân xử, khắp thiên hạ ai cũng biết Khai phong là nơi tối nói lý lẽ, ai ... khoan đã ... đây không phải là Khai phong sao?”. Xả nửa ngày, nguyệt kiếm nô mới nhớ tới, chỗ nàng đang đứng chính là chỗ tối phân rõ phải trái —— Phong Phủ. Mà nàng chính là ở chỗ tối phân trắng đen này, bị người nói là kẻ có âm mưu giết người, trời ạ, oan ức của ta, biết đi chỗ nào kêu ?

“ Cô nương, người trong bức họa kia thật không phải là Thiếu chủ nhân của ngươi, đây là Ngũ đệ nhà ta.”

“ Đúng vậy a, cô nương, đây là Bạch nghĩa sĩ, Bạch thiếu hiệp.”

“ Đúng vậy, chính là Thiếu chủ nhân nhà ta, là nguyệt Lăng Tiêu Thiếu chủ nhân, Bạch Ngọc Đường.” “

“Không phải, a.... Cái gì.... Bạch..... Ngọc đường?”

Vốn dĩ mọi người còn đang ồn ào, thoáng một cái đã lặng ngắt như tờ, chỉ có gió nhẹ khẽ thổi qua cành liễu ...

Nguyệt kiếm nô tựa hồ không có phát hiện không khí thay đổi, vẫn cố nói cho xong ý của mình: “Ta nói là đây là Thiếu chủ nhà ta thì chính là thiếu chủ nhà ta, bất quá cũng có chút không giống, ân, ta đã biết, bảo sao vẫn luôn cảm thấy có điểm không giống, là tóc, Thiếu chủ nhân nhà ta tóc là màu trắng, giống như mây trên trời, tuyết trên mặt đất , vẻ mặt cũng không giống, Thiếu chủ nhân linh động mà hư ảo, không giống như vậy, tiêu sái, bay lên như vậy, bất quá ẩn ký nguyệt lăng hỏa tiêu chác là không sai, người trong tranh chính là thiếu chủ nhân nhà ta, kết luận cuối cùng, trình độ hữu hạn, không thể họa được thiếu chủ nhân nhà ta, cũng không sao để Thiếu chủ nhân tự tay sửa lại, Thiếu chủ nhân nhà ta, chính là.....”

“ Cầm mồm. “

“ Cầm miệng. “

2. Chương 2

Chúng tinh phủ nguyệt, là cảm giác như thế nào?

Cưỡng bức lợi dụ, là tình huống như thế nào?

Ngươi có cơ hội trải qua, hoặc đã từng tưởng tượng quá.

Khai Phong Phủ —— nơi mà đề cao nguyên tắc, nơi giữ gìn vương pháp công nghĩa.

Nhưng ngay tại chỗ này, nơi mà người người phải kính sợ, Nguyệt kiếm nô đã trải qua không ít khảo nghiệm, nàng không phải không nghĩ quá hy sinh vì nghĩa, nhưng là nàng cho rằng ngu trung cũng không phải là đúng, nàng thực là một người có tấm lòng lương thiện, bất quá đó là thanh thiên chuyện, không phải nàng tiểu nữ tử chuyện, dù sao nàng có biện ra một trăm cái lý do, thì chỉ có một cái lý do lớn nhất chính là —— nàng không nghĩ chết sớm như vậy đâu.

‘ Thiếu chủ nhân, không phải kiếm nô có tâm mật báo, là những người này thực là những người có thể nói chuyện ‘

‘ Thiếu chủ nhân, không phải kiếm nô sợ chết, mà là những người này thực đáng sợ ‘

Tóm lại, ngàn sai vạn sai không phải lỗi của ta, sai là ở Thiếu chủ nhân người dạy đạo vô phương, người đã nói còn kiên còn ham sống, người đã nói người không xuống địa ngục thì ai vào địa ngục, sai lầm lớn nhất ở chỗ là người không có nói cho ta biết, khắp thiên hạ này Khai Phong Phủ là chỗ tối nói chuyện.

Cho nên, ta thua.

Tâm, còn sống là cảm giác như thế nào?

Ta chỉ biết là, khi đó trái tim còn đập, đôi mắt có thể nhìn, đôi tai có thể nghe, âm thanh còn thể phát. Còn ta ba năm qua thì sao, trái tim vẫn đập trong lồng ngực, nhưng tại sao ta vẫn luôn thấy thiếu đi một góc. Tại sao vẫn con đường ấy, vẫn những vụ án khiến ta mệt mỏi, nhưng tại sao trong thiên địa trong mắt ta như biến mất một màu. Ngày qua ngày, Triển đại nhân, Triển đại hiệp, Triển Chiêu, Triển đại ca, bao nhiêu tiếng gọi, vậy mà không còn có ai đó gọi ta một tiếng “ Mèo con “.Ba năm qua, ba năm không có tiếng cười, đôi lúc nhìn thấy hình ảnh mình mỉm cười phản chiếu lại, tại sao nó lại xấu xí đến thế. Có lẽ ta đã đánh mất rất nhiều thứ trong một ngày nào đó của quá khứ rồi.

Đã là quá khứ!

Vậy còn hiện tại?

Ba năm, ba năm trái tim đã chết có phải hay không có thể chấm dứt hết mọi chuyện? Ta có phải hay không có thể trở lại như ngày xưa, trở lại làm một Triển Chiêu mà mọi người vẫn biết? Vô luận người là ai? Là cầm mao thử mà ta nhận thức hay là nguyệt Lăng Tiêu Thiếu chủ nhân mà ta chưa từng quen, này hết thấy đều không trọng yếu, quan trọng là ... Người còn sống, sống ở dưới cùng một bầu trời, sống ở cùng sơn xuyên. Còn sống, đó là ân huệ lớn nhất mà ông trời đã cho ta, cảm ơn người — Ngọc đường, bởi vì người còn sống.

Người còn sống? Có phải hay không ta có thể cùng người một lần nữa tranh cãi?

Một lần nữa tranh cãi , nhìn xem người Triển Chiêu tối quan tâm nhất là ai? Có lẽ, ba năm trước đây ta thua, bởi vì ta khinh thường tranh thua cùng một người chết.

Nhưng là, hiện tại người còn sống, người còn sống điều đó chứng minh ta đã tìm lại được đối thủ, ba năm qua giống như một bậc thang mà ta phải bước qua. Ba năm trước đây, ta so với người vẫn, nhưng hiện tại, ta so với người sớm.

Bởi vì người, dù sao đã không phải là người mà ta nhận thức đơn độc mà tinh khiết — Bạch Ngọc Đường.

Bởi vì người, còn có thân phận không muốn để người khác biết .

Người còn sống? Có phải hay không chứng tỏ, ta chỉ là một vị khách qua đường trong sinh mệnh của người, một cái có điều quen thuộc khách qua đường.

Ta không muốn, ta không phục.

Cho nên ta muốn tái đồ một lần.

Đồ một lần, Triển đại ca sẽ vì người mà không cần ta,

Ba năm qua, người bồi hấn đi qua tịch mịch, bồi hấn nhìn thiên hạ.Là ta

Người còn sống, vậy cho thấy ta có phần thắng lớn hơn người.

Cho nên, ta muốn cùng người tái đồ một lần.

Dù sao, người đã không phải là Tiểu Ngũ ca trong trí nhớ của ta.

Võng tình, là người dùng chính tâm mình làm ti đan thành.

Cho nên đại đa số người, không nhìn ra được thứ võng tình vô hình đó. Giống như một con thiêu thân cứ lao vào, khiến cho cả người bị thương.

Bởi vì khổ nhiều lắm, khổ lâu lắm, cho nên, càng muốn tìm kiếm thứ vui sướng ‘ khổ tận cam lai ‘.

Triển Chiêu, ông trời lại cho người cơ hội một lần nữa.

Lại bỏ lỡ, sẽ không còn có cơ hội để người phạm tội trôi qua đâu.

Nếu, người đối Ngũ đệ chỉ có đạo nghĩa, thì hãy để y trở lại;

Nếu, người đối Ngũ đệ chính là tay chân, thì hãy để cho y đi thật xa;

Nếu, người coi y như sinh mệnh của mình, như vậy thì đừng buông tay, trói buộc y, đừng cho y có một ngày giương cánh.

Không cần lo cho thiên hạ thương sinh linh, không cần nghĩ đến nhất phương thanh thiên, không cần niệm huyênh đê đạo nghĩa.

Người chỉ cần nghĩ —— Ngũ đệ của chúng ta.

Bởi vì, chúng ta nhìn thấy y vì người mà hồn khiên, vì người mà tâm toái, vì người mà chết, cho nên, chúng ta chỉ cần y được hạnh phúc.

Chúng ta mặc kệ y là ai?

Chúng ta chỉ biết rằng, y chính là Ngũ đệ của chúng ta.

Là Ngũ đệ tính cách đường hoàng, mà nóng nảy .

Là Bạch Ngọc Đường mà chúng ta tối sủng ái .

Nếu, người muốn tìm được Bạch Ngọc Đường.

Thường thường chỉ có tìm ở hai chỗ, một là chỗ có rượu, hai là chỗ có mỹ nữ.

Rượu, nhất định phải là rượu lâu năm.

Mỹ nữ, nhất định phải tài nghệ song tuyệt.

Dọc theo đường đi, mọi người trong Khai Phong Phủ , mỗi người một tâm sự.

Bởi vì, bọn họ cũng không có thể xác định, Bạch Ngọc Đường bây giờ có phải là Bạch Ngọc Đường năm đó quen biết hay không.

Bọn họ mặc dù không phải là người giang hồ, nhưng dù sao cũng đến từ giang hồ.

Nguyệt Lăng Tiêu, là người giang hồ mà người giang hồ tối không nghĩ nhạ.

Có người nói, bọn họ là tiên nhân, cũng là Ma Vực tiên nhân.

Cũng có người nói, bọn họ là ma quỷ, cũng là ma quỷ tốt nhất trong tiên giới .

Dù sao, không có một người giang hồ nào có thể nói rõ.

Hắn, là Thiếu chủ nhân của nguyệt Lăng Tiêu .

Sẽ không phải là một người giang hồ mà chúng ta có khả năng tưởng tượng .

Nguyệt kiếm nô, không có nghĩ nhiều như bọn họ vậy, nàng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất mà thôi, đó là Thiếu chủ nhân thấy nàng dẫn theo một đám người đến, mà mỗi người ai nấy đều nói là bằng hữu của Thiếu chủ nhân, không biết Thiếu chủ nhân, sẽ có phản ứng gì.

Nhất định là vui vẻ, vui vẻ tới muốn giết người.

Nguyệt kiếm nô, chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi qua sau lưng.

Bây giờ chính là mùa hè a, vì sao ta cảm thấy được đêm nay đặc biệt lạnh.

Nếu, đây là một vấn đề không trong khả năng lý giải của nàng, phản ứng đầu tiên của Nguyệt kiếm nô vĩnh viễn là — không nghĩ ra sẽ không đi nghĩ nữa, đó là việc mà người thông minh nên làm.

“Tối rồi, Thiếu chủ nhân, ta về rồi, ta có dẫn theo một đoàn cố nhân đến đây cho người này, cố nhân là cố nhân, cũng chính là bằng hữu của người chết . “

“Phi, có ai đi giải thích cố nhân như vậy sao?” Tương tứ gia, vừa nghe đã mất hứng, nói vậy không phải chúng ta đều thành chết người sao?

“ Thiếu chủ nhân nhà người thật sự ở trong này? “ Triệu hổ có điểm không thể tin tưởng.

“Ý của người là nói, ta lạc đường sao?”

Không đợi nguyệt kiếm nô phát hỏa, Triệu hổ là người thứ nhất vọt vào.

Yến gầy hoàn phì, cũng tốt hơn cùng cô gái kia đấu võ mồm.

Tương tứ gia, vừa thấy chỗ này, đã cảm thấy vui vẻ. Trong lòng thoải mái hơn rất nhiều: “Lão ngũ chính là lão ngũ, giang sơn dễ đổi. Ha ha, người nói đúng không, các vị ca ca.”

Nguyên lai, nơi mà Nguyệt kiếm nô dẫn bọn họ tới.

Đúng là, Khai phong phủ đệ nhất danh lâu —— xuân tiên lâu.

Cảm giác thực quen thuộc.

Bất quá, mọi người đều phát hiện sắc mặt Triển Chiêu không tốt lắm.

Mà cũng phải thôi, thật vất vả có thể gặp lại, mà nơi ấy lại chính là xuân tiên lâu.

Xuân tiên lâu rất lớn .

Khách nhân ra vào mỗi ngày có thể nói là không dứt.

Bất quá, hôm nay tựa hồ có chút lạnh thanh.

“Người không biết Thiếu chủ nhà ta đang ở trong phòng của vị cô nương nào, người vội vàng chạy vào làm cái gì?” Nguyệt kiếm nô vốn định giáo huấn hần một phen, đang lúc nàng nghĩ muốn lên tiếng, thì bỗng nhiên có tiếng rít phá không mà đến, nhằm thẳng vào cổ họng Nguyệt kiếm nô, Nguyệt kiếm nô muốn tránh, lại phát hiện nàng không tránh được, bởi vì, nàng nhìn thấy càng nhiều ám khí phóng đến chỗ nàng, mỗi một bước nàng tránh qua, đều lưu lại dấu vết ám khí . ‘Xong rồi, ta còn trẻ a, không thể tưởng được lại chết ở chỗ này, ta cũng sắp trở thành cổ nhân của thiếu chủ nhân rồi. Ta không muốn đâu. ‘ Nguyệt kiếm nô, nhắm hai mắt lại.

‘ Ta không chết? Không thấy đau, thì phải là ta không có chết, nếu chết thì hẳn phải là rất đau, bởi vì ta thấy qua người chết là như thế nào, ta không thấy đau, như vậy là ta không có chết. Nhưng tại sao ta lại không chết? ‘

Nguyệt kiếm nô, mở mắt ra, trước mắt, một bóng hồng y nhân đứng thẳng người.

Một thân hồng y.

“Nam hiệp Triển Chiêu, danh bất hư truyền. Vì cứu người liền quên mất an nguy của chính mình , cái thói quen này, người vẫn là không có sửa.” Một giọng người đột nhiên vang lên, trong thanh âm có một chút tức giận, nhưng lại nhiều hơn một phần quan tâm.

Triển Chiêu, nở nụ cười,: “Nếu không phải ngọc đường thủ hạ lưu tình, Triển Chiêu sao có thể toàn thân trở ra.”

“ Ha ha.... Ha ha....., Triển huynh vẫn là như trước kia, chất ôn như ngọc, khiêm tốn có lẽ, đại hiệp phong phạm.]

Ánh trắng như bạc, hương phong mãn lâu.

Bạch y như tuyết, phong vũ phát ti.

Hồng sắc, nhất mạt ôn hồng.

Hồng như lửa, ôn như ngọc.

Bạch Ngọc Đường, nở nụ cười. Y biết, có một số việc chung quy là tránh không khỏi.

Nếu bánh răng vận mệnh đã lại bắt đầu quay, có ai có thể ngăn cản được nó chuyển động.

Một khi đã như vậy, sao không tiêu sái như năm đó, trong thiên hạ có chuyện gì ở trong mắt Bạch Ngọc Đường đâu.

Huống chi, mình còn là Bạch Ngọc Đường của năm đó nữa không.

Nguyệt Lăng Tiêu.

Ba năm, vậy là đủ rồi.

Cho nên, y nở nụ cười. Cười tới tiêu sái, cười tới bay lên.

3. Chương 3

Sau đó Nguyệt kiếm nô lại nghĩ làm một người thông minh, thường thường mệnh không lâu.

Mà nàng chẳng biết là có nên cảm thấy mình thông minh quá hay không, khi tự biết mình nằm trong phạm vi những người thông minh đó, hơn nữa lại còn thuộc loại đặc biệt thông minh.

Có lẽ, vì mình quá thông minh, cho nên Thiếu chủ nhân mới luyện tiếu giết nàng.

Xem ra có một chân lý là không đúng, thì phải là người thông minh thường thường mệnh sẽ dài.

Vẫn vẻ mặt ấy, nụ cười ấy, phong thái ấy.

Trước mắt là chân thật vẫn là hư ảo.

“Làm sao vậy, Triển huynh, bắt quá là ba năm chia lìa, người cũng không dám nhận thức ta sao? Ta thay đổi thực nhiều như vậy sao?”

Triển Chiêu, có chút ngây ngẩn cả người, y là Bạch Ngọc Đường, không có sai.

Tuy rằng, tóc đen không biết sao biến thành đầu bạc, nhưng nó không chút nào tổn hại đến thần vận của y, mắt của y, vẫn như vì tinh tú rực rỡ trên bầu trời, làm cho người ta sa vào vào trong đó.

[Nhưng là, vì cái gì? Ngọc đường, người không gọi ta là mèo con, hai chữ Triển huynh kia giống như càng ngày càng kéo xa khoảng cách giữa ta và người, làm cho ta có cảm giác gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, giai nhân như mộng.]

Bạch Ngọc Đường, mang theo ý cười, đi tới trước mặt Triển Chiêu, trong mắt y chỉ có Triển Chiêu đích tồn tại, giống như trong thiên địa chỉ có bọn họ hai người.

“Ta nói lão ngô a, trong mắt người đừng chỉ có miếu của người, cũng phải nhìn xem chúng ta chứ.”

“Ta nói tứ ca, từ lúc quen biết người tới giờ, như thế nào ta luôn cảm thấy được trên người của người có mùi gì đó, trước kia không hiểu được là cái gì, hiện tại cuối cùng ta đã biết.”

” Mùi gì chứ, ta như thế nào vẫn không biết, mỗi ngày ta đều tắm, còn dùng thượng đẳng hương liệu pha với nước tắm nữa mà. Triệu hổ a, người thử ngửi xem có mùi gì sao?” Tương tứ gia, vừa nói một bên kéo Triệu hổ. Triệu hổ ngửi ngửi nói: “Không có a, còn có một mùi hương đâu.”

“ Đúng vậy, toan, hảo nùng mùi a.” Nguyệt kiếm nô nói, vẻ mặt tỏ vẻ, Tương bình biết, ý nàng là [người thực là ngốc.]

“Hắc hắc...”

“Người cười cái gì, người so với hắc càng bổn.” Triệu hổ, hảo xấu hổ a, cô nương này nói chuyện cũng quá không nề tình. Nhất thời hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ở một bên đấu mắt.

“Ngọc đường, cấp các vị ca ca, hành lễ.” Đã không có diễn ngược, chỉ có chân thành.

Hâm không tứ thử, nhất thời không biết nên nói gì, muôn vàn cảm tình không thể nói lên, bàn tay cùng nắm, hết thảy đều im lặng.

Trong lúc nhất thời, không khí ở xuân tiên lâu có điểm trầm trọng...

“Hôm nay khó được dịp mọi người trong Khai Phong Phủ tới chỗ này, ta cũng đã ngưỡng mộ phong thái của các vị đã lâu, hôm nay, xuân tiên lâu không đón khách, để ta gọi tứ quý xuân các nàng ca múa trợ hứng”, mục mục Xuân tiên lâu, là một người hiểu việc, nàng hiểu được, khi nào thì nên tiến, khi nào thì nên lui.

“Không cần.” Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt Triển Chiêu, lên tiếng cự tuyệt ‘mụ mụ’ thật là tốt ý. “Tin tưởng Triển huynh cùng các vị ở đây còn có chuyện quan trọng cần làm, huống chi đây là xuân tiên lâu, vốn là nên ôn nhu hương lý một mình miên.” Bạch Ngọc Đường đúng là nói với ‘mụ mụ’, chính là ánh mắt lại không có rời đi quá Triển Chiêu.

“Ôn nhu hương lý một mình miên?” Triển Chiêu, cúi đầu, cho nên Bạch Ngọc Đường không có thấy rõ Triển Chiêu khe khẽ biến sắc mặt.

“Lão ngũ, như thế nào mới gặp nhau đã muốn đuổi chúng ta đi sao?”

“Đúng vậy a, Ngũ đệ. Mấy người chúng ta đã lâu lắm không có hàn huyên, chúng ta có nhiều chuyện cần phải nói.”

“Các vị ca ca, các vị cảm thấy được nơi này là chỗ để huynh đệ ta ôn chuyện sao?”

“Ngũ đệ, đêm nay người nhất định phải tới Lô phủ, mấy vị tẩu tử của người rất nhớ người.” Lô phương, biết hiện tại cũng không phải thời gian để ôn chuyện, hẳn có nhiều vấn đề muốn hỏi Ngũ đệ, chỉ cần y còn tại đây, nhất định sẽ cho chúng ta một cái công đạo.

“Àn, đêm nay ngọc đường chắc chắn sẽ tới.”

“Ngọc đường, người không có...”, Bạch Ngọc Đường không đợi Triển Chiêu đem lời nói cho hết, vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu, cao giọng nói: “Ngày mai, ta ở túy uyên các, chờ người. Không cần lỡ hẹn, ta cũng không có kiên nhẫn chờ người nữa đâu.”

“Sẽ không, không bao giờ ... nữa hội.”

Nhìn theo Triển Chiêu bọn họ rời đi, tươi cười bắt tại khóe miệng của Bạch Ngọc Đường chậm rãi biến mất, [Triển Chiêu, người biết không? Ta sẽ không cho mình cơ hội, đồng dạng cũng sẽ không sẽ cho người có cơ hội, hướng tiêu lâu, là bắt đầu chấm dứt, hiện tại những gì còn lại là hết thấy chấm dứt cuối cùng. Bởi vì, những gì đã chết đi sẽ không thể sống lại.]

Nguyệt kiếm nô, không lên tiếng, chỉ là nhìn Thiếu chủ nhân của nàng, vừa rồi Thiếu chủ nhân như thế sinh động, cười tới nhẵn mày, thật sự tình nghĩa, chính là hiện tại, đã có loại cảm giác nói không ra lời, làm cho người ta có điểm hít thở không thông, đúng vậy, là một loại cảm giác không nên có trên người người sống, giống như bị ăn mòn.

“Chủ nhân hữu tửu hoan kim tịch, thỉnh tẩu minh cầm nghiêm lắng khách. Ngọc chấn chu huyền sắt sắt huy, ngô oa trưng điều tẩu tương phi. Nguyệt chiếu thành đầu ô bán phi, sương thê vạn thụ phong nhập y. Đồng lư hoa chúc chúc tăng huy, sơ đạn lục thủy hậu sở phi. “ (1)Tiếng đàn như oán như tố, giống như phu nhân ngồi một mình trong khuê phòng chờ đợi, chậm chạp không thấy tiêu lang trở về; lại giống như cô gái dựa cửa nhìn về nơi xa , không biết vương tôn nay ở phương nào.

(1):Cầm Ca

Chủ nhân hữu tửu hoan kim tịch,

Thỉnh tẩu minh cầm Quảng Lăng khách.

Nguyệt chiếu thành đầu ô bán phi,

Sương thê vạn mộc phong nhập y.

Đồng lư hoa chúc, chúc tăng huy,

Tiên đàn Lục Thủy hậu Sở Phi.

Nhất thanh dĩ động vật giai tịnh,

Tứ tọa vô ngôn tình dục hy.

Thanh Hoài phụng sứ thiên dư lý,

Cầm cáo vân sơn tùng thử thủy

(Lý Kỳ)

Tạm dịch:

Đêm nay bày rượu đãi đăng,
Chủ mời ông khách Quảng Lăng tấu đàn.
Trăng soi ô thước bằng hoàng,
Sương vương nhàn lá, gió ngàn hắt hiu.
Nến vui, trầm tỏa phiêu diêu,
Trước đàn Lục Thủy, lại dìu Sở Phi.
Tiếng đàn vừa trỗi tức thì,
Bốn bề phẳng lặng, sao kia cũng mờ!
Thanh Hoài hoạn lộ thờ ơ,
Từ nay đã quyết nương nhờ núi mây!

(Phương Thảo)

Tại chỗ bán tiếng cười như đây, tiếng đàn như tổ như mộ này có vẻ phá lệ thê lương.

“Kiếm nô, người đi mời người đánh đàn lại đây.”

Hoàn bội đình đương, từ vườn xa gần, sa liêm khinh khởi, giai nhân mặt nhập.

Bạch Ngọc Đường, cầm chén rượu trong tay, “Giai nhân ở xa tới, thanh tử lương nghênh, bắt nhập sa liêm, hà tri giai nhân?”

Sa liêm, tái khởi, giai nhân đã vào.

Bất quá, giai nhân đã tới, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn không có nhìn đến giai nhân.

Bởi vì, giai nhân cúi đầu.

Nguyệt kiếm nô, nghĩ muốn nói cho Thiếu chủ nhân, cô nương này thật đáng thương.

Thân có tàn tật, lại vẫn phải bán rẻ tiếng cười nghênh nhân.

“Người là giai nhân?”

“Đúng vậy, ta là giai nhân.”

” Nếu là giai nhân, dâng tặng thanh tử.”, giai nhân tiếp nhận chén rượu trong tay Bạch Ngọc Đường, ầm hạ, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

“Quân tặng thanh tử, thiếp hoàn minh châu.”

“Hoàn quân minh châu song lệ thù, hận bất tương phùng vị giá thì. (2) Giai nhân mặt giá, cần gì minh châu? “

(2) : Một câu trong Tiết Phụ Ngâm: Trương Tịch

Dịch Nghĩa:

Trả lại anh hạt minh châu sáng, hai hàng nước mắt ròng ròng

Ân hận rằng không gặp nhau lúc chưa chồng.

“Minh châu cùng tặng, quân không thể không thu.”

“Ta muốn lấy, bất quá viên minh châu này ta không thể thu. Tình nhân minh châu, Bạch Ngọc Đường vô phúc tiêu thụ.”

“Công tử, không phải người vô phúc.”

” Minh châu của giai nhân , ta không cảm nổi, bởi vì ta đã có một viên so với minh châu của giai nhân còn tốt hơn.”

Không nói gì, Bạch Ngọc Đường, nghĩ nghĩ, đúng vậy, ta có một viên minh châu, chính là viên minh châu này không phải trong suốt như thế.

“Công tử, minh châu thiên hạ không có ai lại ngại nó nhiều, cho nên, không bằng thỉnh công tử, nhận lấy viên minh châu này của ta .”

Nguyệt kiếm nô, nhìn không được, cũng không muốn nhìn nữa.

“Thiếu chủ nhân, người thật sự là khó hiểu phong tình, giai nhân tặng đồ, người không cần, kiếm nô muốn. Người không thể làm vị cô nương này thương tâm, nàng thực đáng thương.” Nguyệt kiếm nô, muốn đưa tay ra nhận lấy viên minh châu mà bọn họ cứ đẩy qua đẩy lại.

Giai nhân cười, khuynh nhân thành.

Giai nhân nở nụ cười, cười tới quỵến rũ.

Nguyệt kiếm nô cũng cười, cười có điểm ngốc.

Minh châu của giai nhân , không phải là dễ cầm, đây là kết luận của nàng, minh châu của giai nhân cúi đầu này lại càng không tốt lấy.

“Công tử, không thương, tội gì không để cho người khác đi yêu? “

“Bởi vì, minh châu của tình nhân, không thích hợp gốc phò này của ta.”

Không thể nào, Thiếu chủ nhân, người nói chuyện cũng nên chừa chút đức, thể diện của kiếm nô là nhỏ, nhưng còn thể diện của người a, bởi vì người trong thiên hạ đều biết, ta là người hầu của người, ta khờ, người không phải so với ta càng ngốc sao? Chỉ có người càng ngốc mới đi chọn một kẻ ngốc làm người hầu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu, nhìn nhìn Nguyệt kiếm nô, ta có phải hay không cũng choáng váng, như thế nào lại đi chọn một kẻ ngốc làm người hầu.

“Công tử cũng không nhất định hủy minh châu của ta, làm ta thương tâm.”

“Không thương tâm của người, thì chính mình bị thương, trong thiên hạ không có người nào muốn làm chính mình thương tâm.”

“Công tử làm ta thương tâm, tâm của ta lại chẳng biết tại sao không thương tâm.”

“Người vốn là người vô tâm, cho nên sẽ không bị thương tâm, bởi vì người không hiểu thương tâm là cái gì, người chỉ là một người yêu thương người khác tâm, cho nên, người không phải giai nhân. Chân chính giai nhân, có ái nhân tâm. Nàng sẽ thương tâm, nhưng sẽ chỉ làm bị thương tâm của chính mình.”

“Công tử, là giai nhân sao?”

“Không phải, bởi vì ta so với người càng yêu đả thương tâm người.”

Bạch Ngọc Đường, đứng lên, tay áo phiêu phiêu.

Giai nhân, ngồi xuống, ngọc thủ đánh đàn.

Tiếng đàn, không nghe, sao động, cầm tâm.

Nguyệt kiếm nô, không hiểu, nàng chính là cảm thấy được người này, không nên đánh đàn, nàng nên vũ cầm.

Tiếng đàn, có sát ý.

Sát ý, nàng biết, cho nên nàng động.

Bạch Ngọc Đường cũng động.

Y tức động, liền không có người cử động nữa.

Giai nhân, ngẩng đầu.

Không tin, trên đời có kiếm như vậy .

Nguyệt kiếm nô, ngậy dại, xoay người, “Thiếu chủ nhân, nàng không phải người tàn tật, nàng có thể ngẩng đầu.”, không để ý đến sát nhân kiếm, đang kề trên cổ nàng, một cái nghiêng đầu, có thể lấy mạng của nàng, Nguyệt kiếm nô, không để ý tới, nàng hiện tại chỉ có phần nô, bởi vì: nàng bị lừa, đây mới là chuyện lớn.

Bạch Ngọc Đường, thu hồi kiếm, không có xem Nguyệt kiếm nô ở đằng kia khổ đại cừu thâm .

Y chính là suy nghĩ, ngày mai, Triển Chiêu sẽ đến phó ước sao?

“Thiếu chủ nhân, nàng là một tên lường gạt, nàng là một tên lường gạt.”

“Biết.”

“Biết, sao người không nói sớm, làm cho nàng gạt ta. Tâm bị thương.”

“Người đã quên, ta là người yêu đã thương tâm người.”

Nguyệt kiếm nô, choáng váng, đúng vậy, Thiếu chủ nhân là một người yêu đã thương tâm người .

Từ ngày theo y, nàng chỉ biết, Thiếu chủ nhân là một người đã thương tâm người .

Vì cái gì, một cái giống như thiên nhân như Thiếu chủ nhân, yêu nhất lại chính là đã thương tâm người.

Bọn họ, rời khỏi xuân tiên lâu.

Nguyệt quả vòm trời.

[Người không phải không muốn ngẩng đầu, mà là người không thể ngẩng đầu, cũng không nguyện ngẩng đầu. Một khi ngẩng đầu, người liền hai bàn tay trắng, một khi người ngẩng đầu, lại phát hiện mình chỉ có thể cúi đầu, tâm người ngạo, không muốn ngưỡng mộ người khác, cho nên, người chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu, năm phục năm. Người muốn tặng mình châu, nhưng không cách nào tặng cho người yêu, cho nên, mình châu của người, biến thành mình châu thương tâm nhất — tình nhân lệ.]

4. Chương 4

Tiểu lâu một đêm nghe xuân vũ.

“Ta ở Túy uyên các chờ người, người không cần tái lỗi hẹn, ta sẽ không chờ người nữa đâu, nhớ kỹ.”

Đây là ngày hôm qua, ngọc đường nói với hắn, hắn đặt ở trong lòng, hắn nói qua hắn sẽ không lỗi hẹn, nhưng hắn vẫn là lỗi hẹn.

Ngày hôm qua, một đêm xuân vũ.

Xuân vũ, kéo dài, mỗi một hạt, tích nhập lòng người.

Chưa từng cảm thấy được đêm có bao nhiêu dài, cũng không cảm thấy được vũ có bao nhiêu đáng ghét, nhưng đêm qua, Triển Chiêu cảm thấy được đêm thực dài, vũ cũng đặc biệt đáng ghét, quan trọng hơn là — Nguyệt hoa bị bệnh.

Cho nên, Triển Chiêu chỉ có thể lỗi hẹn.

Hôm nay, sáng sớm, ngày còn chưa có sáng rõ, Nguyệt hoa cũng đã hạ sốt, cho nên Triển Chiêu nhắc nhở Diệp to coi chừng nàng, chính mình thì vội vã chạy đến túy uyên các, hắn chỉ hy vọng chính mình không đến quá muộn.

Triển Chiêu đi thật vội vàng, cũng bởi vì sốt ruột, cho nên hắn xem nhẹ một việc.

Cửa Túy uyên các không có đóng, mà là mở một đêm, không phải là vì truyện sinh ý hảo đến phải mở suốt đêm tiếp khách, là bởi vì bọn họ đang đợi một người — Khai Phong Phủ Triển đại nhân.

Triển Chiêu, không có vào theo cánh cửa, vì muốn nhanh nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, hắn cũng học chuột trắng nhỏ ngày xưa, nhảy cửa sổ mà vào.

Trên bàn, là món ngon.

Chính là, đã muốn lạnh.

Tâm Triển Chiêu càng lạnh.

[Ngọc đường, không có chờ hắn. Nhớ rõ trước kia, chính mình mỗi lần đến muộn, y luôn chờ hắn. Ngay cả là uống rượu, cũng sẽ chờ, biết rõ chính mình sẽ không đến, cũng sẽ chấp nhất chờ đợi, làm hại chương quây mỗi khi phải người đến, tìm mình, nhìn thấy chính mình, y mới có thể xả giận, nói: mèo con, người cuối cùng cũng đến, không để cho Bạch gia gia ta chờ không.]

[nhớ kỹ, ta sẽ không chờ người nữa đâu.]

Triển Chiêu nhú mi lại, trên mặt một mảnh lạc tịch, [Y đi rồi.]

Triển Chiêu không có mục đích rời khỏi Túy uyên các, cũng không trông nom tiểu nhị la lên, một người, mặc cho xuân vũ đánh ướt áo, mờ mịt bước đi

Túy uyên các, một đêm mặc xuân vũ.

Nhàm chán.

Người lúc nhàm chán, sẽ có rất nhiều ý tưởng.

Một ít bình thường sẽ không muốn nghĩ tới, nhưng ở những lúc như vậy sẽ đột nhiên nhớ tới.

[Ngày hôm qua, Triển đại nhân, không tới, hắn vì cái gì không đến, có phải hay không bị bệnh, có phải hay không lại ngồi đốt cái gì, có phải hay không.....,] Nguyệt kiếm nô suy nghĩ một ngày, cũng không có đáp án, bất quá nàng biết, Thiếu chủ nhân đêm qua dầm mưa một đêm .

Tuy rằng, Thiếu chủ nhân, không nói gì, cũng không có chờ đợi.

Bất quá, nàng hiểu được, Thiếu chủ nhân rất muốn gặp Triển Chiêu.

Đêm mưa, Nguyệt kiếm nô, cho tới bây giờ là ngủ không được.

Cho nên, nàng nhìn thấy một ít chuyện nguyên bản sẽ không nhìn đến.

Nàng thấy, Thiếu chủ nhân của nàng, dầm mưa một đêm, si ngốc chờ đợi.

Người đến, lại không gặp gỡ.

Sau lại, nàng ngủ quên, rất mệt nhọc. Trước khi ngủ, hình như nàng thấy được nước mắt, một giọt một giọt, là lệ sao? Hay là mưa, nàng rất mệt nhọc.

Có chút người khi ngủ tỉnh tình không được tốt lắm, Nguyệt kiếm nô chính là một trong số đó, ở lúc nàng muốn ngủ, người không nên đi quấy rầy nàng, nếu người bất hạnh vừa lúc có chuyện quan trọng cố tình muốn tìm nàng, người nhất định phải có điều chuẩn bị trước, bằng không người sẽ thực thảm, Triệu hổ không biết, cho nên, hắn hiện tại thật sự là không tốt lắm.

Kẻ đánh người so với kẻ bị đánh còn kêu thảm hại hơn, vậy nhất định là kẻ trộm thấy chột dạ. [“Giống cái cây cột, xử ở đằng kia.”]

Triệu hổ ôm mặt bị đánh, hảo ai oán a!

“Nguyệt cô nương, người đừng đậu Triệu đại ca, là nguyệt hoa thỉnh Triệu đại ca tìm người, phiền người giúp Nguyệt hoa thông truyền một tiếng, Nguyệt hoa muốn gặp Tiểu Ngưu ca.”

Hoàng sam, thanh nhã thoát tục, thực là một nữ nhân sinh đẹp, người tới đúng là mặt hoa thôn Đình gia tiểu thư — Đình nguyệt hoa.

Trong phòng, không có trang sức hoa lệ, chỉ có một cái giường, một cái bàn dài.

Trên bàn là một chiếc đàn tranh.

Nơi này không giống hãm không đảo, cảm giác tịch mịch nói không nên lời .

Nguyệt kiếm nô nhìn thấu nghi vấn trong lòng Đinh nguyệt hoa, chỉ chỉ, tạ đình xa xa .

Đinh nguyệt hoa, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường trong tạ đình .

Mưa bụi mênh mông, Bạch Ngọc Đường đứng trong tạ đình , có loại cảm giác không thực , giống như chỉ cần người không lưu ý một cái, y đã hòa cùng mưa bụi làm một thể.

“Tiểu Ngũ ca.”

Bạch Ngọc Đường, xoay người, nhìn đình nguyệt hoa, không có lên tiếng.

“Tiểu Ngũ ca, ngươi có phải hay không oán nguyệt hoa? Ngươi có biết, ta là bất đắc dĩ, ta nguyên cho rằng đối người như vậy đối Triển đại ca như vậy là lựa chọn tốt nhất.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Đinh nguyệt hoa cúi đầu, hai tay giảo cấp vấy , đây chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau chơi đùa với ta, hai đứa nhỏ vô tư, ha ha, y muốn cười, muốn nói: [Ta như thế nào sẽ không oán người, của người bất đắc dĩ, làm cho ta tình hà kham, ý hà liên, của người hảo, hảo đến muốn cho ta mệnh tang hưởng tiêu lâu.], Nhưng lời y nói ra cũng là: “ Ta đương nhiên sẽ không trách Nguyệt hoa, người là Nguyệt hoa muội tử ta thương yêu nhất.

Đinh nguyệt hoa ngẩng đầu, nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, muốn từ trong mắt y tìm được một chút gọn sóng, lại phát hiện trong mắt y chính là đậm mạc ý cười.

“Tiểu Ngũ ca, là đang trách Triển đại ca sao?”

“Vì cái gì lại trách hần, hần là Triển Chiêu của người trong thiên hạ , nam hiệp mà thể nhân công nhận , hần không có sai, thì ta có chỗ nào để mà trách hần?”

“Tiểu Ngũ ca, là thật tâm nói? “

Bạch Ngọc Đường, cười yếu ớt.

“Ta tin tưởng Tiểu Ngũ ca, bởi vì ngươi là Tiểu Ngũ ca mà ta tối kính yêu .” Đinh nguyệt hoa, đi ra tạ đình, trước khi rời khỏi, nàng nghĩ tới điều gì đó, xa xăm nói: “Tiểu Ngũ ca, ngươi đừng trách Triển đại ca, ngày hôm qua nếu không phải ta bị bệnh, Triển đại ca, nhất định sẽ phò ước, nếu ngươi muốn trách cứ liền trách cứ Nguyệt hoa.”

Bạch Ngọc Đường, cắn môi dưới.

“Nàng không phải cố ý.”

“Ta biết, nàng vốn không có tâm cơ như vậy, như thế nào sẽ thương ta, nhưng thật ra ta muốn biết Diệp công tử lần này đến đây, hay là cũng là vì Triển Chiêu?”

“Vì chính mình.”

Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu, nhìn, Diệp tô đứng dưới tàng cây nguyệt hòe.

Diệp tô, cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

” Cơn mưa này không biết khi nào thì mới có thể ngừng?”

“Ta nhớ rõ Diệp công tử thường nói mưa bụi tháng ba, rất tốt để ngắm.”

“Tâm tình bất đồng, mưa sẽ không giống, mưa bụi ngày xưa, có người cùng ta cộng độ, trong lòng ta chỉ nguyện mưa này không ngừng, khi đó mưa bụi thật sự là xinh đẹp.”

Diệp tô đi vào tạ đình, “Ngay cả hiện tại đã là mùa xuân bất quá đêm một đêm mưa, Bạch huynh vẫn nên chú ý, cần thận đừng để bị lạnh, người nếu bị bệnh, lòng ta hội đau.”

“Ta biết, nhưng thật ra Diệp công tử, người cũng nên để ý, người cũng dầm mưa một đêm, nếu người bị bệnh, ngọc đường cũng sẽ lo lắng cho người.”

“Khó được Bạch huynh, sẽ vì Diệp tô lo lắng, Diệp tô hôm nay được Bạch huynh quan tâm, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Diệp tô nở nụ cười, Bạch Ngọc Đường cũng cười, hai người nhìn nhau cười.

“Bạch huynh, Đình cô nương tất nhiên trở về Khai Phong Phủ, ta cũng phải đi về, miễn cho, chiêu lo lắng.”

Diệp tô cũng đi rồi.

Trong tạ đình, không có một bóng người.

Nguyệt kiếm nô, chưa từng có sợ hãi như vậy.

Nàng không biết, lấy năng lực của nàng có thể hay không ngăn cản Thiếu chủ nhân trước mắt .

Mưa, càng ngày càng lớn, có phải hay không, thương thiên người cũng rơi lệ vì ta.

Không ngờ mưa như thế, Bạch Ngọc Đường ngửa mặt lên trời cười to....

Ta ngồi ở trước đàn tranh, không biết nên đàn khúc gì, họa ảnh của ta ngay tại phía sau, ta lại không biết nên múa cái gì chiêu, Triển Chiêu, lúc này người có biết lòng của ta.

Ta ở Túy uyên các, chờ người, từ ngày trở thành màu đen, ta vẫn như cũ chờ người, ta tin tưởng người sẽ không tái làm cho ta thất vọng, người là một người lời nói gói vàng, ta tin người, ta si ngốc đứng chờ.

Khách nhân đều đi rồi, kiếm nô cũng đã đánh vài cái ngáp, ta vẫn còn đang chờ, ta dùng họa ảnh của ta chỉ vào chuông quây, đêm đó, Túy uyên các, chờ đợi người suốt đêm, ta tin tưởng người sẽ không lỡ hẹn, ta si ngốc đứng chờ.

Trời bắt đầu mưa tầm tã, thân thể kiếm nô bắt đầu phát run, ta đứng ở lan can, ta vẫn đang chờ người, có phải hay không công vụ nhiều lắm, có phải hay không Khai phong lại có đại án, người không thể thoát thân, người lúc này có phải hay không cùng ta giống nhau lòng nóng như lửa đốt, ta giống như nhìn đến người ở trong mưa đi vội vã, mưa xối lên quần áo của người, ta đứng ở lan can, mặc mưa đem áo trắng ướt nhẹp, thậm chí làm cho người biết, ta không muốn người một người đi vội, ta tin người, cho nên ta vẫn chờ.

Bốn phía, yên tĩnh, ta như trước vẫn đang đợi người, mèo con, người có biết hay không, chờ người, sau đó làm việc mà ta vẫn hay làm sau khi nhìn thấy người, người có biết hay không, lòng ta có bao nhiêu mệt, mèo con, ta không thể đợi thêm nữa. Người chung quy không để cho ta lại nói: “Mèo con, người cuối cùng đến đây, không để cho Bạch gia ta chờ không.”

Ta, ôm kiếm nô đã đi vào giấc ngủ , đi ra Túy uyên các, một giọt một giọt...

Ta xoay người rời đi, đã thấy người vội vàng mà đến, ta nhìn thấy người lạc tích, chính là ta không thể đợi thêm lát nữa.

Ở trước người, ta nhìn thấy Diệp tô cũng đang đứng trong mưa .

Ta hiểu được.

Nguyệt hoa, vốn có thể không nói, nàng không nói, ta cũng biết, nguyên nhân người không đến , bởi vì trong thiên hạ ta là người tối hiểu người, người chỉ biết phụ Bạch Ngọc Đường.

Nguyệt hoa, người vốn là thanh thuần giai nhân, vì Triển Chiêu, người thay đổi nhiều lắm, kỳ thật, ta cũng thay đổi nhiều lắm, từ năm đó thiếu niên khoái ý giang hồ ,biến thành chỉ nguyện chờ đợi si nhân, từ năm đó phong lưu thiên hạ một mình ta, biến thành chỉ nguyện vì quân chung tình.

Diệp tô đến đây, mang theo kiêu ngạo của hấn.

Bọn họ đều hướng ta thị uy, Triển Chiêu, người có biết lòng ta có bao nhiêu đau.

Ta nhất quán kiệt ngạo, là một mình người đem ngạo khí tang tắn, Triển Chiêu, người cũng biết vì người ta đã thay đổi bao nhiêu đến không phải là chính mình.

Ta ngửa mặt lên trời cười to, cười khàn cả giọng, Triển Chiêu, người không biết, người vĩnh viễn cũng không biết, ta vì người trả giá bao nhiêu, ta không muốn buông tay, ta khó kìm lòng nổi. Nhưng cuối cùng ta vẫn phải buông tay, Triển Chiêu, ta buông tay, lúc này đây, ta triệt triệt để buông tay.

Không muốn gặp lại, vì sao gặp lại?

Không muốn tương tư, vì sao tương tư?

5. Chương 5

Giống như lúc mới quen biết, người vì tranh danh, đạo tam bảo, dẫn ta tới hãm không đảo, khoảnh khắc nhìn thấy người, ta biết trong tâm của ta có hình bóng của người, để lại dấu ấn của người. Từ nay về sau, chúng ta cùng xuất hiện, cùng xuất hiện dần dần quanh chúng ta cả một đời.

Chúng ta lại gặp lại, lại tại Khai Phong Phủ.

Người vội vàng đến, ta muốn giữ chặt người, khi ta đưa tay trong nháy mắt, người tránh được, tay của ta chỉ có thể vô lực rũ xuống.

Bốn mắt cùng nhìn, vô tận phiến muộn.

“Bạch thiếu hiệp.”

Bao Chứng, thiết diện vô tư, không để cảm tình lộ ra ngoài, bất quá lúc tái kiến Bạch Ngọc Đường, cũng nhìn không được động dung, đứa nhỏ này cùng Triển Chiêu giống nhau, không biết đã chịu bao nhiêu khổ, hưởng tiêu lâu, Bao Chứng, không thể tưởng, thương thế kia sâu đậm đến thế.

Bạch Ngọc Đường, hiểu được Bao đại nhân sẽ không vô cớ tìm mình đến chỉ để ôn chuyện, hiểu rõ cười, “Đại nhân, người vội làm cho mấy vị ca ca của ta tìm ta lại đây, không biết có chuyện gì quan trọng?”

“Người từng tới xuân tiên lâu, cho nên người nhất định biết Phần cầm ở xuân tiên lâu?”

“Ta biết, một người thật đáng buồn cũng đáng thương.”

“Nàng đã chết, mà người cuối cùng gặp nàng chính là người Bạch thiếu hiệp.” Bao Chứng, nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không trả lời, cầm lấy chén nước chè xanh bên cạnh, uống một hơi.

“Bạch thiếu hiệp, chúng ta biết người, bất quá vẫn hy vọng người có thể nói cho chúng ta biết hết thấy, chân tướng nhất định phải rõ ràng khắp thiên hạ.”

Bạch Ngọc Đường, buông chén nước chè xanh trong tay, “Ta cũng muốn biết chân tướng, một cái đại chân tướng.”

” Vết thương trí mệnh của nàng là ở trên cổ, một kiếm phong hầu, chỉ có tể ngân.”

” Người giết nàng, kiếm của hắn rất nhanh.”

“Ta có thể xem một chút, kiếm kia ngân không? “

Bạch Ngọc Đường, đi theo Triển Chiêu tới thi phòng, trong thi phòng có một nữ thi, Triển Chiêu vạch tấm vải trắng che dậy thi thể xuống.

Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy vết máu trên cổ nàng, nhíu mi lại.

“Ngọc đường, người phát hiện cái gì?”

“Người cho rằng trong thiên hạ kiếm của ai, có thể nhanh như vậy.”

“Không ai, trong số những người ta quen biết không có ai như vậy.”

“Có, kiếm của ta nhanh như vậy.”

Triển Chiêu, ngây ngẩn cả người.

“Bởi vì, ta là người của nguyệt Lăng Tiêu, cho nên kiếm của ta nhanh như vậy.”]

“Nhưng nàng không phải do người giết.”

Triển Chiêu khẳng định đáp trả, trước khi Bạch Ngọc Đường kịp hỏi, Triển Chiêu đã nói: “Bởi vì ta tin tưởng Bạch Ngọc Đường mà ta quen biết, mặc kệ là thân phận gì cũng sẽ không phải là một kẻ lạm sát người vô tội.”

“Chính là xuất phát từ tín nhiệm?”

“Còn có, này.” Theo tay Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, thấy được. Không sai, kiếm rất nhanh, nhanh đến bất khả tư nghị, có lẽ, là lo lắng kiếm pháp của mình, kẻ giết người, thừa một động tác, mà chính động tác này đã bán đứng hắn.

“Lúc người này xuất kiếm, đã có người xuất kiếm trước hắn, bắt quá người xuất kiếm kia cũng không phải vì giết người, kiếm rất nhanh, một kiếm này khiến cho Phần cảm ngắc đầu, mà người này cũng nhìn thấy huy hoàng của một kiếm kia, hắn không tin, có người xuất kiếm như vậy lại không giết người, cho nên lúc kiếm của hắn vốn có thể làm được như vậy, hắn thả chậm, sau đó lại dùng lực.... “

“Cho nên, vốn có thể nhanh đến huyết cũng không kịp tràn ra kiếm đã rút về, hắn lại tạm dừng một chút, chỉ một điểm này thôi, hắn lưu lại vết kiếm, điểm này đủ thấy người này là muốn giả họa cho người khác, hơn nữa nghĩ muốn giả họa cho nguyệt Lăng Tiêu, nơi mà người giang hồ cũng không nguyện khinh ý đặc tội.”

Nơi này, nhất định có một âm mưu.

“Bao đại nhân, theo ngay từ đầu đã biết, nhưng hắn lo lắng, cho nên hắn tìm đến ta, bởi vì, một người có thể dùng kiếm đáng sợ như thế, cũng không phải là kẻ mà Khai Phong Phủ có thể đối phó, hắn muốn mượn lực lượng của nguyệt Lăng Tiêu, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, kỳ thật ngay từ đầu, hắn cũng không đồng ý ý kiến của Bao đại nhân, hắn không muốn Bạch Ngọc Đường lại bị cuốn vào huyết án giữa công môn cùng giang hồ, hắn không thể để cho hướng tiêu lâu một lần nữa tới diễn, hắn chịu không nổi, bắt quá, cuối cùng, hắn vẫn bị Bao đại nhân thuyết phục, dù sao điều này cũng liên lụy đến nguyệt Lăng Tiêu, cũng là tư tâm của hắn, như vậy hắn liền có lý do cùng Bạch Ngọc Đường một lần nữa dặt tay sấm giang hồ, lần này, ta sẽ không buông tay.

Bạch Ngọc Đường, không có lý do gì cự tuyệt, cho nên y chỉ có thể ở lại Khai phong.

Giang hồ, có ân oán thì còn có giang hồ.

“Ngọc đường, chiếc giường này so không được với ở hãm không đảo của ngươi, bắt quá ta tin tưởng ngươi cũng sẽ quen.” Triển Chiêu, trải xong giường chiếu, hôm nay hắn đến chỗ nguyệt hoa lấy thêm chăn, sợ giường không đủ nhuyển, nhớ rõ trước kia tiểu chuột bạch không ít lần báo oán với chính mình.

Từ lúc bước vào nhà, Bạch Ngọc Đường liền nhìn thấy Triển Chiêu rất bận rộn, giống như chưa lúc nào ngừng tay, Bạch Ngọc Đường bưng một chậu nước tới, rửa tay, “A.”

Nghe được Bạch Ngọc Đường hô nhỏ, Triển Chiêu vội vàng xoay người lại đây, vừa thấy, tâm Triển Chiêu lại càng căng thẳng, Bạch Ngọc Đường nắm cổ tay, nhìn ngón tay, có điểm ngắn người, tay trái nắm ngón tay không biết bị cái gì cắt vỡ, bắt quá dùng sức chà xát, lại bị vỡ, huyết không ngừng chảy ra. “Ngọc đường, tại sao có thể như vậy? “

“ Không có gì chỉ là không cẩn thận thôi, trước kia thương so với này còn lớn hơn.”

Sắc mặt Triển Chiêu có điểm trắng bệch, nghe chuột trắng nhỏ nói xong, tâm càng khổ sở, cũng không nghĩ gì nhiều, chính là thực tự nhiên nắm lấy ngón tay Ngọc đường, Bạch Ngọc Đường ngây dại, phòng trong, thực yên lặng.

“Triển đại ca, Tiểu Ngưu ca....”, Tiếng kêu của Nguyệt hoa bình tĩnh hai người, Bạch Ngọc Đường, mãnh rút tay về, trong lúc nhất thời hai người đều thực xấu hổ.

Đinh nguyệt hoa, ôm chầm gối mới đi vào, bước vào trong phòng, nhìn hai người trước mắt, cười nói: “Như thế nào, có phải hay không đang thảo luận nên trải chăn như thế nào sao?”

“Đúng vậy a, nguyệt hoa, người tới vừa lúc, chúng ta hai đại nam nhân ngay cả giường chiếu cũng không biết trải.”

Bạch Ngọc Đường, mờ mịt nhìn tay mình, vừa rồi, đó có phải là thật không?

Bạch Ngọc Đường, không có nhìn đến nguyệt hoa rồi đi, khi y hoàn hồn, giường đã muốn trải ra tốt lắm, “Ngọc đường, người nghỉ ngơi đi, ta đi xem nguyệt hoa, nàng bệnh vừa mới khỏi, liền bận rộn, ta có chút lo lắng.”

“Người đi đi, lát nữa ta cũng đi xem nàng.”

Triển Chiêu, không có chú ý về mặt Bạch Ngọc Đường, hẳn thật là thực quan tâm Nguyệt hoa, vừa rồi sắc mặt nguyệt hoa thật sự không tốt, hắc bạch hắc bạch, không có một chút huyết sắc.

“Nguyệt hoa, người không sao chứ?”

“Không có việc gì, Triển đại ca, người như thế nào không bồi Tiểu Ngũ ca, ta không sao.”

Đinh nguyệt hoa, nhìn thấy trong mắt Triển Chiêu lo lắng, [Vì cái gì, Triển đại ca, của người chân thật chỉ vì y mà biểu lộ, của người tươi cười chỉ vì y mà triển khai, của người hết thấy phong tình, hỉ giận, đều chỉ vì một mình y, vì cái gì ba năm làm bạn của ta vẫn không chiếm được tươi cười thiệt tình của người, người cũng biết, sự quan tâm của người làm cho ta càng thêm hiểu lầm, nghĩ đến người đối ta có tình, khi y lại xuất hiện, ta hiểu được, tình mà người đối với y là bất đồng, người chỉ coi ta như muội muội, ta không cam lòng, ta tin tưởng, đồng tình cũng là một loại yêu, đồng tình có thể biến thành thương tiếc, thương tiếc rồi cũng sẽ biến thành yêu, cho nên ta muốn người bắt đầu thương tiếc ta.]

“Triển đại ca, ta thật sự không có việc gì, người đi xem Tiểu Ngũ ca đi, ta lo y sẽ không quen.”

“Kia, Nguyệt hoa, chính người để ý một chút, đừng để bản thân mệt.”

Nguyệt hoa nhìn Triển Chiêu, trong lòng có điểm toan, hốc mắt không khỏi đỏ, làm Triển Chiêu bước ra khỏi cửa phòng, nguyệt hoa rút cuộc nhìn không được, gục xuống giường, khẽ nấc.

Một bàn tay ôn nhu, chạm đến, Đinh nguyệt hoa, cảm thấy hơi thở ấm áp, “Nguyệt hoa, ta...”

Đinh nguyệt hoa không đứng dậy, nàng biết hơi thở ấm áp như vậy chỉ có thể là Triển Chiêu, nàng quyến luyến cái khẽ vuốt ôn nhu này, ngay cả khi nàng hiểu được ôn nhu này càng nhiều là xin lỗi, nhưng là nàng thật sự muốn lưu lại chút ôn nhu kia, lừa mình dối người cũng thế, nàng, Đinh nguyệt hoa, không thể thua, một người không thể thua lần thứ hai, nàng xoay người, lao vào lồng ngực ấm áp kia, tham lam hít vào hơi thở độc hữu của Triển Chiêu, Triển Chiêu, không đành lòng đẩy ra, hẳn biết nàng khổ, nếu như không có Ngọc đường, chính mình có phải hay không sẽ yêu thương cô gái này, Triển Chiêu có chút áy náy, những gì hẳn có thể làm cũng chỉ có thể nhẹ nhàng mà ôm lấy nàng, ôn nhu trấn an.

Người ở trong nhà có lẽ đang chìm vào thế giới riêng của mình, cho nên sẽ không quá quan tâm đến bên ngoài ra sao. Bạch Ngọc Đường, vừa mới bước một chân vào đã ngạnh rút về, rồi đi, có phải hay không đó là lựa chọn tốt nhất, Bạch Ngọc Đường không biết, y ngơ ngác nhìn Triển Chiêu khinh ủng giai nhân...

Thật là quá mệt mỏi, Nguyệt hoa ở trong lòng Triển Chiêu nặng nề ngủ, Triển Chiêu cực kỳ cẩn thận đắp chăn cho nàng, tinh tế nhìn nàng thật kỹ, Nguyệt hoa thật sự tiêu tụy rất nhiều, nhớ rõ lúc mới quen, thiếu nữ này thanh lệ như thế nào, khờ dại mà rực rỡ, bức chính mình so kiếm, Triển Chiêu nhớ lại hồi ức khi hẳn ở mặt hoa thôn, nhớ tới chuột trắng nhỏ phần hận cùng giận đối, nghĩ tới đủ loại vẻ mặt của chuột trắng nhỏ, Triển Chiêu không khỏi mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường, xuất thần nhìn, y thấy được Triển Chiêu ôn nhu mỉm cười, tâm không khỏi đau đớn, xem ra, hẳn đối Nguyệt hoa không phải chỉ có tình cảm huynh muội, nếu không phải ta, có phải hay không hết thấy sẽ không như bây giờ.

“A, người phải cẩn thận chứ, người có biết hay không, những thứ đồ ở đây đều thực đắt tiền.”

Mặt Triệu hổ đã muốn đen hơn so với Bao đại nhân, nếu, không phải mình vừa lúc có việc muốn tìm Triễn đại nhân, cũng liền sẽ không đi gặp Bao đại nhân, cũng liền không bị phái đi làm chuyện này, người giúp người, mà người ta cũng không nói tạ ơn lấy một câu, đây cũng không phải là lỗi của người, nhân có ba phần tính, cho nên Triệu hổ thật sự phát hỏa.

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời nhú mi, Triễn Chiêu quay lại liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa,: “Người chiếu cổ nguyệt hoa muội tử, ta đi xem sao.”

Lúc Bạch Ngọc Đường đi vào trong viện, Triệu hổ cùng Nguyệt kiếm nô chiến tranh cũng đã xong, hai người đưa lưng về nhau, không thèm nhìn lẫn nhau, nguyệt kiếm nô thấy Bạch Ngọc Đường, bao nhiêu ủy khuất tất cả đều bạo phát, bất quá nàng chưa kịp hô thiên gọi địa, thì đã bị Bạch Ngọc Đường điểm á huyết.

Muốn làm cho một người không lải nhải ở bên tai của người biện pháp tốt nhất, chính là làm cho nàng câm miệng.

Mà người lại không thể giết của nàng, biện pháp đơn giản nhất chính là điểm huyết, bất quá muốn điểm huyết người nhất định phải có võ công tốt.

Triệu hổ, vui vẻ, người cũng có hôm nay.

Nguyệt kiếm nô, hai mắt đầm lệ lưng tròng, trong mắt tràn đầy ủy khuất, [“Thiếu chủ nhân, người ta hướng về nhà mình, người như thế nào lại hướng về ngoại nhân.”]

Bạch Ngọc Đường, không nhìn Nguyệt kiếm nô, y mới mặc kệ nàng có phải hay không vì ích lợi của y, lúc y không tốt, người khác cũng sẽ không có quá ngày lành.

Triệu hổ, muốn cười,: “Bạch đại hiệp, người thật là....”

Triệu hổ vốn định nói “Bằng hữu” nói “Nghĩa khí”, nhưng hần hiện tại thực muốn nói [“Ta như thế nào không hay ho như vậy, gặp phải chủ tớ như hai người này.”]

Bạch Ngọc Đường, vừa lòng nhìn hai cây cột trụ, không tồi, như vậy mới giống Khai Phong Phủ.

Khách nhân, người buôn bán có ai lại chê ít, nhưng có một loại khách nhân ngoại trừ.

Khách nhân loại này, mặc dù nhiều tiền, nhưng lại là một phiền toái.

Bạch Ngọc Đường, còn trẻ nhiều tiền.

Nhưng mục mục của xuân tiên lâu, không cho rằng y là một vị khách tốt, cho nên, khi nàng nhìn thấy vị Bạch công tử này đến, chỉ có một cảm giác —— phiền toái!

Bạch Ngọc Đường, mỉm cười, cười tới hào phóng.

Mục mục, là khổ đại cừu thâm đi ra nghênh đón.

Bạch Ngọc Đường vừa vào đến cửa, câu nói đầu tiên chính là, ta muốn khiêu vũ.

Phản ứng đầu tiên của mục mục (Tú bà) chính là hôm nay nhất định phải lấy tiền gấp bội.

Mục mục đưa tay ra tiếp nhận ngân phiếu Bạch Ngọc Đường đưa qua, đếm đếm, không tệ, hôm nay không mệt.

Làn váy theo bước đi của nàng nhẹ nhàng lay động, hai chân thon dài yếu diệu đi phía trước, kéo dài làn váy tung bay ở phía sau.

Rực rỡ, tú lệ khuôn mặt; có thể dùng hàng vạn từ ngữ đẹp để miêu tả nàng, một đôi mắt sáng, lông mi dài, ngón tay như búp măng mà trắng nõn, vòng eo uyển chuyển, búi tóc vấn nhẹ cài châm đung đưa theo từng bước đi của nàng, lẳng la quần tung bay, bước đi thì nhẹ tựa như lướt mây, chuyển bước thì nhịp nhàng theo tiếng đàn, làm cho người ta không khỏi say mê trong đó.

Bạch Ngọc Đường, say.

Cái gì là bước bước sinh hoa.

Đây chính là bước bước sinh hoa.

Vũ bước mạn diêu, từng bước sinh hoa, lệ mà không mị.

Rượu không say mỗi người tự say, vũ không mê người người tự mê.

Khúc dừng, vũ đình.

“Xuân tiên lâu, nhất ca nhất vũ nhất giai nhân, Phần cầm lấy ca, Túy vũ sinh hoa, Ngô cơ mời rượu.”

“Hiện giờ lại chỉ có Túy vũ một mình vũ thanh phong.”

“Hong nhan xưa nay bạc phận, làm gì có tư cách cùng người đầu bạc răng long.”

” Người đến xuân tiên lâu có thể nói là đủ tầng lớp, từ hoàng tôn hậu duệ quý tộc, quan to hiển quý, tài tử văn sĩ, đến đây bỏ ra thiên kim chỉ để mua cười, cười khi ẩm ngô cơ tửu, hoan thanh nháo khinh ca, túy lý khán sinh hoa, chỉ có công tử dùng tâm để nghe, dùng tình để nhìn.” (Ý chỉ những kẻ đến đây chỉ để mua tiếng cười, cười uống rượu của Ngô cơ, cười át cả tiếng hát, say cười trong mắt mới sinh hoa)

“Úc?”

” Túy vũ vũ không phải bình thường vũ, chỉ có người dụng tâm mới biết vũ ý, trong mắt công tử mặc dù không có gợn sóng, nhưng ta biết tâm công tử cũng đã nổi lên gợn sóng, gợn sóng khởi tâm, mới có thể sinh hoa.”

Gió mát, thổi, thổi tóc rối loạn, càng thổi rối loạn nhất tri xuân thủy.

“Trong túy vũ xuân phong, ta có một diêu vũ, thiên hạ chưa người từng được nhìn, nay nguyện vi quân, vũ túy xuân phong, chỉ tiếc có vũ nhưng không nhạc.”

“Nếu cô nương không chê, ta nguyện lấy nhạc cùng tấu.”

Dùng bát đựng nước, lấy đĩa đánh bát, âm sắc thanh thúy, leng keng có tự, bước đạp hoa sen, chân trần tâm vũ, thủy tự tung bay, nhạc nhi mị, vũ nhi tiếu, nhạc trong vũ, vũ trong nhạc, một lòng tình hoài có ai quen.

Thủy tự, tung bay, như luyện.

Thủy tự hắt vào mặt, nhưng không mềm mại tựa như lụa, mà là giống như đao một thanh đao mỏng tựa cánh ve — ôn nhu đao.

Giống như tình nhân mắt, một chút một chút lộ vẻ ôn nhu.

Túy vũ đang cười, cười cho xuân phong túy.

Bạch Ngọc Đường cũng đang cười, cười cho vân đạm phong thanh.

Túy vũ cười, động lại, nàng không thể tin trên đời lại có kiếm nhanh như vậy.

Bạch Ngọc Đường, nhìn Túy vũ ngây dại, thu hồi kiếm.

Ôn nhu đao, rơi xuống bụi bậm, vô thanh vô tức, bất quá Bạch Ngọc Đường lại nghe thấy thanh thúy thanh âm, đó là thanh âm tan nát cõi lòng .

Lúc đi qua bên người Túy vũ, Bạch Ngọc Đường ở bên tai của nàng nhẹ nhàng nói, giống tình nhân đang nói nhỏ.

Nhưng Túy vũ biết đây không phải là tình nhân nói nhỏ, mà chính là những lời tàn nhẫn.

Y mang theo ý cười rời đi, ý cười làm cho người ta giống như lọt vào xuân phong.

Nhưng Túy vũ biết, ý cười đó đủ để cho nàng ngã vào hầm băng.

“Nói cho hần biết, thượng cùng bích lạc, nguyệt Lăng Tiêu, chí tử phương hưu.”

6. Chương 6

Trở lại Khai Phong Phủ, Bạch Ngọc Đường đã cảm thấy không khí có điểm không đúng.

Giống như ai cũng nhìn y, nhưng chỉ cần y chú ý tới, bọn họ lập tức quay đầu đi chỗ khác hoặc cúi đầu như không thấy, càng không ai nói một lời nào đi ngang qua y.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất kỳ quái, bất quá mới chỉ quá ba canh giờ, như thế nào mà mỗi người giống như kết thù với y vậy, tuy rằng đầy bụng khó hiểu, nhưng y cũng không có lên tiếng hỏi.

Trong phòng, không có đốt đèn.

“Chớ không phải là, Triển Chiêu đã xảy ra chuyện.” Nhớ tới, chuyện cũ, tâm Bạch Ngọc Đường liền trầm xuống, nhất định là miêu đã xảy ra chuyện, bất quá, hẳn không phải là rất nghiêm trọng, nếu không, đám người Triệu hổ đã sớm kêu trời kêu đất rồi, cho nên, hẳn nhất định không có chuyện gì, nhưng là....

“Thiếu chủ nhân, người đã trở lại, người nên làm chủ cho ta a.”

Bạch Ngọc Đường bị một tiếng này làm cho hoảng sợ, một cái bóng người tối om chậm rãi từ trong bóng đêm đi ra, “Người biết không? Nhân dọa người hội hù chết nhân, không phải ta hù chết, mà là người sẽ chết.”

Đèn vừa được thắp lên,oa, không thể nào, này...

Nguyệt kiếm nô, quần áo thì rách, mặt cũng thâm tím có cả vết cào, tóc cũng rối bù, Bạch Ngọc Đường thật là bị dọa đứng luôn rồi. “Thiếu chủ nhân, là người thật sao, trong lòng ta người vẫn là người hoàn mỹ nhất, giống như mặt trăng kia thanh cao, nhưng hiện tại giấc mộng đó của ta bị phá tan mất rồi, người phải bồi thường tổn thất tinh thần cho ta.” Vừa nói vừa ôm cổ Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cả người cứng ngắc, tươi cười cũng cứng ngắc, mà Nguyệt kiếm nô chẳng khác gì miếng cao dán, một khi đã dán lên, là sống chết cũng không chịu rời chỗ bám. “Oa, người xuống mau cho ta, mau xuống dưới.”

Lúc này, cái gì hình tượng đều từ bỏ, Bạch Ngọc Đường bị nguyệt kiếm nô đem tứ chi chẳng khác gì bốn tua bạch tuộc quấn chặt lấy người, bị hai cái tua trước quấn chặt cổ, khiến mặt trắng đỏ bừng, nghĩ muốn thi triển võ công, nhưng lại sợ cô gái nhỏ này sau này lại nói loạn kêu mình sỗ sàng, cho nên Bạch Ngọc Đường chỉ có thể oa oa kêu lên, kêu thảm bao nhiêu thì thảm bấy nhiêu.

Một đám người nghe tiếng kêu liền vội vã xông tới còn chưa kịp thở, liền thấy một màn như vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào để giải cứu Bạch Ngọc Đường, một cái hồng ảnh chợt lóe, Bạch Ngọc Đường rốt cục có thể hít thở, “Người muốn mưu sát ta à.”

“Không phải, không phải, ta yêu Thiếu chủ nhân như vậy, những việc ta làm hết thảy đều là vì Thiếu chủ nhân, như thế nào hội hại Thiếu chủ nhân đâu.” Hình như nàng nghĩ tới cái gì đó, Nguyệt kiếm nô từng bước đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, duỗi tay ra, Bạch Ngọc Đường không biết nàng muốn làm cái gì, không khỏi lui về phía sau từng bước, một đôi tay đưa ra đỡ lấy Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không cần quay đầu lại cũng biết chủ nhân của cánh tay kia là ai, mới vừa vừa tiếp xúc Bạch Ngọc Đường liền vội vàng tiến lên phía trước tránh ra, trong mắt Triển Chiêu hiện lên một tia mất mát, chỉ tiếc Bạch Ngọc Đường đưa lưng về phía hắn, cho nên không thể nào biết được.

Từ lúc vào tới cửa, Diệp tô vẫn luôn nhìn Triển Chiêu, cho nên hắn thấy được trong mắt Triển Chiêu là ‘ghen tị’, điều mà hắn chưa bao giờ từng thấy. Cho tới nay, Diệp tô luôn cho rằng người giống như Triển Chiêu vậy chắc là không có biểu tình ghen tị này, hiện tại hắn thấy được, Triển Chiêu ôn nhu như ngọc, trong mắt là sự ghen tị, ánh mắt cũng không khỏi bị kiểm hãm, trong lòng một tia đau khổ, ý cười trên mặt cũng sẽ không thực tự nhiên.

“Thiếu chủ nhân, người nhất định là bị bệnh, hơn nữa bệnh còn nghiêm trọng.”

“A?”

“Nhất định là như vậy, ta luôn suy nghĩ, ở trong lòng của ta, thiên hạ đệ nhất nhân nhất định là Thiếu chủ nhân, người tốt cái gì cũng tốt, võ công cũng tốt, nhưng là hiện tại...” Nguyệt kiếm nô, vừa lung tung đưa tay lau mũi, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn chằm chằm Thiếu chủ nhân của nàng, Bạch Ngọc Đường cả

người chợt lạnh.”Ngày đó ở xuân tiên lâu, ta đã cảm thấy Thiếu chủ nhân không tốt, người nghĩ xem ngay cả ta cũng có thể né tránh được ám khí của Thiếu chủ nhân, người nói xem có phải là võ công của người đã muốn tụt lùi rồi phải không, lúc còn ở nguyệt Lăng Tiêu, Thiếu chủ nhân muốn giết gà hay vịt, mặc kệ là bay trên bầu trời hay chạy trên mặt đất đều không phải là một kích đã trúng rồi hay sao, nhưng hiện tại, ngay cả kiếm nô cũng không gây thương tổn được, người nói người không phải bệnh rất nặng sao.”

Về mặt của Bạch Ngọc Đường, không phải đẹp mà là quá tốt nhìn, y vốn không cho là Nguyệt kiếm nô sẽ nói ra được chuyện gì kinh thiên động địa, hiện tại y đã biết không để cho Nguyệt kiếm nô lên tiếng, chính là điều cực kỳ đúng đắn trong cuộc sống này, với trình độ hiểu biết cũng như nhận thức của nàng, nàng tuyệt đối là loại người lời nói ra không làm người nghe sợ chết thì không bỏ qua, Bạch Ngọc Đường hí mắt, một đôi hoa đào mắt mị lại gần như thành một đường thẳng nhìn qua một lượt đám người có mặt ở đây, tin tưởng cuộc đời này, Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ không quên ngày hôm nay. “Nguyệt kiếm nô...”

Nguyệt kiếm nô vốn định nói tiếp, nhưng nàng rốt cục cũng phát hiện tình huống không ổn, nếu người không thể đánh thắng người ta như vậy người chỉ có một con đường có thể đi: ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế.

Dưới ánh trăng, hai bóng người ở Khai Phong Phủ nội thượng lui hạ khiêu, cũng cùng với tiếng kêu thê lương vang vọng ...

Chuột trắng nhỏ chính là chuột trắng nhỏ, vô luận thân phận y là gì, bản tính chung quy là không sửa đổi được, mọi người trong Khai phong không hèn mà cùng thở dài gật đầu, Tương tứ gia, cười khan: “Triển huynh đệ, người còn không đi ngăn cản Ngũ đệ lại, nếu không ngày mai phố lớn ngõ nhỏ, tam cô lục bà nhất định sẽ lại đồn thổi đủ lời ... “

Một đám người xem náo nhiệt, cũng vội nói: “Triển đại nhân, Triển đại ca, nhanh đi ngăn cản bọn họ.” Đúng vậy, nếu không ngăn cản, ngày mai nhất định là càng náo nhiệt, thế nào chẳng có lời đồn: Khai Phong Phủ có chuyện ma quái.

Triển Chiêu bắt đầu dĩ cười, y không đem Khai phong lộ cho ô yên chương khí, long trời lở đất, y sẽ không là Bạch Ngọc Đường, cũng không nhìn xem hiện tại hai người bây giờ là bộ dáng gì, một người thì áo trắng đầu bạc, một người thì đầu tóc rối bù, ở dưới ánh trăng còn bay qua bay lại, có vẻ dị thường quỷ dị, bất quá, đây mới là Ngọc đường mà hắn quen thuộc. “Ngọc đường, đừng làm rộn, Bao đại nhân tìm người có việc thương lượng.”

Thư phòng, tĩnh lặng không tiếng động.

Ánh nến bập bùng có lẽ là thứ âm thanh duy nhất trong lúc này, ánh nến ần ần phát ra u ám quang mang. Thỉnh thoảng có vài tiếng sột xoạt xen vào.

Công Tôn tiên sinh, đảo thư, cũng không lên tiếng thỉnh thoảng ghi chú lại một vài điểm ở trong sách, Bao Chứng vẫn là vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngay tại không khí như vậy, đi vào thư phòng.

Quý dạ xoa trông như thế nào, ta nghĩ hiện tại cuối cùng ta đã biết, bởi vì trong thư phòng hiện giờ có ‘ thứ ‘ đó, khó trách người hay lẫn nhai như Công Tôn sách hiện giờ biến thành người câm, mặt Bao đại nhân thì càng đen, mặc cho ai ở trong thư phòng có vật như vậy tồn tại cũng sẽ không có cái gọi là lịch sự tao nhã.

Đồng dạng nếu người bị quý dạ xoa nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác chắc chắn cũng chẳng thoải mái gì. “Bao đại nhân, chính là y.”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng biết Nguyệt kiếm nô vì cái gì biến thành như vậy, bất quá y thực sự là không biết, ngọc phò của mình còn có bản lĩnh như vậy, hiện tại y đã hiểu được không thể coi khinh bất cứ người nào, nếu không kể chịu thiệt chính là bản thân.

Bạch Ngọc Đường, tin tưởng, mù mù (Tú bà) của Xuân tiên lâu cũng không biết, nếu có người đập đổ bát cơm của nàng, nàng cũng sẽ bắt chấp không bỏ qua.

Nghe mù mù của Xuân tiên lâu tổ khổ một trận, Bạch Ngọc Đường ít nhất cũng nghe ra được vài chuyện: thứ nhất, Túy vũ đã chết, chết không nhắm mắt; thứ hai, Nguyệt kiếm nô là vì giữ gìn hình ảnh Thiếu chủ nhân bằng thanh ngọc khiết trong mắt của mình, cho nên mới cãi nhau rồi biến thành đánh nhau với mù

mụ, khởi điểm là văn đầu, sau đó là võ đầu, cuối cùng là dứt tóc cào mặt, chiêu gì có thể xử dụng được đều đem ra dùng, đệ tam, Khai Phong Phủ bị hai người này biến thành gà bay trứng vỡ, người người oán than dậy đất, nhưng nhìn thấy đầu sỏ gây chuyện cũng chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Bị Bao Chứng nhìn vốn dĩ đã chẳng phải là điều tốt đẹp gì, luôn có cảm giác bị tính kế ; đồng dạng, bị Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm cũng không có chuyện gì bất lo.

Công Tôn sách cùng Triển Chiêu hai mặt nhìn nhau, trong lòng tự hiểu.

“Giết hai thanh lâu nữ tử, hình như không phải là điều cần thiết, trừ phi các nàng có đồng dạng một bí mật.”

“Không sai, hơn nữa mỗi lần đều là sau khi gặp Bạch thiếu hiệp mới giết, có thể thấy được hẳn là có mục đích mà đến, hơn nữa lại thức rõ ràng hành tung của Bạch thiếu hiệp.”

“Người như vậy, rút cuộc là hạng người gì?”

Mọi nghi vấn đều chỉ hướng vào Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cười tới vô hại, nhưng Bao đại nhân luôn phán đoán sáng suốt, Công Tôn tiên sinh luôn tỉnh táo, Triển Chiêu lại là người cơ trí, đều rõ ràng biểu hiện ý Bạch Ngọc Đường, người nhất định phải thẳng thắn.

“Xuân tiên lâu, có tam mỹ, ca, vũ, cơ; hai người đều có bí mật tin tưởng người thứ 3 chắc chắn cũng biết, cho nên tìm được Ngô cơ thì sẽ biết được bí mật.”

“Bất quá, Ngô cơ hình như đã mất tích từ trước, Xuân tiên lâu lại không hề không đề cập tới có một người tên Ngô cơ này.”

“Lấy bản tính của mụ mụ, nàng không phải là người dễ dàng buông tha cho nén bạc trong túi mình.”

“Có hai loại nhân, nàng không thể đắc tội. Một loại là kẻ có quyền, người như thế một khi người đắc tội, sẽ có ngày ngay cả chết như thế nào cũng không biết; một loại khác nhân chính là kẻ biết võ công, một khi người đắc tội, người cũng sẽ biết chết là cảm giác như thế nào, nhưng nếu như là một kẻ vừa có quyền lại biết võ, người ngay cả cơ hội đắc tội hẳn , hẳn cũng sẽ không cho người, người còn phải cười đem đồ của mình dâng tặng cho hẳn.”

“Quyền phải đại, võ công phải tốt, người như vậy không nhiều lắm.”

Bốn người, trong lòng đều có một người — Tam công tử của Bàng thái sư , Bàng sủng.

Đứa con được hưởng mọi sự cưng chiều.

Một đường màn trời chiếu đất, một đường ra roi thúc ngựa, rốt cục cũng tới được Giang Nam.

Giang Nam.

Vẻ đẹp Giang Nam, xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc mà quyến rũ.

Nếu đã đi tới Giang Nam, liền khó kìm lòng nổi bị đình lâu tạ các hấp dẫn.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đồng hành chậm rãi đi qua cổ thành trấn ở Giang Nam .

Áo trắng như tuyết, không dính bụi bặm, mờ ảo vô cầu.

Một đường đi tới Giang Nam, cũng không làm cho quan hệ của hai người có điều cải thiện, ngược lại càng thêm xa cách.

Đã không có tiếng cười tiếng đùa nháo như ngày xưa, đã không có một đường khắc khổ, có chính là bình thản đáp ứng.

Không hề có lời nói mạnh, không hề có tranh cường, ngẫu nhiên tương trợ, cũng chỉ là phong thanh cười.

Ai nói Giang Nam hảo.

Lúc mọi người ở Khai Phong Phủ tiến đưa, đều dặn hẳn phải nắm chắc cơ hội, nhưng một đường này dù dài bao nhiêu, Triển Chiêu phát hiện Bạch Ngọc Đường một chút cơ hội cũng không có cho hẳn.

“Ngọc đường, ta có lời muốn nói với ngươi.” Bao nhiêu lời muốn nói nghẹn ở trong lòng mà không thể nói ra, còn như vậy đi xuống, hẳn sẽ chịu không nổi, hẳn phải nói rõ ràng với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường, không có nhìn Triển Chiêu, giống như đối với lời của hắn từ chối cho ý kiến, tiếp tục chạy chậm chậm.

Triển Chiêu, đi mau từng bước, bỗng nhiên xoay người, nắm lấy cánh tay chuột trắng nhỏ .

Bạch Ngọc Đường, bị đau ngắc đầu lên, khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

“Ngọc đường, ngươi có phải hay không oán tôi, oán tôi ngày đó tuyệt nhiên bỏ ngươi mà đi sao? Có phải hay không còn đang trách ta ngày ấy không có phò hèn Túy uyên các, hay ngươi trách ta ...!!!!!! “

“Không có.” Bạch Ngọc Đường đánh gãy lời nói của Triển Chiêu, “Không có, là Triển huynh quá lo lắng, Bạch Ngọc Đường không phải người không phóng khoáng, Bạch Ngọc Đường biết phân nặng nhẹ.” Tránh đi ánh mắt nóng cháy của Triển Chiêu , Bạch Ngọc Đường rút cánh tay bị Triển Chiêu bắt lấy .

“Ngươi nói dối, ngươi oán tôi, ngươi hận tôi, Ngọc đường, ngươi có biết không, của ta đau, của ta hối?”

Hướng tiêu lâu thống khổ, ba năm ý chí tinh thần sa sút, ba năm sống không bằng chết, từng chuyện cũ tái hiện trước mắt. Không phải không nhìn thấy đau khổ trong mắt Triển Chiêu, nhưng đau khổ của chính mình lại có ai biết, vì hắn mỗi ngày thần thương, vì hắn tóc đen biến thành đầu bạc, vì hắn tham sống sợ chết, ngươi có biết sao?

Ta đã buông tay, sẽ không quay đầu lại, nhớ rõ trên giang hồ mỗi người đều nói Bạch Ngọc Đường ta là một kẻ ngoan tuyệt, ta đối nhân ngoan, đối với mình đồng dạng ngoan.

“Triển huynh, chúng ta không cần nói những chuyện không liên quan ở đây, người trên đường đều đang nhìn chúng ta kìa.”

Không muốn để ý tới ánh mắt của thế tục ra sao nữa, thầm nghĩ ôm chặt người trước mắt, thế nhân nghĩ như thế nào ta không muốn biết, ta chỉ biết là hiểu lầm giữa hai chúng ta rất sâu.

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu kéo đi tới ven hồ.

Ven hồ rất ít người qua lại.

“Nhìn vào mắt của ta, không được tránh né.”

Bạch Ngọc Đường, không phải chưa từng thấy qua Triển Chiêu phát hỏa, nhưng trước kia đều là lúc chính mình chẳng phân biệt được giữa công và tư, hẳn mới có thể như vậy, nhưng hiện tại, không phải, Bạch Ngọc Đường, nghĩ lại một đường này, chính mình không tranh cường không cãi nhau gây chuyện, nơi chốn lấy Triển Chiêu vi trước, như thế nào hẳn lại muốn phát hỏa.

“Ngọc đường, ta yêu ngươi.”

Bạch Ngọc Đường, có chút hoảng sợ, có chút kinh ngạc, càng còn nhiều hơn chút không tin,: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói ta yêu ngươi, từ lúc ngươi đạo tam bảo, từ lúc ngươi bắt giam ta dưới thông thiên quạt, từ lúc ngươi đuổi theo cùng ta luận võ, ngươi đã ở trong lòng ta.”

“Ngươi yêu ta?”

“ Đúng vậy, ta không phải là người biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không hiểu được lời tâm tình nên nói như thế nào, nhưng ta hứa, chỉ từ không thôi, cả đời này ta sẽ không để cho ngươi một mình, sinh cùng tuyền, tử làm bạn.”

“Ha ha... Ha ha...” Bạch Ngọc Đường, cười đến nước mắt cũng đi ra, “Triển huynh, trò đùa của ngươi tuyệt không buồn cười.”

“Không phải trò đùa, là ta Triển Chiêu đối Bạch Ngọc Đường khi còn sống hứa hẹn.”

“Ta đối Triển Chiêu cũng có hứa hẹn cả đời, sinh tử tương giao, kim lan chi nghĩa, tình giám nhật nguyệt.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, hắn không tin, giữa hắn cùng Ngọc đường chỉ có tình cảm kim lan , nhưng trong mắt Bạch Ngọc đường sáng ngời tựa tinh tú, chỉ có thần nhiên, không thấy giả dối.

Trong mộng bồi hồi, sẽ thành khoảng không.

7. Chương 7

Nếu người là một kẻ được hưởng mọi cực chiều, người sẽ trở thành người như thế nào?

Có phải hay không sẽ trở nên ngang ngược kiêu ngạo, vô lý.

Nếu người là người được sinh ra trong một gia đình quyền cao thế trọng, mà trường bối của người cũng chẳng phải là tấm gương gì tốt cho lắm, người sẽ biến thành người như thế nào?

Cho nên, không ai cho rằng Bàng sủng là một người khiêm tốn.

Nhưng trên thực tế, nhìn từ đầu tới chân hắn lại là một kẻ thực quân tử.

Quần áo sạch sẽ mộc mạc, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, chính là nhìn thấy vị Bàng gia Tam công tử — Bàng sủng như vậy.

Ngô cơ, nép bên người Bàng sủng, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

“Cơ nhi, có bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệc nhạc hồ, nhanh đi chuẩn bị một chút.”

Vốn sẽ không phải là những người ngồi cùng một chỗ, cùng ẩm thành hoan.

Nhập khẩu không phải rượu ngon, so với rượu ngon hương thuần.

Ngô cơ khẽ cười nói: ” Nếu đã là tri giao, ngại gì say trà như rượu.”

Bọn họ không phải là tri kỉ, nhưng lại cảm động vì lời nói của Ngô cơ.

“Triển mỗ lần này tới đây, là muốn hỏi ngô Cơ cô nương một việc?”

“Úc, không biết Triển đại nhân muốn hỏi Ngô cơ cái gì?”

“Phần cầm, Túy vũ.”

“Các nàng làm sao vậy?”

“Đã chết.”

Bàng sủng lo lắng nhìn Ngô cơ, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng nhìn Ngô cơ, nàng không bi thương, chỉ là ý cười biến mất , bình tĩnh không dậy một tia sóng, “Thanh lâu vốn là chỗ thị phi, mà biết quá nhiều, liền càng thành người thị phi.”

“Biết quá nhiều không phải là chuyện tốt.”

“ Người thị phi ở nơi thị phi, mệnh sẽ không dài.”

” Là bí mật gì đáng giá để người ta mất mạng?”

“Không biết.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nghĩ tới vô số loại đáp án, nhưng không có so được với đáp án như vậy càng minh xác .

Không biết thị phi, rời xa thị phi, cho nên sống thoải mái.

Khách phòng.

Có bàn có ỷ có giường.

Triển Chiêu nằm nghiêng trên giường, nhìn Bạch Ngọc Đường nằm thẳng trên chiếc giường đối diện .

Họa ảnh ôm trong lòng, là giả bộ ngủ sao?

“Ngọc đường, người tỉnh sao?”

“Ân.”

“Người thấy chuyện ngày hôm nay thế nào?”

“Ngô cơ hay là Bàng sủng?”

“Bàng sủng.”

“Xuất phát từ quan lại, không quần áo lụa là, giống như hoa sen trong nước bùn, mai tự ngạo sương.”

“Vì thế mới được ngàn điều cưng chiều.”

“Không để ý tới thị phi, không cầu danh đạt, dất tay giai nhân, ẩn chốn thành hoa.”

“Đại ẩn vu thị, tiểu ẩn vu lâm.” (*)

(*): Sống ẩn dật nơi núi rừng là chuyện nhỏ, sống ẩn dật chốn thành thị mới là chuyện lớn.

“Đồ đại sự, chí cao xa.”

Triển Chiêu nở nụ cười, Bạch Ngọc Đường cũng mở mắt ra, xán lạn như hàn tinh.

Bàng sủng, ngồi ngay ngắn trên cao đường, sắc mặt âm trầm, Ngô cơ vẫn đứng ở bên cạnh hắn, chỉ tiếc là đã không có ý cười trong suốt như khi mới gặp, mà là vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

“Một sát thủ giỏi, lại ngay cả chuyện cơ bản nhất cũng không thể làm tốt, Ngô cơ người nói, người như vậy sống còn có ý nghĩa gì sao?”

Ngô cơ, thu ba đảo mắt, cười duyên khẽ nói . “Ngô cơ nhất giới nữ lưu, khó mà nói được, hết thấy đều do công tử định đoạt.”

“Thuộc hạ tự biết làm nhục sứ mệnh, nhưng kiếm pháp của Bạch Ngọc Đường ta không có khả năng thắng.”

Bàng sủng nhìn về phía Ngô cơ, Ngô cơ mềm giọng: “Nghệ không tinh, ngược lại còn liên lụy người khác, khả sát không thể lưu.”

Bàng sủng, một tay ôm lấy Ngô cơ vào lòng. “Tri âm khó cầu.”

“Công tử lại giễu cợt ngô cơ rồi.”

Có thể trở thành một sát thủ, chắc chắn kẻ đó phải có năng lực hơn thường nhân, mà một kẻ có thể giả mạo kiếm pháp của nguyệt Lăng Tiêu lại càng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Hắn biết điển cổ điển tấn cung tàng.(*)

(*)“Điều tấn cung tàng” nghĩa là: khi chim đã chết thì người ta vác cung đi một nơi mà không dùng đến nữa. Nguyên câu Hán văn: “Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh; cao điều tấn, lương cung tàn; địch quốc phá, mưu thần vong”. Nghĩa là: “Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ làm thịt; chim bay cao hết, cung tốt vứt bỏ; nước địch phá xong mưu thần bị giết”.

Câu nói này được xuất phát từ thời Xuân Thu (722-479 trước D.L)

Khi hắn hiểu được ý của Bàng sủng, hắn thực may mắn chính mình để lại một tay, hắn động, một kiếm như lưu tinh, Bàng sủng không nhúc nhích, hắn là kẻ sinh ra đã định được hưởng ngàn sủng, hắn biết hắn không cần động thủ, có người sẽ vì hắn động thủ.

Tay Ngô cơ, tinh tế không có xương, khi tuyết tái sương.

Ngô cơ cười, ngọt vô cùng, đồng tấu không khi.(Cười tựa như đứa trẻ. ông lão chân thực không lừa gạt)

Ý cười trong suốt, vươn mảnh khảnh thủ.

Hắn không rõ, một bàn tay cũng có thể giết người, còn là tay của một mỹ nhân.

Hắn không thể nhắm mắt, hắn nhìn chằm chằm đôi bàn tay kia, không cam lòng.

Bàng sủng, ôm lấy mỹ nhân, cười lớn, bước trên huyết, rời khỏi đây ...

Bạch Ngọc Đường cũng không có ở cùng một chỗ với Triển Chiêu.

Sáng sớm, Triển Chiêu đã ra ngoài ,khi Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, chỉ nhìn thấy trên bàn đã để sẵn điểm tâm cùng một tờ giấy nhắn lại, [Có chuyện quan trọng, đi trước một bước, sự tất tức hồi.]

Bạch Ngọc Đường, đem tờ giấy nhắn vo lại thành một nắm, ném vào góc tường.

Người lúc nhàm chán sẽ làm cái gì?

Đáp án của mỗi người đều không giống nhau, bắt quá chuột trắng nhỏ của chúng ta lúc nhàm chán sẽ đi uống rượu.

Bất quá, hôm nay y không có tới tửu lâu, mà là ngồi ở trong một ngôi miếu đồ nát.

Trong miếu, hữu thần.

Quan Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn .

Bạch Ngọc Đường, cũng muốn học học Quan Âm cứu người.

Trong miếu, có đến hơn mười cái được lô.

Cái nào cũng đang sắc thuốc.

Dược hương, xông vào mũi, nhưng vốn là chỗ hay có rắn xuất hiện, hiện tại ngay cả một con cũng nhìn không thấy, có cũng chỉ là mấy cái xác thú chết đã mục nát ở góc tường.

Bạch Ngọc Đường, mang theo họa ảnh, nắm cái mũi, cẩn thận đếm đếm số động vật đáng thương bị chết.

“Một con, hai con Hai mươi con.” Bạch Ngọc Đường đếm đếm đếm mãi đếm đến mức hoàn toàn không biết có người đã đến bên người.

“Người ta nói, kiếm khách, lấy kiếm vi hữu, thị kiếm như mạng, bảo kiếm phong hoa, không nhiễm bụi, nhưng không ngờ Bạch công tử lại đối đãi họa ảnh như vậy.”

“Vật tẫn sở dụng, mới là bảo vật, ta không đem họa ảnh đến mai táng những oan hồn chết đi , không phải thực xin lỗi tinh phách của kiếm này.”

“Bạch công tử, thật sự là kỳ nhân.”

“Ngô Cơ cô nương cũng không phải là kỳ nhân sao?”

“Ta cũng vậy, ha ha, Bạch công tử thật sự là người hay nói giỡn, Ngô cơ không gánh nổi a. A, sao Bạch công tử lại tiên nhiều được như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Ngọc Đường, chỉ vào mấy được lô đang đun dở, “Người nói mấy thứ đó sao, ta là vì Ngô Cơ cô nương mới chuẩn bị đó.”

Ngô cơ, nghiêng đầu, khó hiểu. “Bạch công tử người có phải hay không có chút hồ đồ.”

“Không có, những thứ đó xác thực là vì người, Ngô Cơ cô nương. Ngô Cơ cô nương, người tới nhìn một cái, mấy chục pho được của ta, có cái nào thích hợp nhất với cô nương.”

Ngô cơ tiểu ngữ như hoa: “Bạch công tử, thật sự là thích nói giỡn với Ngô cơ.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng bước chân của Ngô cơ không có đình, cau mày, cẩn thận nhìn số được đang được nấu, càng xem tiếp, Ngô cơ nhăn mày càng thêm sâu.

“Ngô Cơ cô nương,trong số được mà ta nấu không có loại nào trị nếp nhăn đâu, người đừng càng xem càng nhúu mày a, nếu già nhanh thì cũng không có liên quan đến ta đâu đó.”

“Nếu Ngô cơ trở nên hoa tàn ít bướm, Bạch công tử là người thứ nhất phải phụ trách đó, ai bảo Bạch công tử kêu Ngô cơ xem mấy thứ không vào được mắt này, hơn nữa đều có một cổ mùi.”

“Úc, nguyên lai Ngô Cơ cô nương là ngại được của Ngọc đường có mùi tanh, bất quá, có câu thuốc đắng dã tật, càng những thứ ngọt, sẽ không có lợi cho bệnh, người nói có đúng không vậy?”

“Lời tuy không sai, bất quá, ta cũng chỉ là nữ nhân thôi, luôn thích những thứ xinh đẹp, được cũng là giống như vậy.”

“Vậy người xem lô được này như thế nào?”

Ngô cơ, đưa tay, mở ra xem.

“Này hồ được chẳng những hương, hơn nữa lại còn có tác dụng bảo dưỡng da tay, tin tưởng Ngô Cơ cô nương nhất định sẽ phi thường yêu thích.”

“Đích thật là mùi hương mê người, nhưng công tử dùng cái gì cho rằng đối với tay của Ngô cơ hữu dụng đâu?”

“Tiêm chi vô cốt, vô hà vô cấu (*), mà đại tẩu của ta lại là một người đồng y, cho nên Ngọc đường lấy được một phương thuốc, chỉ mong thấy được hồng nhan cười.”

(*): Ý chỉ ngón tay dài mảnh mềm mại như không xương, trắng bạch không tì vết, ngay cả móng tay cũng không có một chút vết bẩn nào.

“Người giang hồ đều nói Bạch công tử phong lưu thiên hạ, thương tiếc giai nhân quả nhiên không sai, bất quá, Ngô cơ thật muốn mời Bạch công tử nhìn xem, tay của ta còn có thể dùng được sao?”

Bàn tay chậm rãi đưa về phía Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi kinh thần tạo hóa thần kỳ, tay Ngô cơ không có quá lớn thiếu sót, có thể dùng từ gần như hoàn mỹ để hình dung, bất quá Bạch Ngọc Đường vẫn là tìm được chỗ không được hoàn mỹ, phượng tiên tráp, cũng không phải thực thích hợp với tay của Ngô cơ. Ngô cơ nhìn thấy sự kinh thần trong mắt Bạch Ngọc Đường, một tia cười lạnh hiện ra trong mắt, bàn tay thông thả mà vô lực, bị phượng tiên tráp nhiễm hồng móng tay, bởi vì quá dài, mà vô tình chạm đến vạt áo Bạch Ngọc Đường .

“A, Bạch công tử, Ngô cơ không phải cố ý.” Ngô cơ có vẻ thực cấp, nàng muốn chứng minh nàng thật không phải là cố ý cắt qua quần áo Bạch Ngọc Đường, có thể là do hoảng hốt, Ngô cơ bước đi có điểm cấp, chân bất lưu thần bị vướng vào làn váy, người liền ngã nhào về phía trước, tự nhiên đưa tay muốn bắt lấy tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nghĩ đến Ngô cơ có thể sẽ bị ngã, cũng thực tự nhiên đưa tay ra muốn đỡ lấy Ngô cơ, nhưng tay Bạch Ngọc Đường còn chưa tới, thì tay của Ngô cơ đã bắt được cổ tay Bạch Ngọc Đường, móng tay khảm nhập: “A, không phải ta cố ý ” Ngô cơ kêu thật sự lớn tiếng, đồng thời cũng ngừng đầu lên, ngoài miệng là xin lỗi, nhưng trong mắt cũng là đắc ý.

Ngô cơ, buông lỏng tay đang nắm lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường, quyền rũ lui tay lại, khinh long mái tóc, phượng tiên tráp nhiễm hồng móng tay, tích lạc, đỏ tươi huyết.

“Ta biết cô nương không phải cố ý, cho nên ta tin cô nương đồng dạng sẽ không trách cứ Ngọc đường vô tình.”

Ngô cơ không rõ, vì cái gì lúc này rồi mà Bạch Ngọc Đường còn có thể cười.

Trên tay truyền đến cảm giác ma ma ,Ngô cơ đưa tay lên trước mắt, phượng tiên tráp vẫn như cũ tiên diễm, huyết dính vào, dọc theo khe hở chảy tới kẽ tay, về mặt Ngô cơ thay đổi.

“Người hạ độc?”

“Ta khinh thường những việc như thế.”

Bạch Ngọc Đường, tốt tâm giải thích cho Ngô cơ: “Nơi này có vô số dược liệu quý báu , mấy chục cái dược lô đồng thời tiên được, Bản thảo cương mục nói qua, dược bản tương sinh tương khắc, ta đồng thời tiên nhiều loại dược trong miếu, trong không khí tràn ngập các loại mùi.”

“Ngô Cơ cô nương vốn là cao thủ dụng độc , ta tin trước lúc tới đây đã có chuẩn bị, bất quá lúc người tiến vào, lại thấy ta đang mai thi thể động vật , người liền cho rằng Bạch Ngọc Đường không phải là người hiểu được độc lý, bởi vì Ngô cơ dùng độc vừa vặn là muốn hủ thi hòa vào mùi được, phượng tiên trấp thật là thượng phẩm dùng để nhuộm móng tay, nhưng là lúc ta tiên hương được cấp cô nương không cẩn thận thả một đóa phượng tiên hoa, người lấy tay chạm vào ...”

Mặt Ngô cơ, trắng bệch.

“Ta muốn giết người.” Ngô cơ, cười dữ tợn, không hề ngọt ngào như nàng vẫn làm .

Tơ máu che kín bàn tay, kinh mạch khuất trương.

Bạch Ngọc Đường, trên mặt không hề có biểu tình vui cười , được thay thế bởi lạnh thấu xương, họa ảnh giữ ngang trước ngực .

Ngô cơ, nắm lấy được lô, ném về phía Bạch Ngọc Đường, tạt kính phá không; Bạch Ngọc Đường, áo trắng tung bay, họa ảnh ngang trời. Thủ giống như lợi câu, đâm thẳng tinh huyết, họa ảnh ra khỏi vỏ, kiếm khí như hồng.

Bóng kiếm, như điện, chợt lóe tức về.

Áo trắng, càng lúc càng xa.

Quan Âm, mỉm cười.

Cười đến quỷ dị.

Quan Âm bằng đất, bước ra khỏi đài sen.

8. Chương 8

Lúc Bạch Ngọc Đường trở lại khách điểm, Triển Chiêu cũng đã trở lại.

Bất quá, hẳn không đi một mình, mà là đi cùng với Đinh nguyệt hoa trở về.

Trên bàn, bày điểm tâm tinh xảo , đó là Nguyệt hoa cố ý xuống bếp làm.

Triển Chiêu, vẻ mặt mệt mỏi, trần sương mẫn y, chắc là do không được ngủ vài ngày tạo thành.

Bạch Ngọc Đường không có hỏi Triển Chiêu, mấy ngày nay đi đâu?

“Muội gặp Triển đại ca ở Ứng Thiên phủ, cho nên liền cùng huynh ấy đến đây, Tiểu Ngũ ca, người sẽ không ngại Nguyệt hoa phiền toái chứ?”

Bạch Ngọc Đường, cầm một khối điểm tâm lên ăn. “Ăn, ăn ngon, có món ngon, ta như thế nào lại ngại Nguyệt hoa đâu, bất quá Nguyệt hoa, người cũng không thể chỉ thương mình Triển đại ca của người, mà quên mất Tiểu Ngũ ca của người a.”

“Tiểu Ngũ ca, người là vì mỹ thực mới không chê Nguyệt hoa thôi?”

“Ha ha, Nguyệt hoa, ăn vị, Triển Chiêu, người nhìn xem nương tử tương lai của người không phóng khoáng, về sau, có tội người chịu.”

“Tiểu Ngũ ca, người nói xấu ta a.” Nguyệt hoa, thẹn thùng, đồng thời thuận tay cầm lấy một khối điểm tâm, nhét vào trong miệng Bạch Ngọc Đường , Bạch Ngọc Đường vẻ mặt say mê. “Mỹ nhân hề, tặng ta món ngon hề, tô thủ cùng uy hề, hà địa cầu hề?” Nguyệt hoa bật cười. “Tiểu Ngũ ca, người thực biết chọc cười a.”

“Đừng làm rộn, Ngọc đường, Nguyệt hoa.”

Triển Chiêu, thực không thoải mái, cũng không biết là vì cái gì, dù sao nhìn Ngọc đường cùng Nguyệt hoa chơi đùa, trong lòng hẳn còn có điểm toan toan, có điểm buồn nôn, mi không tự giác nhú lại.

“Triển đại ca, ngươi không thoải mái sao?”

Bạch Ngọc Đường, cũng nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu đích xác có chút tái nhợt, không khỏi cũng đi theo lo lắng. “Triển Chiêu, ngươi không sao chứ?”

Triển Chiêu cố nặn ra một cái tươi cười, “Không có việc gì, có thể là hơi mệt một chút.”

“Triển đại ca, vậy ngươi mau nghỉ ngơi một chút, ta cùng Tiểu Ngũ ca, không sao ngươi.”

“Đúng vậy a, Triển Chiêu, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, cũng mệt mỗi vài ngày, đừng bạc đãi thân thể. Nguyệt hoa, ngươi chiếu cố Triển Chiêu, ta đi ra ngoài trước.”

Nhìn, Bạch Ngọc Đường, đi ra khỏi khách phòng, Triển Chiêu, rất muốn giữ y lại, nhưng hẳn chỉ giật giạt môi, cuối cùng cũng không có nói ra.

Định Nguyệt hoa, nhìn Triển Chiêu muốn nói lại thôi, hốc mắt không khỏi đỏ lên, không khí trong phòng làm cho người ta có điểm hít thở không thông.

“Triển đại ca, ngươi nghỉ ngơi trước, Nguyệt hoa đi nấu chút cháo.”

” Nguyệt hoa...”

“Cái gì cũng không cần nói, Triển đại ca, ta nghĩ ngươi mệt mỗi rồi, ta...”

Nhìn bóng dáng Nguyệt hoa trốn chạy, “Ta nên làm như thế nào?”

Triển Chiêu, thật là quá mệt mỗi, hẳn mỗi mệt rơi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, trăng sáng một vòng.

Nơi cửa sổ, truyền đến tiếng tiêu du dương:

Sầu vũ sơ hiết.

Đô môn trường ẩm vô tự,

Phương lưu luyến xử,

Lan châu thôi phát.

Chấp thủ tương khán lệ nhãn,

Cánh vô ngữ ngưng ế.

Niệm khứ khứ,

Thiên lý yên ba,

Mộ ải trầm trầm sở thiên khoát.

Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Canh na kham, lãnh lạc thanh thu tiết.

Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ?

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thân.

Hảo cảnh hư thiết.

Tiện tủng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dữ hà nhân thuyết? (*)

(*): Đây là bài “ Vũ lâm linh “ là tên một nhạc khúc. Do Đường minh hoàng trên đường đi, nghe được tiếng mưa trong rừng ngân như tiếng chuông bỗng nhớ Dương Quý Phi, sai Dã Hổ làm hai khúc “Vũ lâm linh” và “Hoàn ai nhạc”

Dịch nguyên bài : Nam Trân (Vì trong truyện tác giả không có viết nguyên cả bài)

Tiếng ve thảm thiết,
Quan trạm chiều tà,
Trận mưa vừa dứt.
Ngoài thành rượu tiễn khôn khuây,
Đang lưu luyến,
Dưới thuyền vội giục,
Tay nắm, mắt nhìn, lệ nhỏ,
Chưa nói ra đã ngắt.
Người đi,
Sóng khói dặm nghìn,
Trời Sở mây chiều thêm bát ngát.
Khách đa tình vốn đau lòng ly biệt,
Lại khổ nỗi,
Lúc trời thu trong mát,
Đêm nay tỉnh rượu nơi nao?
Bến liễu,
Lúc trăng tàn, gió rét!
Biền biệt ra đi!
Thôi, cảnh đẹp ngày vui ấy,
Lời rỗng tuếch.
Sau dù có trăm mối chung tình,
Khôn ngờ cùng ai biết?
Triển Chiêu, si ngốc, đứng trước cửa sổ.

Dưới trăng sáng, Bạch y nhân, ngồi trên nóc nhà, nhất tiêu nhất ảnh, vô hạn tịch mịch.

Một đôi mắt âm trầm, trong bóng đêm gắt gao nhìn chăm chăm, khóe miệng kéo lên một tia cười âm hiểm.

Khóe miệng Triển Chiêu hiện lên một tia cười, đối với Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà , cất cao giọng nói: “Ngọc đường, vào nhà đi, nếu không tiến vào, đồ ăn sẽ nguội.”

Nguyệt hoa, chống hai má, hai mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm một bàn đồ ăn, trong lòng không khỏi muốn hỏi, đồ ăn nấu lại ba lần, còn có thể nuốt xuống hay không?

Nuốt xuống là có thể nuốt xuống, chẳng qua mùi vị thật sự không thể nào ngon, nhìn nhị vị ăn một miếng nhăn mặt nhăn mi Đinh nguyệt hoa chỉ có thể thở dài một hơi: “Quên đi, giống như ăn độc dược vậy, để ta gọi tiểu nhị mang đồ ăn mới lên.”

” Lúc mang thức ăn lên, nhớ mang thêm một bộ bát đĩa.”

“Bởi vì Diệp đại công tử của chúng ta cũng tới.”

“Ha, ta vẫn nói người hiểu ta chính là Bạch Ngọc Đường. Nguyệt hoa người không cần phải đi xuống, ta đã giúp người kê một bàn mới rồi.”

Lúc Diệp tô đi vào, phía sau đi theo ba tiểu nhị, trong tay mỗi người bưng một cái khay.

Nhìn những món ăn từng món được bày lên bàn, Đinh nguyệt hoa mở to hai mắt, không nhịn được nói: “Cát lợi đại hà, tạc kê phiến, thọ tự áp, canh hải mễ trân châu duẩn, tuyết duẩn ngư đầu, ngư phúc sí phao phạn ; Diệp đại ca, người rất thần đi.”

“Hắn đây không phải là thần, Giang Nam Diệp phủ công tử, chỉ có nghĩ không ra chứ không có làm không được.”

Bốn người ngồi vây quanh trước bàn, tinh tế thưởng thức, miệng đầy hương nhu, mùi vị ngon vô cùng.

“Đúng rồi, bóng đen vừa rồi là ai?”

“Ta nghĩ phải là thủ hạ của Bằng sủng.”

“Triển Chiêu, người tra được gì rồi?”

Triển Chiêu, lấy ra một quyển án kiện, đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhận lấy, cẩn thận lật xem, một lát, khép lại văn kiện. [“ Trên văn kiện án viết, người chết nam tính, thân cao trên dưới thất thước, trên người không có ngoại thương rõ ràng, khuôn mặt nạn nhân lúc phát hiện đắm trong nước, đã bị hư thối, không thể phân biệt, sau khi giải phẫu, phát hiện có dấu hiệu trúng độc, quần áo mộc mạc, ngân lượng trên người tổng cộng không vượt qua ba lượng, cho nên có thể bài trừ mưu tài sát hại tính mệnh, để giày mài mòn không lớn, phải là người quanh vùng Ứng Thiên phủ, nhưng Ứng Thiên phủ thông báo, không có người báo thân nhân mất tích.”

” Lúc ta tới, Ứng Thiên phủ phủ nha cũng khai quan khám nghiệm tử thi, cùng miêu tả trong hồ sơ không khác nhiều.”

“Không nhiều, nhưng có khác.” Bạch Ngọc Đường, mày kiếm nhất chọn.

“Bởi vì đã qua ba tháng, thi thể hư thối nghiêm trọng hơn, nhưng đồng thời cũng biểu hiện ra những chi tiết khác, thứ nhất, răng nanh của người chết có hiện tượng rơi ra, theo lý răng nanh của người là tối không bị hư hỏng, nói cách khác răng nanh bị rơi ra là chiếc răng giả, nhưng ba tháng trước lúc khám nghiệm tử thi lại không có phát hiện.”

“Bởi vì nó được làm từ bạch ngọc , không dễ làm cho người ta phát hiện, hơn nữa đây không phải là người thường có thể nhìn thấy.”

“Thứ hai, thi thể mặt ngoài xác thực không có ngoại thương, nhưng trên lưng có vết trảo rõ ràng , ứng với do nữ tử gây nên.”

“Úc, vì cái gì không có khả năng là do chính hắn vô tình trảo thương?”

“Nếu là do chính mình gây thương tích, dấu vết cào sẽ từ dưới mà lên, mà không phải từ trên cao đi xuống.”

“Triển đại ca, vậy tại sao nhất định là nữ tử, mà không phải là nam tử?”

Mặt Triển Chiêu đỏ lên, không biết như thế nào trả lời vấn đề mà Nguyệt hoa hỏi, liền nhìn về phía Bạch Ngọc Đường cầu cứu, Bạch Ngọc Đường chỉ có cười khổ, “ Nguyệt hoa, chờ người trưởng thành rồi sẽ biết.”

Đinh nguyệt hoa vừa nghe, cũng hiểu được lý do, không khỏi thần tình đỏ bừng, “Ta không để ý tới các người nữa, ta về phòng nghỉ ngơi trước.”

Bạch Ngọc Đường cùng Diệp tô hai người không hẹn mà cùng nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hắng giọng một cái: “Cuối cùng, cũng là điểm đặc biệt nhất, từ quần áo đến tiền bạc trên người nạn nhân đều thể hiện hắn là người nghèo, nhưng trên tay hắn lại có một chiếc nhẫn nhìn như tâm thương nhưng thật ra vô giá.”

Triển Chiêu, mở bàn tay ra.

“Diệp công tử là Giang Nam thủ phủ, tin tưởng nhất định gặp qua vật này.”

“Không sai, đây là tử đằng ngọc thể gian hiểm thấy, nếu lần đầu tiên nhìn thấy nó sẽ thấy nó là hàng giả tử đằng ngọc, nhưng nếu ở dưới đèn trắng, sẽ có màu tử ngọc, mà ở mặt trên sẽ hiện ra hoa văn lốm đốm lóe sáng giống như sao. Người trong thiên hạ, không có mấy người may mắn được thấy qua hoặc có được, ta cũng vậy chỉ là nhìn thấy ở trong sách mà thôi.”

“Nó đích thật là tử đằng giới.”

Triển Chiêu cầm nhẫn đi đến phía trước cửa sổ, đem nhẫn đưa lên dưới ánh trăng, quả nhiên xuất hiện hoa văn giống như sao trên trời.

“Bởi vậy có thể thấy được, người chết tuyệt đối không phải là một người bình thường, mà là một kẻ đại phú đại quý.”

“Cho nên, người liền dùng bồ câu đưa tin, hỏi Bao đại nhân tin tức của một người, nhưng bồ câu chưa có trở về, mà lại có hai người đến đây.”

” Nguyệt hoa lo lắng, ta cũng lo lắng cho chiêu.”

“Hiểu rồi.”

“Chiêu truyền thư trở về , hỏi Bao đại nhân hỏi thăm tin tức tử đằng giới, chúng ta cũng biết là không ổn, sau lại cũng chứng thật sự tình thực phức tạp.”

“Có phải hay không bởi vì chủ nhân của chiếc nhẫn là Bàng sủng.”

Diệp tô nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, trong lòng thầm nghĩ: Bạch Ngọc Đường, so với ba năm trước đây người càng làm cho người khác đoán không ra.

“Nếu người chết là Bàng sủng, như vậy Bàng sủng mà chúng ta gặp lại là người phương nào?”

“Một kẻ không phải là Bàng sủng so với Bàng sủng càng giống Bàng sủng.”

“Chiêu, các người không phải là ngay từ đầu liền hoài nghi hẳn không phải là Bàng sủng thật chứ?”

“Không sai, Diệp đại ca, ta cùng Ngọc đường lần đầu tiên nhìn thấy hẳn, liền phát hiện hẳn rất giản dị tự nhiên.”

“Một người đích xác có thể thay đổi rất nhiều , nhưng hẳn hẳn sinh ra trong hoàn cảnh đó, sẽ không nhận thức được được nhiều thứ, mấy thứ này người có thể không có phát giác, nhưng nhất cử nhất động của người, lại vô ý lộ ra. Tựa như Diệp đại ca, người tuy rằng bình dị gần gũi, nhưng trong khung đã có sự ngạo mạn riêng, loại này ngạo khí không theo thời gian mà thay đổi.”

“Cho nên, vô luận Bàng sủng có thay đổi như thế nào, nhưng hẳn sống ở trong một gia đình xa hoa, cũng quyết định bản chất xa hoa thấm vào con người hẳn.”

” Lý do hẳn giả mạo Bàng sủng là gì?”

“Hắn có một người cha có quyền, có một tỷ tỷ có thế.”

“Mục đích của hẳn, hẳn chính là Hoàng Thượng.”

“Nhưng hẳn vì cái gì vừa muốn mượn danh nghĩa Nguyệt Lăng Tiêu ?”

” Muốn sống yên ở trên giang hồ, không chịu ước thúc, nhất định phải võ công nhất lưu đồng thời cũng phải có một hậu thuẫn vững chắc, mà thiên hạ có ai mạnh hơn được hoàng quyền.”

“Hắn muốn mượn tay hoàng thượng diệt trừ Nguyệt Lăng Tiêu, đồng thời cũng muốn dùng Nguyệt Lăng Tiêu kiềm chế Hoàng Thượng.”

Ba người đồng thời lâm vào trầm mặc...

“Ngọc đường, mấy ngày nay người như thế nào?”

” Mấy ngày nay ta học Quan Âm cứu người trong nước lửa.”

“Ngày đó lúc Ngô cơ châm trà, ta đã cảm thấy có điểm không đúng, bởi vì phượng tiên trấp cũng không thích hợp với nàng, có vẻ rất chói mắt, lúc nàng kính trà, tay nàng vượt qua cái chén, có một cổ mùi, nhưng không phải là mùi phượng tiên, nhưng chỉ có một loại hoa giống phượng tiên đó chính là Mạn đà la.” (*)

“Mạn đà la, là một loại độc hoa nổi danh ở Tây Vực, có tác dụng mê huyễn.”

“Ta đi hiệu thuốc bắc lớn nhất ở nơi đây, mua các loại thảo dược, nếu có người đồng thời mua rất nhiều thảo dược lại không có đơn thuốc, hơn nữa mỗi loại chỉ mua một chút, người bình thường đều đã khả nghi, nhưng nơi đây lão bản ở hiệu thuốc bắc lại một chữ cũng không hỏi, đồng thời lại giúp ta gói thuốc phân chia tốt lắm, chỉ có thể nói lên một điều, có người vẫn bốc thuốc như vậy, cái gọi là gặp nhiều không trách.”

“Cho nên, Ngô cơ nhất định sẽ sinh nghi, cũng nhất định sẽ đi tìm người.”

“Vậy người cũng nhất định sẽ xứng phương thuốc này?”

“Sẽ không.”

“Sẽ không?”

“Chính là lão bản tiệm thuốc kia nhiều chuyện, giúp ta đem mỗi thiếp dược đều ấn theo Ngô cơ mua gói lại, xứng tốt lắm, ta chỉ là ấn thiếp tiên dược mà thôi.”

“Nói cách khác người là hạt miêu gặp phải tử chuột.” (Mèo mù vớ phải chuột chết)

“Cái gì gọi là hạt miêu gặp phải tử chuột, phải nói là đánh bậy đánh bạ, đắc lai toàn bất phí công phu.”

Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc Diệp tô, Triển Chiêu vì Diệp tô mà đỏ mặt, có chút nén giận: Diệp đại ca, người là hồ đồ rồi phải không, biết rõ ngoại hiệu Ngọc đường là cầm mao thủ, người còn nói tử chuột.

“Hắc, nhất thời nói sai, Bạch huynh bắt kẻ góc, kia Ngô cơ có phải hay không đã chết?”

“Không có.”

“Ở Quan Âm miếu, là không thể giết người.”

“Quan Âm là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, cho nên ở trước mặt Quan Âm ta chỉ có thể cứu người chứ không thể giết người.”

“Nhưng là...”

“Nhưng là, Diệp công tử lại thấy Ngọc đường xuất kiếm.”

“Ta chỉ là trùng hợp thấy.”

Bạch Ngọc Đường, nhìn Diệp tô, hỏi lại một tiếng: “Chính là trùng hợp sao?”

“Ngọc đường, kia Ngô cơ đâu?” Triển Chiêu nhìn ra vẻ mặt Diệp tô có điểm mất tự nhiên, vội vàng hỏi Ngọc đường, ngăn Ngọc đường tiếp tục hỏi thêm.

“Bị Quan Âm cứu đi.”

“A, bị Quan Âm cứu đi?”

“Đúng vậy a, bị Quan Âm bắt cứu đi.”

“Nhưng là ta rõ ràng thấy Ngô cơ bị kiếm của Bạch huynh”

“Đó là ảo ảnh kiếm, ta chỉ là nương mùi của mạn đà la trong miếu, đồng thời dùng ảo ảnh kiếm pháp, cho nên người bên ngoài thấy là ta một kiếm đâm xuyên qua tim Ngô cơ, nhưng đồng thời theo góc độ của Quan Âm cũng là cuối cùng một kích của Ngô cơ làm ta bị thương.”

“Người đã sớm phát hiện Quan Âm có vấn đề?”

“Miếu thờ đã hoang phế từ lâu, tràn đầy bụi bặm cùng mạng nhện, Quan Âm cũng đồng dạng bị phủ đầy thứ đó, nhưng hẳn có một chút sơ hở.”

“Là ở chỗ nào, ta như thế nào không nhìn ra.”

“Chân.”

“Chân?”

” Quan Âm để chân trần, cho nên chân của hần đáng lẽ cũng phải bám đầy tro bụi, nhưng chân của hần lại bóng loáng, không thấy một chút tro bụi, bởi vì hần là một kẻ có thói quen khiết phích , đặc biệt đối với da thịt của mình, cho nên tuyệt không thể để cho thứ không sạch sẽ gì đó bám lên.”

“Chỉ bằng điểm này.”

“Đương nhiên không phải, lúc ta xử dụng kiếm, kiếm của ta có xẹt qua chân của hần, chỉ tạo thành một miệng vết thương rất nhỏ , nhưng huyết vẫn chảy ra, nhưng miệng vết thương rất nhanh liền khép lại, nhưng cũng đủ để ta đoán ra hần là người giả trang chứ không phải là tượng Quan Âm.”

“Ngày mai, chúng ta trở về Khai phong, Bằng sủng hần là đã quay về kinh sư rồi.”

Lúc Đinh nguyệt hoa đi vào trong phòng, ba người còn đang ngủ, Diệp tô ngủ ở trên giường, Triển Chiêu gục xuống bàn, Bạch Ngọc Đường nằm thẳng trên giường.

Một bàn hỗn độn, Nguyệt hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

Cầm lấy áo khoác, Nguyệt hoa nhẹ nhàng nghĩ muốn đắp cho Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu lại tỉnh: ” Nguyệt hoa, cảm ơn người.”

“Triển đại ca, người không cần cùng Nguyệt hoa khách khí, như vậy có vẻ chúng ta rất phân cách.”

“Triển đại ca, người đi tắm một chút, ta đi lấy cháo tới.”

” Nguyệt hoa ...”

Lúc Triển Chiêu quay đầu lại, vừa lúc thấy Diệp tô tò mò mở to hai mắt, trong mắt có cảm giác tựa tiểu phi tiểu, mặt Triển Chiêu đỏ lên, cúi đầu nói: “Diệp đại ca, người tỉnh.”

“Ân, tỉnh sớm một chút. A, con chuột kia như thế nào ngủ say như vậy, một chút động tĩnh cũng không có, có phải hay không giả ngủ a.”

Triển Chiêu lúc này mới phát hiện, bình thường Bạch Ngọc Đường ngủ không sâu, lúc này ồn như vậy mà vẫn không có tỉnh lại, trong lòng không khỏi lo lắng, bước nhanh đi tới trước giường, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường, mặt đỏ giống như phải lấy máu, Triển Chiêu vội vàng đưa tay đặt lên trán Bạch Ngọc Đường, nóng quá!

Diệp tô cũng cảm giác không được bình thường, mặt Triển Chiêu trắng xanh, hần cũng bước nhanh tới nhìn vừa thấy: “Chiêu, Ngọc đường có phải hay không trúng độc.”

“Trúng độc?”

“Ngày đó, tay Ngô cơ giống như trảo phá cổ tay Bạch huynh .”

Triển Chiêu vội vàng nâng tay Bạch Ngọc Đường lên, vừa nhìn, chỉ thấy chỗ cổ tay, một đường huyết ti đang chậm rãi mở rộng ra, tâm chợt lạnh, liền ôm lấy Bạch Ngọc Đường: “Diệp đại ca, phiền người chiếu cố Nguyệt hoa, ta mang Ngọc đường quay về Khai phong tìm công Tôn tiên sinh trước.”

Diệp tô, nhìn bóng dáng Triển Chiêu rời đi, một cổ mất mát nẩy lên trong lòng.

.
. .

TBC

Mạn đà la

Hoa Mạn đà la

(*): Mạn đà la có tên khác là: Túy Tiên Đào – Dương Kim Hoa – Cà Được – Cà Độc Được

Mạn Đà La khí ẩm, vị cay, có nhiều độc. Cây thường mọc ở đồng hoang, góc vườn, bên vệ đường hay trước sau nhà.

Hoa, quả, cành, hái vào mùa hạ, rửa sạch, phơi khô để dành dùng làm thuốc.

Hoa phượng tiên

Hoa Phượng Tiên

Hoa phượng tiên: còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa, là một loài thực vật thuộc họ Bóng nước.

Bóng nước được trồng rộng rãi với mục đích làm kiểng.

Lá được dùng để nấu nước gội đầu làm cho tóc mọc tốt.

Cây còn được dùng trong y học, được ghi trong Bản thảo cương mục với tên phượng tiên (). Hạt bóng nước được ghi trong Cửu hoang bản thảo với tên gọi Cấp tính tử (). Theo những tài liệu cổ thì toàn cây có vị cay, tính ôn, hơi có độc, có tác dụng khử phong thấp, hoạt huyết, chỉ thống, thường dùng chữa phong thấp, bị thương sưng đau, rần rết cắn.

9. Chương 9

Hoa lau, trắng xoá một mảnh, gió thổi qua, tạo nên tầng tầng sóng, cuộn cuộn trắng xóa kéo về phía chân trời.

Ta, một thân áo trắng, đứng thẳng mình trong hoa lau đặng, vạt áo tung bay như hòa vào cùng hoa lau, mặc nó trôi giạt.

Nhất mạt màu chàm tràn vào đáy mắt.

Ta, liền nhìn thấy người, Triển Chiêu.

Ta đã từng nghĩ qua bộ dáng của người trông như thế nào và cũng đã tưởng tượng quá ngàn loại hình dung, nhưng không có cái nào giống người bây giờ.

Đôi mắt dịu nhẹ ẩn sâu trong đáy mắt ôn nhuận, như một cơn xuân phong.

Vẫn nhả rồi lại mang theo một loại thanh hoa khí.

“Tức chết miêu”, ba chữ do ta viết rồng bay phượng múa, thực muốn biết lúc người nhìn thấy ba chữ kia biểu tình sẽ như thế nào.

Ta sai người mở cửa thông thiên quật.

Ta nghĩ người chắc sẽ chột vật không chịu nổi, cũng chưa từng nghĩ tới người vẫn chỉ cười nhợt nhạt.

Nụ cười của người, ấm áp mà ôn nhu, nhưng ta rõ ràng thấy được cương chịu cùng sủng nịch.

Ta say trong nụ cười đó của người.

Từ nay về sau, Khai Phong Phủ là nơi mà ta thường đi.

Ở bên người miêu từ ngày đó liền xuất hiện một con chuột bạch vui vẻ.

Chúng ta sẽ trở thành một cái truyền kỳ.

Người giang hồ, đều cho rằng miêu thử bất lương lập, ta cùng người nhất định sẽ tranh cái người chết ta sống.

Nhưng bọn họ không biết rằng, ở hăm không đảo hoa lau đang ngày đó, lần đầu tiên thấy ánh mắt của người, ta đã say tâm mất rồi.

Giang hồ lộ, ta và người làm bạn.

Ta đã cho rằng chúng ta vẫn sẽ như vậy tiêu sái trên con đường kia.

Người lại bình tĩnh nói với ta [“Ngọc đường, ta muốn thú Nguyệt hoa làm vợ.”]

Ta chỉ cười, cười chúc phúc người, người không biết, khi ta xoay người rời đi, lệ của ta đã chảy xuống hai má.

Lệ, dọc theo hai má, ướt cả khóe môi.

Thực là mặn, thực là chất.

Nến đỏ hỉ đường, người một thân hồng y, ý cười trong suốt.

Trong mắt của người chỉ có tân nương của người.

Đáng tiếc, người mặc hồng y kia không phải là ta.

Ta khóc, tôi hô gào, người lại không nghe được, nhìn không thấy, trong mắt của người bây giờ chỉ có tân nương của người.

Ta bừng tỉnh trong cơn mộng, mắt tiếp đã ướt át.

Chỉ có trăng lạnh, làm bạn độc ý nguy lan.

Ta không thể chịu đựng, lúc mất người, còn phải tươi cười mà chống đỡ.

Ta lãnh mất thấy, mọi người trong Khai Phong Phủ vì người mà bận rộn.

Nguyệt hoa, nét mặt toả sáng, tràn đầy vui sướng khi lấy được ý trung nhân.

Triển Chiêu, ta cũng từng ngồi trước gương , hồng y nhất tập.

Ta trong gương, cũng nở một nụ cười như thế, chỉ tiếc, kính trung hoa, thủy trung nguyệt.

Ta chung quy cũng chỉ có thể, khi đêm dài không người, quần áo hồng y độc chiếu lẳng kính.

Nếu nhìn nhau để rồi chán ghét, không bằng chia lìa.

Ta đi theo Nhan đại ca, lên đường tới Tương Dương.

Liên tiếp quay đầu, cũng không nhìn thấy bóng dáng của người.

Mèo con, lần đi Tương Dương, núi cao sơn dài thủy ngăn cách, ngày khác nếu gặp lại, gặp lại trong giấc mộng.

Tương Dương phủ phòng thủ không được cẩn thận giống như trong tưởng tượng của ta, nhưng cơ quan trong hướng tiêu lâu thực sự thật mạnh.

Nhan đại ca mỗi ngày trói chặt hai hàng lông mày, thở dài thở ngắn, ta thực tại không đành lòng, cho nên ta quyết định đêm tham hướng tiêu lâu.

Hướng tiêu lâu, hỏa chúc cao nhiên, bước vào sinh tử môn, dựa theo bát quái đi vào.

Ở trong mắt của ta hướng tiêu lâu không tính là cái gì, bởi vì ta có một thân phận khác — ta không nói với người, không phải là ta có ý gạt người, mà là ta thật sự không muốn nhớ lại, bởi vì cái kia đối với ta mà nói đã không trọng yếu.

Ta cầm minh thư, đi ra hướng tiêu lâu, ở bên ngoài, ta nhìn thấy người.

Người lo lắng cho ta, lo lắng ta nhất thời chỉ dừng đi sầm hướng tiêu lâu.

Người lo lắng cho ta, cho nên người ngày đêm kiên trì chạy tới Tương Dương.

Người không nói cái gì, nhưng trong mắt của người lộ ra quan tâm đối với ta, là trách nhiệm cùng sung nịch.

Người buông tân nương tử của người, không quản ngàn dặm xa xôi mà đến, ta tin tưởng đây quyết không phải là chỉ là kim lan chi nghĩa mà người nói.

Yêu vốn là ích kỷ, nó chính là trò chơi giữa hai người, nếu có nhiều người trong đó, nó sẽ biến thành vết thương.

Nhưng cho dù có làm bị thương mọi người, ta vẫn dứt khoát, bởi vì ta thầm nghĩ cùng người dất tay thiên nhai, chỉ có người cùng ta.

Nhưng ta đã sai rồi, trong thế giới của người không chỉ có sự tồn tại của ta.

Người tuyệt nhiên rời đi, bỏ lại một mình ta ở ngoài thành Tương Dương.

Người, có biết lúc này ta bị thương như thế nào không.

Ta biết, ta cố tình gây sự, nhưng đây chẳng qua chỉ là vì ta muốn giữ người ở bên người, chẳng sợ chỉ là một giây lát.

Lúc đoản đao đâm vào ngực ta, ta không oán không hối hận, bởi vì ta nghĩ đây là biện pháp duy nhất ta có thể giữ người lại.

Trong mắt người có đau, ta nhìn thấy, người giận ta không yêu quý chính mình, nhưng người vẫn như cũ nhẹ nhàng băng bó vết thương cho ta.

Ta đã nghĩ người sẽ ở lại, nhưng người chỉ tại bên tai ta nhẹ nhàng mà nói: [“Ngọc đường, ta không đi không được.”]

Tái tham hương tiêu lâu, ta xúc động cơ quan.

Vạn mũi tên tề phát, trắng lệ mà thê mỹ (đẹp dễ mà lạnh lẽo), ta đứng trong đồng vọng, đôi mắt mỉm cười, trắng lệ như vậy mới xứng với ta.

Một mũi tên, hai mũi, ba mũi ...

Huyết nhiễm chinh y, ta đứng ở giữa vọng cười.

Triển Chiêu, ta cũng mặc giá y này, một bộ giá y thiên hạ vô song, dùng chính máu của ta, nhuộm thành giá y.

“Ngọc đường, ngọc đường...” Bên tai hình như có tiếng ai đó đang gọi, thanh âm từ vườn xa gần, Bạch Ngọc Đường, động mi, chậm rãi mở mắt, mộng lung lung một mảnh, hình như có bóng người chớp lên, Bạch Ngọc Đường cố gắng nháy mắt mấy cái, sâu kín nói: “Các người làm sao vậy, như thế nào đều ở trong phòng của ta?”

Lô đại ca, hai mắt nhắm lẹ, nhìn thấy Ngũ đệ tỉnh lại, vội vàng dùng ống tay áo lau đi nước mắt, “Ngũ đệ người tỉnh rồi, người muốn hù chết các ca ca a.”

Bạch Ngọc Đường, mờ mịt nhìn đại ca nhà mình, lại nhìn chung quanh, chỉ thấy tất cả mọi người đều ở đây, Công Tôn tiên sinh đỏ cả hai mắt, kiếm nô thần tình tung hoành, đại tẩu về mặt mỗi một cùng với Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường không tự chủ được xoa nhẹ khuôn mặt Triển Chiêu , nhẹ nói: ” Người gây, cũng tiểu tụy đi nhiều, Triển Chiêu, ta không sao, thật sự không có việc gì, người không cần lo lắng.”

Triển Chiêu, cầm lấy tay Bạch Ngọc Đường, áp lên má mình, đôi mắt che kín tơ máu mấy ngày lo lắng cuối cùng cũng được thả lỏng: ” Ngọc đường, đừng nói nhiều , người vừa mới tỉnh, cần nghỉ ngơi nhiều.”

Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường tái nhợt cổ nở một nụ cười: ” Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, để cho kiếm nô chiếu cố ta là được.”

“Ngọc đường, người đừng bao giờ rời khỏi mắt của ta, cầu người.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Ta vừa rồi đã mơ, ta mơ thấy hoa lau theo gió phiêu lãng, bích thủy thanh sơn, trên mặt hồ thuyền nhỏ khẽ xuôi mái trèo , thật sự là rất đẹp, ta giống như lại nhớ tới hăm không đảo, nhân nhã đi dạo trong hoa lau đang trải dài trong mắt ...”

Triển Chiêu cùng mọi người nghe Bạch Ngọc Đường tả lại giấc mộng, lại nhìn Bạch Ngọc Đường chìm vào giấc ngủ, trong lòng cảm khái.

Triển Chiêu, buông tay Ngọc đường xuống, nhẹ nhàng sửa lại chăn cho y, đứng dậy, buông sa mạn, sa mạn chậm rãi rũ xuống, dần dần đem Bạch Ngọc Đường che khuất trong tầm mắt Triển Chiêu.....

“Triển đại nhân, người đi nghỉ một chút đi, để ta chiếu cố Thiếu chủ nhân là được rồi.” Nguyệt kiếm nô thật sự thực lo lắng, nếu như nói lúc trước là vì Thiếu chủ nhân, như vậy hiện tại lại là vì Triển đại nhân. Từ lúc Thiếu chủ nhân bị Triển đại nhân ôm về khi đó đến nay, Triển đại nhân liền cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố Thiếu chủ nhân, mỗi một cái rên rỉ của Thiếu chủ nhân là một lần Triển đại nhân nắm chặt tay, nhìn Thiếu chủ nhân bởi vì đau đớn mà nắm chặt sàng đan, Triển đại nhân để cho Thiếu chủ nhân trào tay hần, vết trào con con, chính là từng mảnh tâm ý của Triển đại nhân, một Triển đại nhân như vậy, Nguyệt kiếm nô cũng thấy đau lòng. Cho nên, chỉ cần Thiếu chủ nhân không sao, Nguyệt kiếm nô quyết định nhất định phải làm cho Triển đại nhân hảo hảo nghỉ ngơi.

Triển Chiêu, hiểu được tâm ý của Nguyệt kiếm nô, đồng thời cũng hiểu được tâm ý của mọi người, nhưng trải qua sự việc lần này, Triển Chiêu sẽ không bao giờ để Bạch Ngọc Đường một mình nữa, nhớ rõ lúc ôm lấy chuột bạch tay chân lạnh lẽo mà thân mình nóng bỏng, ý niệm duy nhất trong đầu chính là tuyệt không thể để cho hương tiêu lâu chuyện cũ tái diễn, chính mình ra roi thúc ngựa, làm chết mấy con ngựa, đầy mặt bụi đất, vọt vào Khai Phong Phủ, mất đi sự bình tĩnh của ngày xưa, tâm như hỏa đốt, la rầy tứ đại giáo úy đi thỉnh công Tôn tiên sinh cùng Lô đại tẩu, cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, bước không rời tháp, vẫn gắt gao nắm chặt tay Ngọc đường, thẳng đến khi y tỉnh lại, chính mình nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng đã ám hạ quyết tâm, từ nay về sau, hần sẽ không để cho chuột trắng nhỏ một người hành động thêm một lần nào nữa.

Bao Chứng cùng mọi người đều lui ra ngoài, chỉ còn lại Nguyệt kiếm nô vẫn lo lắng không yên mà không muốn rời, Lô đại tẩu kéo Nguyệt kiếm nô: “Kiếm nô, để cho Triển huynh đệ ở cùng Ngũ đệ đi, bọn họ có rất nhiều lời muốn nói.”

“Kiếm nô hiểu được, chính là ta thật sự lo lắng cho bọn họ.” Trong khoảng thời gian Thiếu chủ nhân rời đi, Nguyệt kiếm nô nghe Vương Triều Triệu hổ Trương long Mã hán cùng Lô đại tẩu nói, cũng biết được không ít chuyện giữa Thiếu chủ nhân cùng Triển đại nhân, chính mình bị chuyện xưa của bọn họ mà cảm động khóc như mưa, cũng vì hiểu lầm giữa bọn họ mà đau lòng. Quay đầu nhìn lại phòng của Thiếu chủ nhân, tâm nguyện duy nhất của Nguyệt kiếm nô chính là: Thiếu chủ nhân, Triển đại nhân các người nhất định phải hạnh phúc!

Nguyệt kiếm nô chưa từng có cảm giác chán ghét một người giống như chán ghét Diệp tô nghiêm trọng như thế.

Mỗi lần đi vào phòng Thiếu chủ nhân, trừ bỏ Triển đại nhân ra, nhất định sẽ có Diệp tô.

Mỗi khi Triển đại nhân muốn nói với Thiếu chủ nhân cái gì đó, hần nhất định sẽ tranh lời hỏi Thiếu chủ nhân một vài truyện không liên quan trước khi Triển đại nhân kịp nói.

Cho nên, Nguyệt kiếm nô chính là chán ghét Diệp tô từ tận đáy lòng.

Bất quá, hôm nay Nguyệt kiếm nô biết, Diệp tô không có ở trong phòng Thiếu chủ nhân.

Đình nguyệt hoa, vốn nghĩ muốn sáng sớm liền đến thăm Tiểu Ngũ ca một chút, nhưng lúc đi đến cửa lại bị Nguyệt kiếm nô kéo đi chợ.

Triển Chiêu, cầm nhất kiện bạch cừu khoác lên người cho Bạch Ngọc Đường, “Thân mình vừa mới khỏe, đừng để bị lạnh, người hiện tại tối kỵ cái này.”

Bạch Ngọc Đường, tức giận nói: “Rõ ràng đã muốn tốt lắm, vậy mà vẫn bị các người coi như người bệnh, mỗi ngày đứng ở trong phòng, muốn đem ta buồn chết sao.”

“Ngọc đường, buổi tối ta đưa người tới một chỗ.”

“Buổi tối, vì cái gì không ở ban ngày?”

“Bởi vì, hiện tại ta phải tuần phủ.”

Bạch Ngọc Đường thật sự không rõ, vì cái gì có kẻ mới vừa rồi còn muốn chính mình phải nghỉ ngơi nhiều một chút, hiện tại lại cứ rần ráo kéo mình cùng hắn cùng nhau tuần phố, dọc theo đường đi, hoàng bà bán bánh nướng, Hoa tử làm đậu hủ, tiểu cường bán cá, Đồ gia giết heo, mỗi người đều tặng cho mình bao nhiêu thứ đồ, còn nói cái gì mà: “Bạch thiếu hiệp thật là người a, hiện tại chúng ta lại có thể thấy Khai phong nhất cảnh.”

Khai phong nhất cảnh, cái gì là Khai phong nhất cảnh, chính là miêu tả tuần phố.

Cuối cùng nghe được thầy tướng số họ Trương nói, thực may là ta không có bối quá khí, mà vẻ mặt của Triển Chiêu thực là lần đầu tiên ta nhìn thấy, ta có thể khẳng định con mèo kia là giả vờ, ta nghĩ ta là bệnh hồ đồ luôn rồi, nếu không sao ta lại còn đi theo con mèo gian trá kia tiếp tục tuần phố, nhưng trong tâm ta cũng nói không nên lời cao hứng, bởi vì đây là lần đầu tiên miêu tả ta muốn ta bồi hắn tuần phố.

Từ rất xa ta liền thấy Tiểu Ngũ ca cùng Triển đại ca cùng một chỗ tuần phố, ta nghĩ đi qua chào hỏi bọn họ, rồi lại bị kiềm nê kéo đi, lý do là nàng nói là muốn dạo thêm một vòng, ta đã cùng nàng đi dạo hết mười vòng, suốt mười vòng, nhưng không có mua được cái gì, ta bồi nàng đi một vòng cuối cùng, thì đã không thấy Tiểu Ngũ ca cùng Triển đại ca đâu nữa.

“Không được dùng nội lực”. Triển Chiêu nhỏ giọng nói ở bên tai Bạch Ngọc Đường, một cổ u lan khí xẹt qua hai má Bạch Ngọc Đường, tìm Bạch Ngọc Đường đập nhanh hơn, đồng thời cũng không phục tranh luận: “Không dùng thì không dùng, bất quá ta không dùng nội lực sao có thể vượt qua người được?”

“Không cần.” Không đợi Bạch Ngọc Đường hiểu được, Triển Chiêu đã muốn ôm lấy thắt lưng Bạch Ngọc Đường. “A” Bạch Ngọc Đường thật không ngờ kẻ luôn luôn ngại ngùng trước mặt người khác giống như Triển Chiêu, hôm nay lại như vậy, trước mặt mọi người ôm thắt lưng mình, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường hai má đã đỏ ửng như hoa đào, trong mắt tràn đầy sủng nịch.

May mắn hiện tại đã là buổi tối, người đã không nhiều lắm, bất quá Bạch Ngọc Đường vẫn nghe được có người kêu thầm thiết: “Người không có mắt a, uy đó là hồ không phải đường; người như thế nào còn xem, oa, nước tràn ra rồi kia?”

“Ngọc đường, nhắm mắt lại.” Lời Triển Chiêu nói giống như có ma pháp, Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt, Triển Chiêu ôm Bạch Ngọc Đường, hai người giống như tiên nhân phi thiên, ở đế kinh đô thành, bị dục song phi.

10. Chương 10

Yêu một người phải biểu đạt như thế nào?

Người khác nhau sẽ có đáp án khác nhau.

Có một loại người sẽ không nói cái gì, chỉ biết yên lặng nhớ kỹ từng câu từng chữ người nói.

Triển Chiêu, chính là người như vậy.

Bạch Ngọc Đường tìm được một vật ở trong phòng, là tiêu vĩ cầm, đây là vật lúc mình truy bắt Sử thiên thành ở đồng châu, lúc ở biệt viện Sử phủ đối Triển Chiêu nói qua: này cầm, ở trong tay Sử phủ, đúng là minh châu ám đầu (1), cao sơn lưu thủy khó được tri âm, nếu trong tay ta có được cây cầm như vậy, nhất định có thể lưu thủy cao sơn cầm thù tri âm; ngọc lưu ly đằng là lúc mình ở đại Tướng Quốc Tự bị hương nến huân cho chảy cả nước mắt, lúc ấy phần hận nói về sau trong phòng của mình sẽ không thấp nển, ngọc lưu ly lúc này đã được phủ một lớp vải che mỏng, tranh vẽ giấy viết đều là dùng giấy Tuyên Thành, năm đó đủ loại, tất cả đều được hắn ghi tạc trong lòng, ngoài cửa sổ có cái gì vậy nhỉ?

(1): minh châu ám đầu: người tài giỏi không được trọng dụng, kiểu như bảo vật trong tay kẻ mù.

Bạch Ngọc Đường bước ra ngoài liền nhìn thấy đầy trời đom đóm sáng rực, chợt lóe chợt lóe, vươn tay, một con đom đóm hạ xuống lòng bàn tay, nhẹ nắm tay rồi lại buông, con đom đóm bay ra khỏi lòng bàn tay; dõi mắt nhìn lại, giữa hồ Bích Hà, nhất chỗ nhất cảnh, nơi chốn sinh tình.

Một bàn tay nắm lấy một bàn tay: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão; đời đời kiếp kiếp, nguyện cùng quân hảo.”

Có một loại tình thâm không cần nhiều lời thổ lộ, có một loại yêu say đắm không cần trải chuốt quá nhiều, tình thâm sâu nặng chính là không oán không hối hận.

“Ngẫu khê tiểu trúc, người đi ba năm, ta bố trí ba năm, từng điểm từng điểm, là thâm tình đối với người.”

Bạch Ngọc Đường rút cuộc chống đỡ không được, ba năm hận ba năm oán, ở thâm tình Triển Chiêu hóa thành hôm qua hoàng hoa, thoáng như mây khói, thôi thôi, cả đời này xem ra là ta thiếu nợ con mèo này rồi, nếu đã không hối hận, nếu đã một mảnh thâm tình ghi tạc trong lòng, không bằng tái say một lần, tâm niệm đã định, thân mình liền đến gần Triển Chiêu, tựa đầu lên vai mèo con, nhẹ giọng nói: “Mèo con....”

Ngày tốt cảnh đẹp, sóng vai dưới ánh trăng, cổ tình cái bụng lúc này không không chịu thua kém lên tiếng, tuần phổ suốt một ngày lại ôm Ngọc đường bay một buổi tối, nhân là thiết cơm là cương a, Triển Chiêu ngượng ngùng cúi đầu.

“...”

“Bùm”

Triển Chiêu thực không hình tượng bị Bạch Ngọc Đường đập xuống hồ nước, ướt lết từ đầu tới chân, hẳn thật sự là không hiểu nổi chuột bạch mới vừa rồi còn cùng hắn nhu tình mật ý, như thế nào mới chỉ chớp mắt...

“Mọi người nói mèo con thích ăn cá, ta xem cái hồ này hẳn là không ít cá, cho nên xin mời người này chỉ miêu cứ tự nhiên ăn đi.” Nghe vậy hắn liền hiểu ra, nguyên lai là giận mình đại sát phong cảnh a, bất quá, cho dù Triển Chiêu hắn có năng lực thế nào cũng trông nom không được ngũ tạng miếu a: ” Miêu trong thiên hạ thích ăn cá, bất quá ngũ tạng miếu ta không thích ăn cá, chỉ thích ăn...”

“Người nói cái gì, ta nghe không rõ lắm.”

“Người đến gần chút không phải có thể nghe rõ rồi sao.”

Con chuột cùng miêu đấu, từ trước đến nay là miêu thắng thử thua, cho nên khi Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vẻ mặt Triển Chiêu cười gian thì đã quá muộn. “Ah.” Ở trong nước lạnh lẽo, Bạch Ngọc Đường vừa mới chui ra từ trong nước, tóc bạc vấy tung ánh lên lấp lánh dưới ánh trăng, bạch y tản ra như sa khinh vũ, chưa kịp định thần, y đã bị ôm vào một vòng tay ấm áp, môi Triển Chiêu giống như vô tình chạm vào vành tai Bạch Ngọc Đường, nói nhỏ: ” Ta đây chỉ miêu thích ăn nhất chính là một con tiểu chuột bạch kêu là cầm mao thử.”

Bạch Ngọc Đường nghe được ngượng ngùng không thôi, ra sức giãy ra khỏi vòng tay của Triển Chiêu.

“Ah, Ngọc đường sao người lại té nước vào ta?”

“Bởi vì ta nhìn thấy một con xuẩn miêu tự đại nhất trong thiên hạ.”

” Đứng chạy, Ngọc đường.”

Lửa trại, ánh đỏ hồ nước, chiếu nên một đôi bóng người tựa vào nhau in trên mặt hồ.

Triển Chiêu, cứ như vậy ôm Bạch Ngọc Đường, bàn tay lửa vào mái tóc bạc, trong tròng mắt là tình thâm không hối hận: “Ngọc đường, còn nhớ lúc chuyện trước hay không. Lúc người tới Khai Phong tìm ta luận võ?”

“Làm sao quên được, có một con mèo ngọc, tình nguyện bị thương cũng không nguyện cùng ta luận võ, nghĩ đến là khinh thường cầm mao thử ta.”

Biết người trong lòng mình vẫn còn tại vì việc ngày đó mà canh cánh trong lòng, Triển Chiêu không khỏi cười khổ: “Ngọc đường, không bằng hôm nay, ta và người hai người so với thử một chút như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường, đứng lên, nhìn chăm chăm Triển Chiêu, trong hai mắt tràn đầy chờ mong.

Cự khuyết ra khỏi vỏ, họa ảnh cùng tùy.

Hai người sánh vai, cùng múa.

Song kiếm hợp bích, kết tóc cùng triền, đầy trời đom đóm, bạch y đan vào lam sam.

Khai Phong Phủ, ai cũng tươi cười rạng rỡ, ngay cả Bao đại nhân luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu (*) cũng mang theo ý cười.

(*): Bắt cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, nói năng cẩn trọng, không nói cười linh tinh.

Đúng vậy, rốt cục thì cũng trời quang mây tạnh.

Hôm nay, sáng sớm Triển hộ vệ đang chuẩn bị đi tuần phố, còn không có bước ra khỏi cửa, liền nghe được có người gọi: “Mèo con, chờ ta.”

Một cái bóng trắng, xuyên qua khoảng không, trong tay còn cầm theo túi điểm tâm lấy từ phòng bếp, Triển hộ vệ vẻ mặt tràn đầy ý cười,: “Đừng nóng vội, Ngọc đường, ăn xong rồi hãy đi.”

“Mèo con, ta cũng lấy cho ngươi một phần, ăn ngon lắm, không thể tưởng được tay nghề của ngũ bá càng ngày càng tốt.”

“Ân.”

“Mèo con, ngươi xem ngươi, trên mặt ngươi dính thức ăn kìa, để ta lau giúp ngươi.”

Toàn bộ người trong phủ Khai phong đều hai mắt nhìn nhau, sau đó ai cũng tự hiểu rồi mỉm cười.

“Trương long, ngươi nói xem, chỉ một buổi tối, Triển đại ca dùng cách gì khiến cho chỉ chuột bạch kia ngoan ngoãn nghe lời.”

” Sau này, phải tìm Triển đại ca lãnh giáo một chút, biết đâu tôi có thể theo đuổi A Hoa.”

“Thiếu chủ nhân, ta biết ngươi khoái hoạt, chính là ngươi cũng không có thể đảo lộn trăm tám mươi độ như vậy a, cái này gây tổn hại tới mặt mũi nguyệt Lăng Tiêu chúng ta nha.”

Rượu.

Lúc ngươi vui vẻ, ngươi sẽ nghĩ tới; Lúc ngươi thương tâm, ngươi cũng sẽ nghĩ tới.

Nhất túy giải thiên sầu.

Diệp tô ngồi một mình, trên bàn đã bày đầy bình rượu rỗng, người cũng ngã vào trên bàn, lại vẫn không ngừng gọi tiểu nhị thêm rượu.

Tâm Diệp tô thực khổ, trong lòng đắng chát.

Chỉ là một buổi tối, vậy mà đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Lúc hắn nhìn thấy Bạch Ngọc Đường hô một tiếng mèo con rồi đuổi theo Triển Chiêu, tâm Diệp tô liền nát.

Diệp tô nhìn chăm chăm bình rượu, không thể không tự hỏi: “Vì cái gì, vì cái gì, Chiêu, ở trong lòng của ngươi thật sự chỉ có Bạch Ngọc Đường, vậy còn ta đây là cái gì?” (Lee: Là kẻ mà ta muốn cắt làm 8 khúc trong bộ này)

Lệ, bất tri bất giác rơi xuống.

“Một người ở trong này uống rượu giải sầu, thật sự là thực khổ a.”

Nhất tập thanh y, một cây chiết phiến.

Diệp tô không nhìn người vừa xuất hiện, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào bình rượu, ngưỡng cổ lại là một ngụm rượu đầy.

Người áo xanh, cười mà không nói, lấy bình rượu, vì Diệp tô rót đầy một ly, lại một ly.

Diệp tô ngừng lại, nhìn người áo xanh: “Tôi cùng Bàng công tử tựa hồ không có giao tình rất sâu.”

Thanh y, Bàng sủng.

“Ta trời sinh là một người không nhìn được người khác uống rượu giải sầu, cho nên, ta đến bồi Diệp công tử.”

“Đáng tiếc, Diệp mỗ cũng là kẻ trời sinh chỉ thích một mình uống rượu giải sầu.”

“Thật sự là đáng tiếc, ta còn cho rằng Diệp công tử là mượn rượu tiêu sầu, lại nguyên lai là trời sinh thích uống rượu giải sầu, hóa ra là Bàng sủng ta đường đột rồi.”

Bàng sủng mỉm cười, quay mặt nhìn về phía con đường ngoài cửa sổ, chiết phiên nhẹ lay động: “Không thể tưởng được, hồng y bạch ảnh lại xứng đôi như thế, Khai phong nhất cảnh quả nhiên danh bất hư truyền, hai người bọn họ nùng tình ý miên, đáng tiếc, này rượu ngon, lại thành giải sầu được.”

Diệp tô nắm chặt chén rượu, “Bính“, chén toái.

“Diệp công tử, thật lớn hỏa a. Như thế nào, không tin lời Bàng mỗ nói, bạch y hồng sam, thật sự là thích hợp.”

Trầm mặc.

“Diệp công tử, gặp người tư nhân tiều tụy, Bàng mỗ thật sự là vì Diệp công tử không đáng giá a.”

“Bàng công tử, người không cần ở đây châm ngòi thổi gió, Diệp tô khinh thường hạng người tiểu nhân, càng không cùng loại người ấy thông đồng làm bậy.”

“Úc? Không thể tưởng được Diệp công tử lại là quân tử, bất quá, ta nhớ rõ năm đó ngoài thành Tương Dương, lừa Triển Chiêu bỏ Bạch Ngọc Đường không để ý, chính là Diệp công tử người không phải sao.”

Diệp tô, nhìn Bàng sủng, lớn tiếng hỏi: “Người đến tốt cùng là ai?”

“Một kẻ không đành lòng nhìn công tử độc ảm. Diệp công tử, yêu vốn là ích kỷ, làm người khác bị thương mới có thể có được hạnh phúc của chính mình, tin tưởng, Diệp công tử so với Bàng sủng càng hiểu rõ vấn đề này, nghe nói, Nguyệt Lăng Tiêu có một viên hỏa tiêu linh châu, thiên hạ vô song, không biết Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy nó sẽ có phản ứng gì?”

“Ha ha.... Ha ha....”

Bàng sủng cười rời đi, hẳn biết Diệp tô mặc dù là một kẻ quân tử, bất quá đứng trước một chữ yêu, Diệp tô cũng là kẻ tiểu nhân không hơn không kém.

Diệp tô, lấy ra từ trong lòng ngực một viên đan châu, khoe miệng, mỉm cười.

“Bạch Ngọc Đường, người cho là người đã thắng sao?”

11. Chương 11

Nếu người đã từng bỏ lỡ hạnh phúc, đến khi hạnh phúc một lần nữa lại đến, người sẽ không thể để nó vụt qua cho dù phải trả một cái giá đắt đỏ.

Diệp tô biết năm đó ở Giang Nam sơ ngộ Triển Chiêu, hẳn liền đánh mất tâm.

Hắn không để ý cha mẹ phản đối, bỏ qua cuộc sống an nhàn, bốn ba giang hồ, chỉ là muốn gần Triển Chiêu một chút, chỉ tiếc khi gần, hắn mới phát hiện trong lòng Triển Chiêu chỉ có nhất phương thanh thiên, lê dân bá tánh, tim của hắn có điểm khổ. Từ nhỏ hắn chính là công tử được bao người cưng chiều, hắn không thể nhẫn nhịn chịu đựng người khác đối hắn nhìn như không thấy, vì thế hắn từ bỏ.

Đến khi gặp lại ở Khai phong, Diệp tô đột nhiên phát hiện, nguyên lai trong lòng Triễn Chiêu trừ bỏ thanh thiên dân chúng cũng có thể có người khác, nhưng là đã muộn, ở bên cạnh Triễn Chiêu đã có mặt bạch sắc bay lên kia.

Diệp tô, biết mình đã chậm, đã muộn, bắt quá, hẳn không cam lòng.

Ở Giang Ninh phủ, ta cùng Triễn Chiêu gặp phải một kẻ bịt mặt, vốn dĩ mũi ám khí kia ta có thể né tránh, nhưng ta lại không tránh, ta vì Triễn Chiêu mà bị thương, thương tới gân mạch, bởi vì ta muốn cho Triễn Chiêu bứt rứt, như vậy ta mới có thể lại một lần nữa đi vào cuộc sống của Triễn Chiêu .

Không cố ý ở trước mặt Bạch Ngọc Đường hôn Triễn Chiêu, không cố ý ở trước mặt Triễn Chiêu trêu chọc Bạch Ngọc Đường, nhìn bọn họ khắc khổ, nhìn bọn họ ngờ vực vô căn cứ, nhưng vô luận ngờ vực vô căn cứ hay khắc khổ như thế nào, qua không được vài ngày, tổng có thể hòa hảo như lúc ban đầu, lúc này hẳn hiểu được ở trong lòng Triễn Chiêu , Bạch Ngọc Đường mới là tối trọng.

“Bạch huynh, thân thể của người tốt hơn chưa?”

Bạch Ngọc Đường kỳ thật vừa rồi đã nhìn thấy Diệp tô, chính là lúc ấy không biết Diệp tô đang suy nghĩ việc gì, Bạch Ngọc Đường mới không có lên tiếng.

“Àn, ta hoàn toàn tốt lắm, làm phiền Diệp huynh lo lắng.”

“Diệp huynh?”

“ Đúng vậy a, mèo con kính người như huynh, ta đương nhiên cũng phải kính người như huynh.”

“ Đúng vậy a, vậy sau này ta cần phải gọi người một tiếng hiền đệ rồi .”

“Ha ha.”

” Người nhà ta ở Giang Nam đến đây mang theo mấy hồ rượu hoa điều thượng đẳng, ta nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Bạch huynh có theo giúp ta ẩm thượng mấy chén.”

Diệp tô giơ tay lên, một gia đồng từ phía sau đi vào phòng Bạch Ngọc Đường, trong tay bưng một cái khay đựng một bình rượu hoa điều thượng hạng.

Khóe miệng Diệp tô mang theo ý cười, tự tay vì Bạch Ngọc Đường châm rượu: “Bạch huynh, năm đó đủ loại hiểu lầm, thỉnh Bạch huynh không cần để ở trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường, sóng mắt lưu chuyển, đưa tay tiếp nhận rượu, cười nói: “Diệp huynh, không cần như thế, năm đó Ngọc đường cũng có chỗ thất lễ.”

“Chúng ta có phải hay không nên uống một ly hóa giải ân cừu a.”

“Giữa chúng ta có cái gì ân cừu?”

“Sao lại không có, chính người đã đoạt Chiêu của ta.”

Bạch Ngọc Đường, không nghĩ Diệp tô sẽ nói trắng ra như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, y không phải không biết tâm tư Diệp tô đối Triễn Chiêu , chính là giữa hai người từ trước đến nay đều không nói ra, ai cũng không nguyện đâm thủng tầng này, không thể tưởng được hôm nay Diệp tô lại chính mình đâm.

Diệp tô nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng cười lạnh “Người có phải hay không ngẫm thấy ta thực buồn cười, bắt quá Bạch Ngọc Đường người chớ vội đắc ý, chờ một lát thôi người sẽ chẳng còn có thể cười.”

“Bạch huynh, người có biết hay không, rượu hoa điều nếu được để trong ngọc hồ, khi rót ra, sẽ có mùi vị khác biệt.”

“Ta từng nghe nói là rượu hoa điều nếu đựng trong băng tâm hồ, bị băng tâm hóa mùi rượu càng hương nhập khẩu giống như băng. Chính là băng tâm hồ trên đời khó tìm?”

“Không sai, băng tâm hồ trên đời khó tìm, bắt quá, người đã quên, ta là người của Diệp gia ở Giang Nam a.”

Bằng tâm hồ, nhất phiến bằng tâm ở ngọc hồ.

Rượu hoa điều, nhập hồ, nhẹ lay động ba phần.

Rượu vào miệng, thực có một phen tư vị khác ở trong lòng.

Bạch Ngọc Đường, tinh tế phẩm rượu: “Cái này tuy là bằng tâm hồ, bất quá vị này không phải vị của bằng tâm rượu hoa điều.”

“Vậy sao? Để ta thử xem.” Diệp tô, giống như không tin, cũng châm một ly, nhập khẩu, quả nhiên, không phải bằng tâm tửu uống vào mát lạnh ngược lại là liệt hỏa đốt người.

“A thanh, người lấy có đúng là bằng tâm hồ hay không?”

Gia đồng tên a thanh, nhìn nhìn bằng tâm hồ trên bàn: “Đúng vậy, thiếu gia, đúng là bằng tâm hồ.”

“Này mới là lạ, như thế nào rượu trong bằng tâm hồ lại uống vào giống liệt hỏa đốt người, chứ không phải là, người đổi ngọc bằng bên trong hồ.”

“Tiểu nhân, không có đổi, a, thiếu gia, a thanh nhớ ra rồi...”

“Nhớ lại cái gì?”

“Thiếu gia, ba năm trước đây người bị thương, lúc Triển đại nhân đem thiếu gia trở về Giang Nam, thiếu gia ngài lấy rượu tạ ơn, dùng chính là bằng tâm hồ.”

“Không sai, ba năm trước đây, đúng rồi, cũng chính là buổi tối hôm trước Bạch huynh sấm hướng tiêu lâu.”

“Lúc ấy, Triển đại nhân nói thiếu gia ngài không nên ẩm bằng tâm rượu, sau đó Triển đại nhân cho thiếu gia một viên đan châu đỏ rực như lửa, để trong ngọc hồ.”

“A.” Nghe nói a thanh nói đến chỗ này, Diệp tô giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng, cầm lấy ngọc hồ, đổ hết rượu ra, một viên đan châu đỏ màu tựa lửa, lăn trên mặt bàn.

Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy viên đan châu kia, thân mình không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Diệp tô, nhặt viên đan châu kia lên, lúc cúi đầu, trong mắt đã đầy là ý cười, hẳn sớm biết lúc Bạch Ngọc Đường nhìn thấy viên đan châu này sẽ có phản ứng gì.

” Người Sao người lại có viên đan châu này?”

Không đợi Diệp tô trả lời, a thanh đứng bên cạnh đã thay Diệp tô hỏi đáp: “Đó là triển đại nhân tặng cho công tử.”

“Nói vậy, Triển Chiêu làm sao có thể đem vật ấy tặng cho người khác.”

“Bạch huynh, vật này đích thật là Chiêu cho ta, ngày đó ta thân trúng kịch độc, toàn là dựa vào viên đan này mới có thể bảo mệnh.”

“Người thân trúng kịch độc?”

“Không sai, toàn bộ nhờ vào Chiêu, cầu được hỏa tiêu linh châu, ta mới có thể bảo mệnh.”

“Người là nói ngày đó, người trúng độc của quý mị là người không phải Triển Chiêu?”

“Đúng vậy a, như thế nào chẳng lẽ Chiêu không có nói cho Bạch huynh biết? Này Chiêu cũng thật là, như thế nào có thể không nói cho Bạch huynh biết chuyện này?”

Bạch Ngọc Đường, chỉ cảm thấy ngực một trận phát đau, tay trái ôm lấy ngực, tay phải chống mặt bàn, thân mình càng thêm run rẩy.

Diệp tô nhìn Bạch Ngọc Đường như vậy, lạnh lùng cười: “Đúng rồi, ta nhớ rõ hạt châu này dường như là giải độc thánh đan của nguyệt Lăng Tiêu, nếu Bạch huynh là người của nguyệt Lăng Tiêu nếu muốn lấy nó thực là dễ như trở bàn tay, nhưng vì sao Chiêu lại không nói cho Bạch huynh biết, hẳn cầu đan là vì ta?”

“Cầm miệng, người đi ra ngoài cho ta.”

“Bạch huynh, người làm sao vậy, có phải hay không luyến tiếc viên châu này, để ta nói với Chiêu, bảo Chiêu trả lại cho người, người cũng đừng oán Triễn Chiêu a, hấn cũng là vì ta.”

“Người cầm miệng cho ta, người.... Người đi ra.... Đi ra ngoài.”

Nhìn Bạch Ngọc Đường lung lay sắp đổ , ý cười trên mặt Diệp tô càng đậm, “Chớ không phải là, Chiêu là lừa Bạch huynh, nói là chính mình trúng độc làm cho Bạch huynh đi cầu linh châu? Triễn Chiêu a, chính là tính tình này, Bạch huynh không nên tức giận, đừng bị thương thân mình.”

“Ba” Bạch Ngọc Đường rất cuộc nhẹn không được: “Diệp tô, người không cần ở trong này nói cái gì người cùng Triễn Chiêu, Triễn Chiêu cùng người, ta không có hứng thú nghe, người mang theo rượu của người, bằng tâm hồ của người, cút ra ngoài cho ta.”

“Người sao lại không biết tốt xấu như vậy, thiếu gia nhà ta hảo tâm tới thăm người, người lại đối đãi công tử nhà ta như thế, cũng không biết Triễn đại nhân coi trọng người ở cái gì, thà rằng thương công tử nhà ta cũng muốn hộ người.”

“A thanh, không được vô lễ, Chiêu, là hiệp khách, chịu ân người ta, lúc này phải báo ân.”

“Ý thiếu gia là, Triễn đại nhân căn bản là xuất phát từ áy náy mới có thể nơi chốn dễ dàng tha thứ cho Bạch công tử.”

“Này, ta nghĩ chỉ có Bạch huynh là rõ ràng nhất.”

“Các người đi ra ngoài cho ta, nếu không đi ra ngoài, đừng trách Bạch Ngọc Đường vô lễ.”

“Đây là Khai phong, người là khách, chúng ta cũng là khách, người có thể làm gì được chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường không chút nghĩ ngợi rút hoa ảnh ra, không có kết cấu, chính là lung tung chém về phía Diệp tô.

Diệp tô lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, hấn biết Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc giận: “Bạch Ngọc Đường, người không cần ý vào mình là người của Nguyệt Lăng Tiêu, thì không xem người trong thiên hạ là cái gì, nếu không phải Diệp tô ta nể mặt Chiêu, sao lại nhường nhẹn người đến nay.”

” Bạch Ngọc Đường ta căn bản không cần người nhường nhẹn.”

“Bạch Ngọc Đường, ta vẫn cho rằng người là người thông minh, nhưng hiện tại xem ra, ta đã sai, người bắt quá là kẻ tự cho mình là đúng, người tự cho là Chiêu đối với người chính là tình sâu, nhưng kỳ thật hấn chỉ là áy náy đối với người mà thôi, bởi vì hấn là người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác, hấn vẫn cho rằng hướng tiêu lâu là của hấn sai, là hấn hại người vạn tiền xuyên tâm, nhưng kỳ thật là căn bản là do người cậy mạnh hiếu thắng, không coi ai ra gì, sau đó lại cho rằng mình là người bị hại, đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Chiêu, hấn cùng với Nguyệt hoa, giai ngẫu thiên thành, người lại muốn chen chân vào giữa hai người bọn họ ; ta cùng với Chiêu, cùng sinh cùng tử, người lại nhúng tay ngăn, nơi chốn đối địch cùng ta, nếu không phải người, Chiêu hiện tại đã cùng ta ẩn cư giang hồ, kết bạn song phi.”

“Người nói vậy.”

“Ta nói vậy, vậy tại sao Chiêu lại vì ta mà cầu hỏa tiêu linh châu của Nguyệt Lăng Tiêu , lại không giải thích rõ ràng cho người?”

Nhìn chằm chằm vật trong tay Diệp tô, Bạch Ngọc Đường, ôm lấy ngực, thân hình lung lay sắp đổ, thì thào tự nói: “Điều đó không có khả năng, đây không phải là thật sự.”

“Bạch Ngọc Đường, người nên tỉnh, trong lòng Chiêu căn bản là không có người, nếu có người, hấn sẽ không đem thứ này cho ta, cũng sẽ không tuyệt nhiên rời đi lúc người bị thương, người chính là một bao phụ mà Chiêu không đành lòng dỡ xuống mà thôi.”

“Người nói dối, Triễn Chiêu không phải như thế, hấn sẽ không đối với ta như thế, hấn sẽ không.”

Bạch Ngọc Đường, trong mắt tràn ngập sát ý, nhìn chằm chằm vào Diệp tô, Diệp tô, cười lạnh: “Bạch Ngọc Đường, ta thật muốn kiến thức một chút, nguyệt lăng hỏa tiêu kiếm pháp đến tột cùng có bao nhiêu thần kỳ tinh diệu.”

Họa ảnh, kiếm quang như sao, phi vũ cửu thiên.

Kiểm khí như băng, ngộ vật ngưng sương.

Xơ xác tiêu điều ý, chiêu chiêu lấy mạng, không để lối thoát.

Diệp tô, hồi hận.

Hắn biết Bạch Ngọc Đường thật sự động sát ý, một khi Bạch Ngọc Đường thực động sát ý, thiên hạ liền không ai có thể còn sống dưới họa ảnh kiếm siêu sinh.

Huyết, chảy xuống.

Y phục trên người, đã bị kiếm khí cắt qua, tả lạc rơi trên mặt đất.

Họa ảnh, như ảnh, Diệp tô vội vàng thối lui, họa ảnh tạt tiến, kiếm đã phong hầu.

Diệp tô, đang định nhắm hai mắt, nhất mạt hồng ảnh, cự khuyết đã xuất.

“Ngọc đường, ngươi đang làm cái gì?”

Bạch Ngọc Đường, trong mắt không có Triển Chiêu, y chỉ nhìn thấy Diệp tô cười đắc ý, Tâm Như hỏa thiêu, một chưởng bổ tới, Triển Chiêu thu kiếm, cũng xuất chưởng, song chưởng va chạm, hai thân hình đều thối lui, “Ngọc đường, ngươi điên rồi, hắn là Diệp đại ca a.”

Căn bản y không có để ý tới hắn nói, Bạch Ngọc Đường, cầm kiếm lại đâm tới, Triển Chiêu bắt đắc dĩ, chỉ phải lấy kiếm đỡ kiếm.

Chỉ thấy bóng kiếm như sơn, kiếm quang như sao, đột nhiên, Bạch Ngọc Đường thu hồi họa ảnh, Triển Chiêu không có đoán được Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên thu kiếm, nhất thời không kịp triệt chiêu, cự khuyết đâm xuyên qua bả vai Bạch Ngọc Đường, huyết, trào ra, nhiều điểm như mai lạc trên tuyết y.

“Đương ~” Cự khuyết rơi xuống đất, Triển Chiêu ngây dại, hắn không thể tin, có một ngày cự khuyết hội ẩm thượng máu của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường, đỡ đầu nhìn chằm chằm Triển Chiêu, “ Phốc “ một búng máu rớt cuộc nhện không được phun ra, huyết, tự khố miệng tích lạc.

“Hảo, hảo, Triển Chiêu, ngươi...”

Bạch Ngọc Đường, còn chưa nói hết, thân ảnh nhất lược, đã bay đi.

“Ngọc đường, Ngọc đường.” Triển Chiêu, vội vã đuổi theo thân ảnh Bạch Ngọc Đường.

Diệp tô, trắng bệch mặt, vội hô “Chiêu, chờ ta.”

Bạch Ngọc Đường không biết tại sao mình lại tới đây, y chỉ biết là, cự khuyết kiếm của Triển Chiêu vì Diệp tô mà uống máu của chính mình.

Y dùng khinh công rời đi, cũng không để ý tới người qua đường kinh hô, quả thực là y đang muốn chạy trốn.

Y muốn khóc, cũng đã vô lệ.

“Trượng nghĩa giang hồ đi, toái tâm người nào biết, tóc đen đổi bạch nhan.”

Lúc Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, thì nghe thấy y thì thào nói ba câu như vậy, Triển Chiêu, cả tâm đều đau, “Ngọc đường, ta không phải cố ý.”

Trong mắt Bạch Ngọc Đường vô vật, tất cả chỉ là trống rỗng.

Hồng, chói mắt.

Lúc Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mạt hồng kia, dung nhan nhiễm một tầng sương lạnh, toàn thân phát ra hàn ý.

Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường như vậy, Triển Chiêu, thật là rất đau, “Ngọc đường, ta là Triển Chiêu, ta là mèo con của người a.”

Bạch Ngọc Đường, cười lạnh, Triển Chiêu giống như rơi vào hầm băng, cả người phát lạnh.

“Người là Triển Chiêu, nhưng không phải là mèo con của ta, cũng không phải Triển huynh của ta, mèo con của ta đã biến mất khi hấn bỏ ta mà đi rồi, Triển huynh của ta, vào lúc vì Diệp tô cầm kiếm chỉ vào ta, cũng mất, hiện tại chỉ có nam hiệp của Khai phong, Chiêu của Diệp tô, Triển đại ca của Nguyệt hoa mười tử.”

“Không cần, ngọc đường, người không được nói những lời đoạn tuyệt như vậy.”

“Tuyệt, ta tự nhận là đã là kẻ tồi tuyệt trong thiên hạ, nhưng không thể tưởng được, chất như ngọc, là nguwoif vĩnh viễn làm cho người ta đẹp mọi lo âu, an tâm ấm áp như Triển đại nhân ngài, lại là một người so với ta càng ngoan tuyệt, ta vẫn luôn xem người như tri kỷ, cùng người cởi mở, nhưng không ngờ kẻ gạt ta sâu nhất lại chính là người. Triển Chiêu, người đủ tuyệt, người cũng đủ ngoan.”

“Ba”

Bạch Ngọc Đường thực không thể tin được, có một ngày Triển Chiêu ra tay đánh y, y mở to mắt...

Triển Chiêu, thật muốn chặt đứt cái tay của mình, hôm nay đã là lần thứ hai làm Ngọc đường bị thương, nhưng Triển Chiêu không thể nhẫn nhịn khi bị Bạch Ngọc Đường hiểu lầm, thiên hạ mọi người có thể hiểu lầm Triển Chiêu, nhưng Bạch Ngọc Đường không thể, người trong thiên hạ có thể không hiểu Triển Chiêu, nhưng Bạch Ngọc Đường không thể, người khác châm chọc, hấn cũng có thể không để ở trong lòng, nhưng mỗi một câu của Bạch Ngọc Đường, giống như là từng con dao nhỏ đâm vào tim hấn, một câu một đao, từng câu lấy máu.

“Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đối với người, chứng giám nhật nguyệt.”

“Chứng giám nhật nguyệt, Triển Chiêu, người đến bây giờ còn muốn gạt ta, vì cái gì, người lại đối với ta như vậy, ta mệt mỏi, ta rất mệt mỏi, Triển Chiêu, ta thua, người buông tha cho ta đi, coi như là ta cần người, người buông tha cho ta đi, buông tha cho ta.”

Bạch Ngọc Đường, mệt mỏi, y là thực mệt mỏi, dụng tâm khổ, dụng tình khổ.

Tựa như tơ trong gió, nước trong bình.

Triển Chiêu, đi lên phía trước, hai tay gắt gao cầm lấy bả vai Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nói: “Ta không buông tay, ta không muốn cùng người sai kiếp này.”

Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu, thê lương cười: “Triển Chiêu, chúng ta đã sai kiếp này, người thả ta đi, để cho ta lại có thể bay trên trời cao, biển rộng cá nhảy.” (*)

(*): Đoạn này được lấy ý từ câu “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm diểu phi”.: Dùng để hình dung chỗ hữu dụng của anh hùng, trong trời đất rộng lớn, thi thố tài năng, dồn sức phát huy thông minh tài trí,

Triển Chiêu, không muốn buông lại không thể không buông, hấn cho tới bây giờ chưa thấy qua Bạch Ngọc Đường ủy khuất như thế cầu xin người, cầu hấn buông tay, tiểu con chuột luôn bay lên tiêu sái đâu mất rồi, hấn không phải chỉ cầu Ngọc đường có thể khoái hoạt, vĩnh viễn là mặt bạch sắc chói mắt, đôi mắt ấy chỉ luôn sáng ngời tựa tinh tú hay sao.

Hấn, cần buông tay.

Chính là ‘buông tay’ nói ra thật dễ mà làm thật sự quá khó khăn, quá khó khăn.

Ngọc đường, để cho ta ôm người thêm một lần, để cho ta lại nhìn người một lần cuối cùng, để cho ta đem nụ cười của người, dung mạo của người, khắc vào thật sâu, tận xương, tận tâm.

12. Chương 12

Nhất chủng tương tư, lưỡng địa nhân tình, chẳng lẽ là một loại tư vị.

Mỗi khi tuần phổ trở về, tổng sẽ lơ đãng đi qua phòng Bạch Ngọc Đường, mỗi khi đưa tay ra muốn đẩy cửa vào nhưng cuối cùng lại vẫn chỉ đứng yên, cho dù hắn có đi vào thì đã làm được cái gì chứ, người đi – nhà trống, đồ tăng đồ vật tư nhân thôi.

Nhìn Triển Chiêu, mọi người ở Khai phong phủ trong lòng đều khó chịu, nhưng cái gọi là ‘tình này nếu đương sự không thể cởi bỏ, thì người bên ngoài có năng lực làm cái gì đâu?

Đêm lạnh như nước, Triển Chiêu nằm ở trên nóc nhà Khai Phong Phủ, rượu, nhất hồ tiếp thêm nhất hồ.

Diệp tô, lặng lẽ đứng dưới tàng cây.

Rượu nhập khổ tâm nhiều điểm ly nhân lệ.

Lúc Triển Chiêu cầm lấy bầu rượu thứ mười ba, Diệp tô không nhìn được nữa.

“Chiêu, đừng uống nữa.”

Triển Chiêu nhìn hai tay trống trơn, cười khổ.

Kiểm, nắm trong tay, chỉ hướng trăng sáng.

“Ngã tâm hữu ý thác minh nguyệt, minh nguyệt thiên hướng vụ trung hành.”

Nam hiệp kiếm, chưa bao giờ vũ phong hoa, nhưng tối nay toàn bộ Khai phong đều thấy kiếm của nam hiệp, kiếm vũ cuồng hoa.

Diệp tô, là một kẻ đa tình, nếu không đa tình, thì làm sao hắn nhìn không ra Triển Chiêu tình thương. Chính là, Diệp tô đồng thời cũng là một kẻ vô tình, nếu không phải vô tình, thì làm sao hắn lại làm cho Triển Chiêu tình thương.

Tay Diệp tô động, nhẹ nhàng động.

Ôm lấy Triển Chiêu, trong mắt Diệp tô lộ vẻ tình thâm.

Yên lặng ngồi ở bên cạnh Triển Chiêu, nhìn thiên hạ của hắn chìm vào giấc ngủ, vì cái gì ngay cả lúc ngủ người cũng bất an như vậy? Vì cái gì hai hàng lông mày của người lúc nào cũng trói chặt?

Diệp tô, nhịn không được đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt Triển Chiêu, ngón tay, mềm nhẹ vuốt lên hàng mi của Triển Chiêu.

“Chiêu, không cần phải ở trong mộng cũng không bỏ xuống được Bạch Ngọc Đường, bên cạnh người ít nhất còn có ta.”

Tay Diệp tô bất tri bất giác đã nắm lấy cổ Triển Chiêu, nghĩ thầm: Chỉ cần dùng một chút lực, Triển Chiêu sẽ vĩnh viễn ngủ, và mình liền có thể cho rằng trong giấc mộng của Triển Chiêu chỉ có mình hắn tồn tại mà thôi.

“Ngọc đường.”

Triển Chiêu nói mê gọi tên Bạch Ngọc Đường căn bản không biết sinh tử của mình chỉ tại nhất niệm của Diệp tô.

Tay, tay của Diệp tô, là tay của một người nam, là tay của một nam nhân biết võ công, hướng chi lại là một bàn tay trần ngập sát ý.

Diệp tô, thực hiểu được, chỉ cần tăng lực, trên đời liền không còn nam hiệp, đồng thời chính mình cũng sẽ không có Triển Chiêu.

Tay Diệp tô, buông ra.

Bởi vì hắn là Triển Chiêu, cho nên dù Diệp tô có năng lực giết hắn, nhưng lại không có năng lực giết tâm của hắn.

Rượu, là nữ nhi hồng.

Bạch Ngọc Đường uống rất chậm, là tinh tế thưởng thức.

Trong hồ cô gia đình, đối nguyệt độc ẩm.

Bạch Ngọc Đường, yêu rượu, lại càng yêu nữ nhi hồng.

Nguyệt kiếm nô, đây đã là lần thứ mười ba đi vào cô gia đình, nhưng cuối cùng vẫn giống như mười hai lần trước, chỉ có thể quay đi, trong tay vẫn là tràn đầy nữ nhi hồng.

Vì cái gì thích nữ nhi hồng? Bạch Ngọc Đường không biết, chỉ biết là lúc nhìn đến Triển Chiêu một thân hồng y, liền nghĩ tới nữ nhi hồng.

“Mèo con.”

Thì thảo gọi tên ai đó, rượu vẫn đầy, lệ, lạc.

Hạ xuống nữ nhi hồng.

Lúc Nguyệt kiếm nô đi vào chuẩn bị đối rượu lần thứ mười bốn, thì thấy Bạch Ngọc Đường đã đứng ở trên lan can cô gia đình, tay áo phiêu phiêu, giống như thuận gió mà đi.

Lúc rượu trên tay Nguyệt kiếm nô rơi vỡ, Bạch Ngọc Đường cũng đã biến mất.

Nước, Bạch Ngọc Đường thật sự thực chán ghét nước.

Nhớ rõ ở hãm không đảo, tình nguyện bắc cái cầu treo cũng không nguyện đi theo tứ ca học bơi ; nhớ rõ lúc đứng trước huyền nhai, thả người nhảy xuống sinh tử cùng tùy. Kia nhảy, tương giao hiểu nhau cùng tùy, nhưng có phải hay không cũng là nhảy, sẽ chặt đứt ràng buộc giữa hai người, dù sao thì khổ long tác cũng đã đứt.

Thân mình chậm rãi trầm xuống, bạch phát ở trong lòng hồ sâu thăm tựa như bạch liên nở rộ.

“Ngũ đệ, lão ngũ, Thiếu chủ nhân”

Bạch Ngọc Đường mở to mắt, mê ly nhìn một đám người vây quanh ở bên giường .

“Ngũ đệ, người đừng dọa ca ca, chị dâu a.”

“Ca, ta như thế nào lại dọa các người, ta chỉ là muốn cảm giác rơi xuống nước là như thế nào thôi.”

“Người không phải là vì Triển Chiêu mà luẩn quẩn trong lòng đi?”

Bạch Ngọc Đường ý bảo Nguyệt kiếm nô đỡ y ngồi dậy: “Đại ca, các người đừng suy nghĩ nhiều, Bạch Ngọc Đường đã trải qua bao nhiêu chuyện, sẽ không vì Triển Chiêu tìm cái chết.”

“Vậy người vừa rồi...”

“Ta chỉ là chặt đứt ràng buộc, hiểu rõ trong lòng khóa. Đại ca, các người yên tâm ta sẽ không làm những chuyện khiến cho các người lo lắng nữa, các người đều đi nghỉ ngơi đi.”

Nhìn ra được Bạch Ngọc Đường thật sự rất mệt, kỳ thật vừa rồi mọi người bị gây sức ép một trận cũng đều có chút mệt mỏi, cho nên cũng liền theo ý của Bạch Ngọc Đường, chỉ để lại Nguyệt kiếm nô.

“Kiếm nô, điểm cái nến đỏ.”

Nguyệt kiếm nô đốt nến đỏ, cẩn thận đặt ở bên giường Bạch Ngọc Đường , lúc ngẩng đầu, liền thấy Thiếu chủ nhân, ngơ ngác nhìn.

“Thiếu chủ nhân, nến đỏ thì có cái gì đẹp?”

“Lộ xa tương tư nan, điểm điểm ly nhân sầu, nến đỏ vì ai cháy, hỉ tự lương vô duyên..”

Nguyệt kiếm nô cái hiểu cái không nhìn Bạch Ngọc Đường, nhìn nến đỏ tàn Bạch Ngọc Đường...

Nguyệt kiếm nô biết Khai phong người tối có học vấn nhất định là Công Tôn tiên sinh, cho nên sáng sớm, thừa dịp Thiếu chủ nhân còn chưa thức dậy, Nguyệt kiếm nô liền chạy tới Khai phong.

Vừa vào tới Khai phong, liền thấy Triệu hổ đỉnh một đôi mắt gấu mèo, lão đảo đi ra.

“Làm cái gì nhận không ra người chuyện?”

Trong mắt Triệu hổ đột nhiên xuất hiện một cái đại củ sen, không chút suy nghĩ liền ôm lấy khẳng.

“A, cứu mạng a.”

Âm thanh chấn kinh thiên địa quỷ thần khiếp sợ như thế, trên đời trừ bỏ Nguyệt kiếm nô người tìm không thấy người thứ hai, Triệu hổ ngơ ngác nhìn Nguyệt kiếm nô đang túm tóc hấn loạn kêu, nghĩ thầm: Phải kêu thì cũng phải là ta mới đúng chứ.

Khai phong phủ vốn dĩ không thấy một bóng người, thoáng chốc người đã đứng ngập sân, lúu rúu náo nhiệt, mỗi người một câu.

“Kiếm nô, chỉ có một mình ngươi tới sao?”

“Đúng vậy a, Nguyệt nô, bạch Ngũ gia đâu.”

“Đại nhân, các người mau cứu ta trước a.”

Tiếng kêu thảm thiết của Triệu hổ mới làm mọi người tỉnh lại, mọi người thất chủy bát thiết???, khuyên can mãi mới cứu được Triệu hổ ra từ tay Nguyệt kiếm nô.

” Sao ngươi tự dưng lại túm tóc ta?” Triệu hổ tức giận bất bình hướng về phía Nguyệt kiếm nô quát.

“Ngươi còn dám hỏi ta, ngươi vừa rồi có phải hay không cảm thấy được bốn cô nương lớn lên xinh đẹp liền khỏi oai niệm.”

“Ta đối với ngươi khỏi oai niệm, trời đất chứng giám, Triệu hổ ta nhìn thấy ngươi đẹp, trong mắt nhất định là bị cát lấp.”

“Ngươi còn dám không thừa nhận, vừa rồi là ai ôm lấy bốn cô nương, chưa nói câu nào đã ăn?”

“Đó là bạch ngẫ (củ sen), ta vừa rồi rõ ràng là ôm bạch ngẫ khẳng.”

“Cái gì, ngươi nói bốn cô nương bộ dạng giống bạch ngẫ, ta muốn bóp chết ngươi.”

Nếu không phải mọi người sợ chết ngăn cản, chỉ sợ Triệu hổ lúc này cũng bắt chấp hình tượng tranh vô mồm với cô nương người ta đâu.

“Nguyệt nô, ngươi đến Khai phong không phải chỉ vì tìm Triệu hổ cùng ngươi đấu khí đi?”

“Thiếu chút nữa quên mất chính sự, trụ tử, sau này tính sổ với ngươi sau.” Nói rồi liền thu hồi bộ dáng hung hăng vừa rồi, đổi thành bộ dáng nhu mì, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngươi học vấn tốt nhất, ngươi có thể nói cho ta biết cái gì là lộ xa tương tư nan, nhiều điểm vì cái gì sâu, nên đổ vì cái gì đốt, đúng rồi, hỉ tự vì cái gì muốn hai người lại cái gì vô duyên?”

Không thể không bội phục công phu thuật lại của Nguyệt kiếm nô tiểu thư, hảo hảo vài câu từ nói như thế nào biến thành ảo diệu khó hiểu như vậy, mặc dù Công Tôn tiên sinh trên thông thiên văn dưới tường địa lý như thế nào, cũng đoán không ra ý của Nguyệt kiếm nô.

Nguyệt kiếm nô thật sự là thất vọng, ngẫm lại chính mình sáng sớm vội vàng vàng, lén lút chạy đến Khai phong nghĩ muốn hiểu rõ những gì thiếu chủ nhân nói, ai ngờ, không ai có thể nghe hiểu, bất quá này có phải hay không chứng minh tài văn chương của Thiếu chủ nhân cũng có thể xưng thứ nhất thiên hạ.

“Kiếm nô.”

Nguyệt kiếm nô nghe thấy tiếng, trong lòng thầm kêu không tốt, vội vàng xoay người muốn chạy, bất đắc dĩ cánh tay đã bị Triển Chiêu bắt được.

“Nguyệt nô, Ngọc đường y được không?”

Nguyệt kiếm nô nhớ tới bộ dáng của Thiếu chủ nhân trong lòng liền khổ sở, nghĩ thầm nếu không phải là Triển Chiêu Thiếu chủ nhân cũng sẽ không như vậy, ngẩng đầu nghĩ muốn mắng Triển Chiêu, nhưng nhìn lên thì thấy bộ dáng của Triển Chiêu, tâm Nguyệt kiếm nô liền đau.

“Triển đại nhân, người không tốt, Thiếu chủ nhân làm sao có thể hảo?”

Nghe được Bạch Ngọc Đường không tốt, tay Triển Chiêu đang nắm bắt giác bỏ thêm vài phần lực, khiến Nguyệt kiếm nô đau đến nước mắt bắt đầu chảy ra. “Ồi” một tiếng, Triển Chiêu mới phát hiện mình chính đang nắm cánh tay Nguyệt kiếm nô, cuống quýt buông tay ra, trong mắt tràn đầy xin lỗi.

“Kiếm nô, thực xin lỗi.”

“Ta biết, Triển đại nhân, người là tình thế cấp bách mới rối loạn tâm, kiếm nô biết Triển đại nhân nhất định sẽ nhớ Thiếu chủ nhân.”

“Y thế nào?”

“Không tốt.”

Nguyệt kiếm nô sinh động như thật nói lại chuyện tối ngày hôm qua, căn bản không chú ý sắc mặt Triển Chiêu đã sớm biến hóa vài loại nhan sắc, lúc nghe tới Ngọc đường rơi xuống nước, Triển Chiêu hận không thể là bản thân rơi xuống nước.

Diệp tô, vẫn nhìn Triển Chiêu, Tâm Như hàn băng.

13. Chương 13

Phong, gợi lên nhất trì xuân thủy.

Thanh sơn bạch vân, suối nước róc rách.

Lâm thủy mà đứng, bạch y nhất tập, một thanh họa ảnh.

Một bóng người màu xám từ đằng xa vội vã chạy đến.

“Nguyệt Lăng Tiêu hỏa tiêu sứ gặp qua Thiếu chủ nhân, đây là thứ chủ nhân giao cho Thiếu chủ nhân.”

Nhận lấy thứ đồ mà Hỏa tiêu sứ trình tới trước mặt, sắc mặt Bạch Ngọc Đường hơi hơi có điểm tái nhợt, lạnh lùng nói: “Chủ nhân còn nói những thứ gì?”

“Chủ nhân hỏi Thiếu chủ khi nào thì trở về Nguyệt Lăng Tiêu?”

“Sự tình xong xuôi, tự nhiên ta sẽ trở về.”

“Dạ, kia thuộc hạ cáo lui.”

Nhìn theo bóng dáng Hỏa tiêu sứ rời đi, Bạch Ngọc Đường dùng nội lực chấn vỡ thứ cầm trong tay, ném lên không trung.

Họa ảnh, ra khỏi vỏ.

Nhân giống như chim diều, cắt ngang không trung.

Kiếm tựa kiêu long, khí nuốt núi sông.

Giận mở to hai mắt, trong mắt là không cam lòng cùng không tin, tay hắn còn để trên chuôi đao, nhưng kiếm của Bạch Ngọc Đường đã xuyên qua cổ họng của hắn.

Một kiếm phong hầu.

“Vẫn ngưỡng mộ vô thể kiếm pháp của Nguyệt Lăng Tiêu, hôm nay được nhìn thấy quả nhiên bất phàm.”

Bàng súng, nhẹ lay động chiết phiến, mặt như hoa đào.

“Bạch huynh, quả không hổ nhân trung kiêu long, hảo nhất phái anh hùng khí khái.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Bàn sủng, “Bàn công tử, làm sao không phải là ý chí ở thiên hạ, lòng có càn khôn.”

“Úc?”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cười, cười như xuân phong.

Bàn sủng, nhìn Bạch Ngọc Đường, ý cười trong mắt dần dần thối lui, âm ngoan dần hiện trên mặt.

Trên đời người thích cười rất nhiều, kẻ thích xem người khác cười cũng rất nhiều.

Mà Bàn sủng lại là một kẻ thích xem người khác cười, nhưng người cười đó tuyệt đối không phải Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thích cười, nhưng nếu y bỗng nhiên cười, mà cười giống như xuân phong, người liền tuyệt đối không nên nghĩ rằng y đang cười.

Cây quạt trên tay Bàn sủng, không phải là chiết phiến bình thường .

Họa ảnh trong tay Bạch Ngọc Đường, lại càng không phải là bảo kiếm bình thường .

Võ công của Bàn sủng, chỉ có thể xem như tam lưu, nhưng cố tình nhất lưu cao thủ đều bị đánh bại.

Võ công của Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn là nhất lưu.

Huyết, ở trên bạch y từng chút nở rộ, càng ngày càng dày đặc.

Giang Nam, Giang Nam phong cảnh đã trải qua mấy bận rồi.

Rời đi Giang Nam có phải hay không lâu lắm, không biết vũ ở Giang Nam có còn tích tí tách rơi xuống không? Không biết tương tư liễu bên bờ sông còn theo gió khinh vũ chăng? Không biết nhà bên cây mơ còn có ngựa tre hay không?

Diệp tô, những lúc rảnh rỗi thường nhớ đến Giang Nam.

Diệp tô, nhìn người ra ra vào vào Khai phong, một loại cô tịch nảy lên trong lòng.

Nguyên lai, nơi này cũng không phải nhà của ta.

Triển Chiêu, lần đầu tiên cảm thấy được Diệp tô thoát nhìn là như thế cô tịch.

“Diệp đại ca, đang suy nghĩ gì vậy?”

“Giang Nam.”

“Diệp đại ca, là nhớ nhà đi.”

Diệp tô nhìn thấy trong mắt Triển Chiêu một loại tình, một loại tình huynh đệ.

Kết thúc, chính mình vẫn là thua.

“Chiêu, có chuyện ta muốn nói cho người có biết. Chiêu, người có biết ta thích người đi, liền giống như người thích Bạch Ngọc Đường vậy.”

Triển Chiêu không có trả lời.

“Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nghĩ đây là một người như thế nào, đôi mắt trong suốt ẩn sâu có bao nhiêu điều không thể nói rõ, tình tình ôn nhu, nhưng trong lòng có nhiều lắm người và việc không thể bao dung, trên vai một người tại sao có thể gánh vác đạo nghĩa thiên hạ ? Ta rất ngạc nhiên, nhưng càng còn nhiều hơn là hấp dẫn, ta nghĩ muốn cùng người sống vai mà đi, cho người khởi động một mảnh không trung.”

“Diệp đại ca?”

“Chiêu, người cũng không đem tâm sự kể cho ta, ta biết ở trong lòng của người chỉ có thanh thiên dân chúng, duy độc không có chính mình, một người ngay cả chính mình còn không đặt ở trong lòng thì làm sao có thể đem ta đặt ở chỗ nặng nhất. Ta sợ hãi, ta sợ hãi có một ngày, mộng tỉnh lại, mới phát hiện mình chỉ là một

vị khách qua đường trong sinh mệnh của người. Chờ khi ta hiểu được, thì cạnh người đã không có vị trí của ta.”

“Diệp đại ca, trong cảm nhận của Triền Chiêu người vĩnh viễn là hảo huynh trưởng.”

Diệp tô biết rõ Triền Chiêu sẽ nói như vậy, nhưng chân chính nghe thấy, trong lòng vẫn không khỏi chua xót, khó nén được sự thất vọng trong mắt. “Chiêu, ta không muốn chỉ làm đại ca của người, ta nghĩ cùng người xem mặt trời lặn cô gia yên, đại mạc bão cát, ta muốn cùng người khi thu phú thê, đông chí đập tuyết, giang hồ lộ, dắt tay cùng đi. Chiêu, này hết thấy xem ra đều chỉ có Bạch Ngọc Đường mới có thể làm được, ta thật sự là hâm mộ chỉ chuột bạch kia.”

Diệp tô nhìn Triền Chiêu muốn nói lại thôi, nở nụ cười, “Chiêu, người biết không, rượu không thể uống nhiều, uống nhiều quá hại lắm thiệt nhiều việc.”

“Àn.”

“Kỳ thật, có một việc ta thực sự muốn biết.”

“Diệp đại ca, muốn biết cái gì?”

“Ta muốn biết.” Diệp tô đột nhiên lập gần khoảng cách giữa chính mình cùng Triền Chiêu, dán ở bên tai Triền Chiêu, nhẹ giọng hỏi: “Người ăn chỉ chuột trắng nhỏ kia chưa?”

“A?”

Nhìn Triền Chiêu đỏ bừng mặt, giống như buồn bực giống như không hài lòng, Diệp tô không khỏi thoải mái cười to, tâm tựa như ánh trăng phá vân ra ngoài chiếu tỏ.

Kỳ thật chính mình vẫn hiểu được, chính là không nghĩ đối mặt chân tướng mà thôi.

“Chiêu, ngày mai ta sẽ trở về Giang Nam, bất quá ta sẽ lại đến Khai phong, khi gặp lại chính là huynh đệ.”

Triền Chiêu, vươn tay.

Diệp tô, cũng vươn tay.

Vỗ tay, nhìn nhau cười.

“Triền đại ca, nên tuần phổ rồi.”

Diệp tô chăm chú nhìn bóng lưng Triền Chiêu đi xa, thầm nghĩ: “ Chiêu, ta phải đi, trở lại cố hương của ta, chậm rãi khép lại vết thương của ta, dù sao phần này tình đem ta thương thực sâu, cho dù ta đã cởi bỏ được khúc mắc, nhưng ta sợ khó kìm lòng nổi, cho nên ta phải đi.”

“Chiêu, tiếp lấy.”

Triền Chiêu quay đầu, tiếp được thứ gì đó bay đến. Mở bàn tay ra, là một viên đan châu tựa lửa .

Diệp tô không đợi Triền Chiêu đặt câu hỏi,: “Ta trộm.”

Nghe thấy Diệp tô đúng lý hợp tình trả lời, Triền Chiêu không khỏi chán nản.

Huyết, dọc theo kiếm, tích lạc.

Nhất chiêu, chỉ là nhất chiêu, chính mình liền thua.

Bàng sủng nhìn Bạch Ngọc Đường áo trắng nhiễm huyết , trong mắt là khó hiểu.

Nhất chiêu, vì cái gì?

Bạch Ngọc Đường, thu hồi họa ảnh, có chút thương xót nhìn Bàng sủng.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì, ta không phải cao thủ.”

Bàng sủng, không tin.

Xuân tiên lâu, một kiếm kia lại nào tao nhã, loại nào diễm lệ.

Trong miếu Quan Âm, một kiếm kia loại nào phong hoa, loại nào thê mỹ.

Một kiếm kia, thanh sơn vờn quanh, tựa như mây bay .

Y như thế nào không phải cao thủ?

“Bằng súng, người rất thông minh mà người thông minh thì thường nghĩ quá nhiều. Nghĩ nhiều thì sẽ sinh nghi.”

Bằng súng, nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường, cũng cười.

Bằng súng cười đến nước mắt cũng chảy ra, đến cuối cùng đã là gào khan.

“Lúc người ở hướng tiêu lâu kỳ thật không phải là một cao thủ, nếu người là cao thủ, người sẽ không phải chết ở hướng tiêu lâu, nhưng người tuyển cái thời cơ tốt.”

“Người trong thiên hạ đều biết miêu thử bất hòa, nhưng người của Nguyệt Lăng Tiêu lại biết, ta vì mèo con không tiếc cùng sư phụ xung đột.”

“Cho nên, khi tin tức Triển Chiêu cùng Đinh nguyệt hoa thành hôn truyền ra, người sấm hướng tiêu lâu liền thuận lý thành chương, xúc động cơ quan, tự tử.”

” Sao người lại có thể tính chuẩn, ta sẽ ra tay, nếu ta không ra”

“Ta sống, làm sao lại không ra tay.”

“Vì cái gì?”

Bạch Ngọc Đường dùng họa ảnh cổ chống thân thể của chính mình rõ ràng đã chống đỡ hết nổi : ” Bởi vì mục tiêu của chúng ta không giống nhau, Đại sư huynh.”

“Vì cái gì, ta một lòng vì Nguyệt Lăng Tiêu, ta sai lầm ở đâu?”

“Sai, đương nhiên sai lầm rồi. Đại sư huynh, người có dã tâm, nhưng dã tâm của người quá lớn, Nguyệt Lăng Tiêu hùng khắp thiên hạ vô lâm, nhưng người lại nghĩ muốn quân lâm thiên hạ.”

“Từ xưa tương tương bản vô chủng(*), huống chi đương kim thiên tử ngu ngốc vô năng, nếu ta nắm quyền, nhất định có thể đạt thành sự nghiệp.”

(*): Chỗ này có hai chữ ‘tương’: : tướng: quan tướng, cầm quân

:tương: cùng, tướng vị

Bạch Ngọc Đường thở dài, nói: “Luận tài năng, thiên hạ không người có thể bằng được sư huynh, nếu người chỉ cầu phong hầu bá tướng, tự có thể tạo phúc thiên hạ thương sinh linh, nhưng nếu cầu đế vị hoàng quyền, chính là họa cho thiên hạ thương sinh linh. Một người, ngay cả người của mình còn không thể dung hạ, lại há có thể dung được thiên hạ.”

“Ha ha ha, nhưng cục của ta bố trí như thế tinh diệu, sơ hở ở đâu?”

“Cục của Sư huynh không có sơ hở, chính là người định không bằng trời định, nếu không phải mèo con trúng độc, thì ta sẽ không tới Nguyệt linh tiêu cầu hỏa tiêu đan, ở trong Lăng Tiêu cung cũng sẽ không cùng sư phụ động thủ, nếu không động thủ cùng sư phụ, ta cũng sẽ không biết võ công của sư phụ có mười thành.”

“Này thì có cái gì không đúng?”

“Sư huynh sẽ không quên ta từng cùng sư phụ đi tới kinh thành một lần đi?”

“Kia lại có cái gì quan hệ?”

“Bởi vì lần đó sư phụ bị thương kinh mạch, từ nay về sau nội lực chỉ có thể dùng ngũ thành, trừ phi dùng nguyệt linh châu của Nguyệt Lăng Tiêu , nếu không tuyệt đối không thể sử dụng mười thành nội lực, mà nguyệt linh châu là thiên hạ kịch độc, mặc dù có thể gia tăng công lực nhưng một khi dùng đến thì tính

mạng chỉ còn lại một tháng thời gian, cho nên sư phụ sẽ không dùng cũng không muốn dùng, nhưng có thể giấu được sư phụ làm cho lão nhân gia ăn vào chỉ có mình sư huynh ngươi mà thôi.”

“Cho nên, ngày đó người thua kỳ thật là ngươi.”

14. Chương 14

Cục, chỉ cần là người bố trí, nó liền nhất định sẽ bị giải, chính là muốn giải cục thì đại giới phải trả thực không đoán được.

Bạch Ngọc Đường nhìn Bàn sủng vẻ mặt không cam lòng , trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Một cái cục, vì bố nó, chặt đứt ân, tuyệt nghĩa, cơ quan tính tấn.

Một cái cục, vì giải nó, thương thân, hủy tình, bất đắc dĩ chỉ còn một tiếng thở than.

Bạch Ngọc Đường, nhìn lên trời cao, lệ, chảy xuống.

Trời đất bao la, đường về ở nơi nào?

“Thiếu chủ nhân?”

“Thương ưng, đem Bàn sủng về, chôn ở bên cạnh lão nhân gia đi, đúng rồi, cũng mang Phần cầm về Nguyệt Lăng Tiêu đi.”

“Dạ, Thiếu chủ nhân có phải hay không, không trở về Nguyệt Lăng Tiêu nữa?”

“Vì cái gì hỏi như vậy?”

“Lúc ta tới, chủ nhân đã nói khi Thiếu chủ nhân thấy Triển Chiêu sẽ không trở lại nữa.”

“Sẽ không, ta sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.”

Thương ưng, thật cao hứng, thực sự cao hứng.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra được Thương ưng cao hứng, âm thầm cười,: “Việc xong rồi, trở về đi.”

“Vậy chúng ta đây chờ Thiếu chủ nhân.”

“Thương ưng, ta sẽ trở về, ta sẽ để cho Nguyệt nô mang ta trở về.”

Ngẫu khế tiểu trúc, đầy trời đom đóm.

Triển Chiêu, đẩy cửa ra.

Trong phòng, không có một bóng người.

Ba ngày nay hắn tìm Bạch Ngọc Đường nhưng không thấy, gương mặt hắn không khỏi ủ rũ, trong mắt là vô cùng lo lắng.

“Ngọc đường, ngươi đang ở đâu?”

Nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu rời đi, một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở ngẫu khế tiểu trúc.

Dâng hương, đánh đàn.

“Đỉnh “, ngậy ngốc nhìn đàn đứt dây: “Huyền đoạn, nhân thế.”

Triển Chiêu khiếp sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, tiếp nhận thánh chỉ trong tay Bạch Ngọc Đường. Xung quanh không một tiếng động, mọi người ai cũng khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường ý cười trong suốt .

“Mèo con, lần này ta nhất định sẽ uống xong rượu mừng của ngươi mới trở về.”

Triển Chiêu, trong mắt là tuyệt vọng, thật sâu tuyệt vọng.

“Lão ngũ, đây là có chuyện gì?” Triệt địa thử nhìn không được tới gần hỏi Bạch Ngọc Đường, không nghĩ tới, Triển Chiêu lại tứ hôn, mà đối tượng tứ hôn vẫn là Đinh nguyệt hoa, bất đồng chính là, lần trước người xin thánh chỉ là Triển Chiêu, mà lần này lại là Ngũ đệ nhà mình.

“Lão ngũ, đầu óc người có phải hay không cháy hỏng?” Xuyên sơn thử, cho rằng đầu óc Ngũ đệ nhất định là phá hủy.

“Nhị ca, Tam ca, Nguyệt hoa muội tử cùng mèo con là trời đất tạo nên, ba năm trước đây không thành là bởi vì ta, hiện giờ, ta chỉ là hoàn thành nguyện vọng của hai người bọn họ trước kia mà thôi.”

“Lão ngũ, vậy người cùng Triển Chiêu...”

“Huynh đệ, bạn tốt, sinh tử chi giao. Về sau, là muội phu, thân thích, hảo hàng xóm, có phải hay không, mèo con?”

“Đúng vậy.”

” Không phải chỉ có ta mới thường xuyên đi cửa sổ hay sao, không thể tưởng được mèo con người cũng học đi cửa sổ từ lúc nào vậy?”

Không để ý tới Bạch Ngọc Đường ám phúng, vẻ mặt Triển Chiêu âm trầm.

“Ta nói mèo con, ngày mai chính là ngày vui, không ở Khai phong hảo hảo xử lý công chuyện, chạy đến chỗ ta làm cái gì? Có phải hay không nhìn xem ta có chuẩn bị hỉ lễ hay không a?”

“Đủ rồi, Bạch Ngọc Đường.”

Tượng đất cũng có ba phần tính nóng, huống chi là người.

Triển Chiêu, thực thật sự sinh khí.

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu nhất rống, nhất thời cũng không thể nói rõ, hai người cứ như vậy nhìn lẫn nhau.

“Ngọc đường, vì cái gì, vì cái gì?”

“Cái gì vì cái gì, ông trời ban thưởng lương duyên, đắc thê như thế, phu phục gì cầu?”

Bắt lấy tay Bạch Ngọc Đường, “Theo ta đi.”

“Ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Không nhìn Bạch Ngọc Đường phản kháng, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, thả người nhảy lên...

Hai người xô xô kéo kéo đi tới ngẫu khế tiểu trúc.

“Ngọc đường, vì cái gì, người cần phải giải thích cho ta?”

“Mèo con, Bạch gia gia ta làm việc, đã bao giờ cần phải giải thích cho người khác?”

Triển Chiêu bị những lời của Bạch Ngọc Đường đổ vừa vặn, đúng vậy, theo nhận thức đến hiện tại, chuột bạch chưa từng giải thích bao giờ, có phải hay không là do mình quá bao dung cứng chịu sủng nịch chỉ chuột trắng nhỏ này.

Buông tay Bạch Ngọc Đường ra, Triển Chiêu đứng ở một bên mặc không lên tiếng, này cũng làm cho Bạch Ngọc Đường đang nổi giận cũng phát được hỏa.

“Ngọc đường, ta nghĩ người.... Ai, ta có cái này trả lại cho người.”

Cầm lấy viên hỏa tiêu linh châu mà Triển Chiêu đưa cho, trong lòng Bạch Ngọc Đường đã là bách chuyển ngàn chiết, nếu không phải là viên châu này, thì chính mình cùng Triển Chiêu sao lại tình sai kiếp này.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đau khổ, khinh khê đi tới trước mặt, hai tay xoa hai tay Bạch Ngọc Đường, ôn nhu nói: “Ngọc đường.”

Bạch Ngọc Đường, mở miệng ngẩng đầu, chống lại đôi mắt của Triển Chiêu nhu tình như nước.

“Ngọc đường, ngày ấy có phải hay không Diệp đại ca đã nói những thứ gì, khiến người hiểu lầm .”

“Mèo con, mặc kệ Diệp đại ca nói qua cái gì, ta đều tin tưởng mèo con.”

“Vì cái gì yêu cầu Hoàng Thượng tứ hôn?”

“Ông trời tác hợp cho.”

“Nói vậy, người biết rất rõ ràng trong lòng Triển Chiêu chỉ có một Bạch Ngọc Đường, cuộc đời này tình hệ duy quân một người.”

Tâm, phanh một tiếng.

Nếu như nói không cảm động thì đó là giả, Bạch Ngọc Đường nghe được những lời của Triển Chiêu chính là xuất phát từ đáy lòng, nhưng khi người đã buông tay, này tình lại làm cho người ta động dung được mấy phần?

“Mèo con, ta nói rồi, ta và người tình sai kiếp này, tội gì tự làm. Nguyệt hoa, hiền lương thực đức, nhất định là một hiền thê lương mẫu, hảo hảo quý trọng, không nên vì một người qua đi mà làm hảo nhân duyên.”

Nhìn bóng dáng Triển Chiêu rời đi, làm cho Bạch Ngọc Đường tan nát cõi lòng, Bạch Ngọc Đường biết lần này buông tay, từ nay về sau chỉ còn là người lạ.

“Mèo con, đừng đi.”

Thì thảo nói nhỏ tưởng chừng như không thể nghe thấy, nhưng bước chân của Triển Chiêu lại ngạnh sinh ngừng lại.

Nếu nhất định không thể gần nhau, vì cái gì không thể phóng túng một lần, nếu ngày mai là sinh tử cùng đồ, vì cái gì không thể ủng quân nhập hoài.

Ánh trăng, ôn nhu chiếu vào hai bóng người đan chặt vào nhau.

Triển Chiêu ngây ngô hôn Bạch Ngọc Đường, hôn qua trán Bạch Ngọc Đường xuống mi, cuối cùng hạ xuống môi.

Hơi hơi khê mở chu thân, đáp lại cái hôn ngây ngô của Triển Chiêu.

Sa trưởng màu trắng, nhẹ nhàng buông.

Nhẹ nhàng cúi xuống hai cánh tay ôm bên hông, Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn Triển Chiêu.

Nhẹ nhàng nhặt lên bạch y rơi rụng trên sàn nhà, cố nén thân thể không khoẻ, Bạch Ngọc Đường chậm rãi đứng đến, hơi hơi hoạt động một bước nhỏ, cả người nháy mắt đau đớn khiến sắc mặt Bạch Ngọc Đường trở nên thực tái nhợt, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, bám vào mép giường, Bạch Ngọc Đường hít vào một hơi thật sâu.

Gương đồng, chiếu lên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường tái nhợt.

Lệ, không tiếng động rơi xuống.

Buồn ngủ mông lung trung, Triển Chiêu vươn tay bắt an sờ tìm.

Hoảng hốt, nhớ lại hình ảnh Ngọc đường ý cười trong suốt tuyên chỉ tứ hôn, lại nhớ lại cái hôn ngây ngô mà lại ngọt ngào, nhớ lại la tiêu trưởng cá nước thân mật, nhớ lại một đêm vô tận triền miên.

“Ngọc đường.”

Mảnh mở mắt ra, cũng không thấy người trong lòng ở đâu, tâm Triển Chiêu dật thót, ngay cả hít thở cũng không thông . Cuống quít đứng dậy, chiếc chăn phủ trên người rơi xuống, cúi đầu, lọt vào trong tầm mắt là kính hồng.

“Ngọc đường”

Vạch trần sa trưởng, thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi ở trước gương đồng, Triển Chiêu thở ra được một hơi, phủ thêm áo lam, lặng lẽ đi tới gần Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngồi ngay ngắn ở trước kính, im lặng trờ thần lắng nghe tiếng gió thổi qua ngoài cửa sổ. Triển Chiêu, dừng bước, Bạch Ngọc Đường im lặng như thế làm cho Triển Chiêu có loại bất an nói không nên lời.

Phong, thổi vào trong phòng, thổi bay một đầu tóc trắng.

Bạch Ngọc Đường, chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn Triển Chiêu, “Mèo con, người cần phải đi.”

“Ta sẽ không đi, ta vẫn sẽ cùng người.”

Bạch Ngọc Đường, lắc đầu, giơ tay lên, chỉ vào trên bàn: “Trên bàn là hạ lễ ta đưa cho người.”

Nhìn theo ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ, Triển Chiêu nhìn thấy một kiện giá y màu đỏ, tâm Triển Chiêu đau đớn. Đi đến trước bàn, cầm lấy, giá y nhẹ như tơ liễu, mỏng như cánh thiên.

Triển Chiêu, chưa sót cười: “Tối hôm qua là vì cái gì?”

“Trả lại cho người một mảnh tình thâm, của ta một đoạn tình si.”

“Vì cái gì?”

“Vì hận.”

“Hận?”

“Triển Chiêu, người có biết ta hận người bao nhiêu sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu thần nhiên cười, đưa tay cởi xuống áo trắng, lộ ra thân hình trắng nõn, mà mặt trên che kín vết sẹo màu đỏ sậm, sâu cạn không đồng nhất, trên cánh tay cũng có những vết cắt.

“Những vết thương này là Hường tiêu lâu vĩnh viễn không bao giờ nhạt phai, kia vạn tiễn xuyên tâm, là bằng chứng người bỏ ta không để ý; những vết cắt trên cánh tay này mỗi một vết, là ta tự tay một đao một đao cắt xuống, chỉ cần ta nhớ tới người một lần, ta liền cắt một đao, đao đao hận ý, chí tử không ngừng.”

“Ngọc đường, lúc trước là ta không đúng, nhưng ta có bất đắc dĩ của ta.”

“Bất đắc dĩ, Triển Chiêu, một tiếng bất đắc dĩ của người có thể làm cho những chuyện đã xảy ra như chưa từng xảy ra sao, người có thể để cho ta đầu bạc đổi tóc đen sao? Bất đắc dĩ, hảo một cái bất đắc dĩ.”

“Ngọc đường, ta biết ta có lỗi với người, ta nguyện ý dùng cuộc đời của ta đến vượt lên thương thế của người, dùng yêu của cả đời ta đến hóa giải hận của người.”

Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn Triển Chiêu, đột nhiên cuồng tiếu, nói: “Cả đời, khi người còn sống, ta không cầu. Triển Chiêu, người nhớ kỹ, cả đời đều phải nhớ kỹ, phát có ngàn ti, hận có ngàn nặng, tóc đen không hiện, hận này vô tuyệt.”

Triển Chiêu, thì thào lặp lại lời Bạch Ngọc Đường nói, thân mình lay động lung lay sắp đổ: “Ngọc đường, người gạt ta, đúng không? Người nói dối.”

Cười lạnh, trong mắt lộ vẻ ngoan tuyệt vẻ: “Triển Chiêu, ta muốn người dùng những ngày còn lại đối mặt với một người, người căn bản không thương, ta muốn người cả đời cùng nàng, đối tốt với nàng, tận một trách nhiệm của một trượng phu, bồi nàng xem tấn phong hoa, xem tấn xuân sắc, bất ly bất khí.”

Triển Chiêu, hoảng sợ nhìn, nhìn một Bạch Ngọc Đường mà hấn căn bản không biết.

“Triển Chiêu, hận một người, không phải là muốn hấn chết, mà là phải để hấn sống không bằng chết, ha.....”

“Người hận ta, ta không còn lời nào để nói, nhưng Nguyệt hoa là vô tội.”

” Để cho một kẻ vô tội chôn cùng, không phải là trừng phạt tốt nhất sao?”

Triển Chiêu, tâm, lương.

Trong gió, phát cuồng vũ.

15. Chương 15

Trong phòng, không chiếu kính thai.

Bạch Ngọc Đường ngồi lẳng lẳng, trên mặt không có một tia biểu tình, đột nhiên, mi y khẽ giật.

Họa ảnh, ra khỏi vỏ.

Kiểm đi, kiểm về, chỉ tại một cái chớp mắt.

Ngoài phòng, truyền đến một chuỗi tiếng cười kiều mỹ: ” Ài! Ta suýt chút nữa đã bị công tử làm cho sợ tới mức tam hồn thiếu mất nhị hồn rồi.”

Gió, vốn là thực ôn nhu quán vào ô cửa, cố tình lọt vào tiếng cười kiều mỹ lại trở nên dị thường thê lương.

Thê lương không phải gió, mà là kiếm ý theo gió mà đến .

Kiểm ý, thông nhân ý.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nổi lên ý cười cao thâm , tay áo tung bay, người đã lược cửa sổ mà ra.

“Đã đến thì phải niềm nở đón chào, sao lại nhần tâm bạt kiếm chỉ vào?”

Ngoài phòng, đình giữa hồ, thanh rượu nhất hồ.

Rượu, là loại bình thường tới cực điểm , chỉ là người mời rượu, có một đôi tay xấu xí không chịu nổi, nàng rõ ràng là cười như xuân hoa, mang theo một cổ cực nghiền mị, nhưng đáy mắt lại là một mảnh hàn ý.

“Không biết, rượu ta khuyên công tử có uống hay không?”

Bạch Ngọc Đường cười mà không đáp, đưa tay nhận lấy chén rượu đầy, uống một hơi cạn sạch,: “Trên đời có bao nhiêu người có thể kinh được rượu Ngô cơ khuyên?”

Ngô cơ, đưa tay nhận lấy chén rượu cạn, lại rót đầy, hai tay đưa lên,: “Đáng tiếc, người khác nhìn thấy tay Ngô cơ, đều thấy mệt.”

“ Là nhân mệt, vẫn là tâm mệt?”

“Công tử là tâm mệt, vẫn là nhân mệt?”

“Người cứ nói đi?”

Ngô cơ, xoay người, nhìn giữa hồ,: “Ngô cơ đoán không ra.”

Bạch Ngọc Đường, ngồi ở đình giữa hồ, nhìn về nơi xa từng gợn sóng lăn tăn êm dịu nở trên mặt hồ, sâu kín thở dài,: “Nếu Ngô cơ không phải đến đoán tâm, cần gì phải lo lắng mời rượu như thế?”

“Bởi vì Ngô cơ chỉ biết mời rượu.”

“Cho nên, ta uống ngay. Cho nên, người cũng nhất định sẽ đoán tâm.”

Ngô cơ, xoay người, tái châm một ly, uống một mình.

“Tội gì?”

“Vui vẻ chịu đựng.”

Vui mừng, Khai phong khó được khi vui mừng như vậy, dù sao đây cũng là việc vui của Triển hộ vệ, là việc đáng giá để vui mừng.

Nền đỏ, cao đường.

Hỉ tự, treo cao.

Triển Chiêu, dưới sức ép của hỉ nương thay một thân hỉ phục, một thân hồng y.

Hồng thăng, nắm, tân nhân.

Đình nguyệt hoa nhìn không ra biểu tình trên mặt Triển Chiêu, trong lòng không yên cùng bất an, không biết hạnh phúc này là thật hay là giả?

Triển Chiêu, thấy không rõ, Đình nguyệt hoa dưới khăn hồng, trong lòng kinh sợ, không biết trừng phạt này là mộng hay là thật?

“Không đi, không phải sai lầm rồi sao?”

“Ta sai lầm rồi sao?”

Ngô cơ ngẩng đầu, khó hiểu nhìn y. Bạch Ngọc Đường vẫn vẻ mặt bình tĩnh nhìn mặt hồ phía xa, nàng lại cất tiếng hỏi: “Chẳng lẽ người không có sai?”

“Bởi vì hắn là Triển Chiêu, cho nên ta sẽ không sai.”

“Đình nguyệt hoa có phải hay không thua thực phẩm?”

“Nàng không có thua, người thua là ta.” Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Ngô cơ không hiểu: “Ta đúng, nhưng không có nghĩa là ta không có thua. Thua cùng sai không giống nhau càng không thể cho nó là một, ta đúng, bởi vì ta yêu chính là một hảo nam nhi, ta thổ lộ tình cảm không hối không oán, cùng hắn gặp và hiểu nhau, là hạnh phúc lớn nhất mà ta cả đời cầu được; ta thua, bởi vì người ta yêu là một nam nhi hiệp nghĩa vô song, mà đã gắn với hai chữ hiệp nghĩa thì sẽ có rất nhiều điều không do ý mình, biết hắn hiểu hắn, sẽ không nhẫn tâm, cho nên ta thua.”

Triển Chiêu, máy móc nghe theo hỉ nường bài bố, trong mắt hắn không thấy sự khoái hoạt mà một tân nhân nên có.

Xuyên thấu qua lụa mỏng màu đỏ, Đình nguyệt hoa đem tất cả biểu tình của Triển Chiêu nhìn xem nhất thanh nhị sở, cắn chặt môi dưới, cố nén, nước mắt.

“Không được hành lễ.”

Một tiếng quát lớn từ đằng xa truyền đến, cùng tiếng Triệu hổ cầu xin, Triển Chiêu không có bởi vì vậy mà nhẹ nhàng thở ra.

“Triển đại nhân, không thể cưới Đình tỷ tỷ, hắn không thương nàng, vì cái gì lại muốn lấy nàng?”

“Kiếm nô, không được vô lễ.” Sắc mặt Bao Chứng thật sự chìm, tiếng nói lộ ra nghiêm khắc.

Nguyệt kiếm nô, vừa thấy sắc mặt Bao đại nhân, trong lòng biết không tốt, nhưng là, nếu không ngăn cản, vậy Thiếu chủ nhân của nàng phải làm sao bây giờ? Quên đi, cho dù sau này bị Bao đại nhân trách phạt cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. “Bao đại nhân, không phải ta vô lễ, chính là nói điều thật, người cũng biết, không, toàn bộ người trong Khai Phong Phủ cũng biết, người Triển đại nhân thích chỉ có Thiếu chủ nhân nhà ta, thì vì sao hắn phải lấy một người hắn không thương, Đình tỷ tỷ, thiên hạ hảo nam nhân còn nhiều mà, người vì cái gì phải phá hoại hạnh phúc của Thiếu chủ nhân nhà ta?”

“Nguyệt nô, không được....”

Nguyệt kiếm nô đánh gãy lời Công Tôn tiên sinh, “Nguyệt nô là một hương dã nữ tử, từ nhỏ chưa từng đọc quá sách thánh hiền, bất quá ta biết, nhân chỉ cầu à không thẹn với tâm, Nguyệt nô không thể để cho Thiếu chủ nhân đau lòng thêm nữa.” Nàng đi đến trước mặt Triển Chiêu, “Triển đại nhân, người không phải thật tâm muốn lấy Đình tỷ tỷ đi?”

Triển Chiêu nhìn Nguyệt kiếm nô, nghĩ muốn lắc đầu, khóe mắt dư quang lại thấy, Nguyệt hoa khẽ run người. “Ta là thật tâm lấy Nguyệt hoa làm vợ.”

Nguyệt kiếm nô mở to hai mắt, nàng không tin, nàng không dám xác định hỏi: “Vậy, Thiếu chủ nhân nhà ta phải làm sao bây giờ?”

“Hôn nhân này, còn không phải là Thiếu chủ nhân nhà người thỉnh chỉ ban hôn cho.”

Triệu hổ lảo lảo, sau đó ngẩng đầu liền thấy Nguyệt kiếm nô nhìn hấn bằng ánh mắt phải làm thịt mình, hàn quang chợt lóe, kiếm của Nguyệt kiếm nô đã các ở trên cổ Triệu hổ, vẻ mặt sương lạnh,: “Người tái nói bậy, ta liền một kiếm lấy mạng của ngươi.”

“Ta không nói bậy, không tin người hỏi mọi người xem.”

Nguyệt kiếm nô, nhìn quanh bốn phía, một đám người muốn nói lại thôi,” Đường “ kiếm, rơi.

“Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy?” Nguyệt kiếm nô không tin, nghĩ muốn xác nhận lại, nàng ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, trong mắt Triển Chiêu một mảnh bình thản, “Ta không tin, Thiếu chủ nhân yêu Triển đại nhân như vậy, làm sao có thể tự mình đi thỉnh chỉ tứ hôn?”

“Nguyệt nô, trở về đi, chiếu cố hảo Thiếu chủ nhân nhà ngươi, nói cho y biết, Triển Chiêu nhớ kỹ lời của y.”

Rượu, không biết khi nào thì trở nên chua sót như thế, có phải hay không bởi vì người uống rượu không bình thường.

Ngô cơ, thực không giải thích được, nàng khó hiểu, trên đời này, vì sao trên đời này lại có một chữ “ tình “ làm cho người ta khó hiểu như vậy.

“Người có thể đi rồi.”

“Ta thực có thể đi sao?”

” Vì sao người lại không thể đi, người, quan trọng nhất là biết khi nào thì nên tiến khi nào thì nên lui, nếu người không lui, đến khi người muốn lui, thì đã muốn không còn đường thối lui.”

Ngô cơ, đứng dậy.

“Họa ảnh không có Cự khuyết, rất cô đơn, loại này cô tịch, ta sợ hãi.”

” Cự khuyết không có họa ảnh, vẫn có thể cùng trạm lô, hấn là sẽ không tịch tịch, về phần, họa ảnh, ta nghĩ, người sẽ không để cho nó tịch tịch?”

“Ta?”

Bạch Ngọc Đường, gật gật đầu.

Ngô cơ, cực ôn nhu vuốt ve họa ảnh trong tay, hàn ý trong mắt lại càng dày hơn.

Bạch Ngọc Đường, căn bản không có nhìn Ngô cơ liếc mắt một cái, tự mình rót cho mình một ly tràn rượu.

Sát khí.

Sát khí ngày càng đặc hơn.

Ngô cơ, cảm giác được sát ý, cái nàng khó hiểu chính là, sát ý này vì cái gì sẽ đến từ kiếm mà không phải người.

“Người lại đang gạt ta?”

Bạch Ngọc Đường, thực hoang mang nhìn Ngô cơ, trong mắt là khó hiểu, nhưng khóe miệng rõ ràng mang theo ý cười trào phúng ,: “Tại sao ta lại lừa Ngô cơ?”

” Sao người lại không chết?”

” Vì sao ta phải chết?”

“Bởi vì....”

“Bởi vì ta uống ly nhân say, cho nên ta hấn là nên chết, ta như thế nào có thể không chết? “

Ngô cơ dùng sức gật đầu, Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn nàng nói, “Bởi vì, ta đánh cuộc, ta cho rằng ta sẽ thua, ai biết ta sẽ thắng?”

” Vì sao hấn lại đối với ta như vậy?”

“Bởi vì, hấn thủy chung vẫn là đệ tử của Nguyệt Lăng Tiêuu .”

“Cục, sai ở nơi nào?”

“Sai ở, người không nên bắt ta dùng kiếm buộc hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.”

Ngô cơ, không nghĩ ra.

16. Chương 16

Hôn lễ của Triển Chiêu đích xác thực không tầm thường.

Sau khi Nguyệt kiếm nô làm rồi, mọi người đều hy vọng hôn lễ có thể bình thường tiến hành xong, nhưng hoàng thái hậu lại đến đây.

Hoàng thái hậu, không phải là một nữ nhân bình thường, nhưng hôm nay nguyên nhân nàng tới thực bình thường.

Nàng đối với cái tên Triển Chiêu có thể nói như sấm bên tai, nhưng nàng chưa bao giờ chân chính gặp qua Triển Chiêu, lúc hiển nghệ, nàng cũng chỉ là đứng từ rất xa ngắm nhìn, không hơn.

Nàng đối triều chính không có hứng thú, đối giang hồ càng không có hứng thú, nhưng nếu có kẻ dùng kiếm gác trên cổ của con trai người ép hẳn hạ chỉ tứ hôn, thì người nhất định đối người này có hứng thú.

Hoàng thái hậu liền vì nguyên nhân bình thường đó mà đi tới Khai phong.

Nàng nhìn thấy Triển Chiêu, một thanh niên khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc.

“Người chính là Triển Chiêu?”

Đúng vậy, thái hậu thiên tuế.”

“Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường là gì của người?”

“Tri kỷ.”

“Chính là tri kỷ?”

“Đúng vậy.”

Hoàng thái hậu rất bất mãn với câu trả lời của Triển Chiêu, nếu chính là tri kỷ, vì cái gì trong mắt lại có bi thương thứ bi thương mà chỉ tình nhân mới có?

Hoàng thái hậu sẽ không quên, cũng không có khả năng quên, thiếu niên một thân áo trắng kia, dùng một loại gần như chịu chết mà tuyệt nhiên, cầu hoàng nhi tứ hôn, ban thưởng cho Triển Chiêu một cái hôn ước không thể làm trái.

Lúc hoàng nhi ban thưởng hạ thánh chỉ, hoàng thái hậu liền hiểu được, quan hệ giữa thiếu niên này cùng Triển Chiêu không tầm thường.

Là quan hệ như thế nào?

Hoàng thái hậu không biết, nhưng nàng có thể mờ hồ hiểu được.

Dù sao, quan hệ của nàng cùng lão chủ nhân của nguyệt Lăng Tiều cũng không hề tầm thường.

* * *

Trên đời có loại được kêu ‘y nhân tỵ’.

Y đại tiệm khoan chung bắt hối, vì y tiêu đắc nhân tiều tỵ. (*)

(*): Y đại tiệm khoan chung bắt hối, vì y tiêu đắc nhân tiều tỵ : Áo quần rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy (nhớ nhung) mà hao gầy tiều tỵ.

Tương truyền, giang hồ từng có một kẻ thuộc ma môn đã yêu người của thiên đô giới, nhưng bởi vì môn phái khác biệt, chính tà lưỡng tập, mặc dù cả hai đều thổ lộ với nhau nhưng cuối cùng vẫn là không thoát khỏi được giang hồ dị nghị.

Người của Ma Môn không cam lòng như thế, vì thế tới Mạc Bắc tìm một gốc cây thể ngoại giáng linh, ba năm, năm năm, mười năm, hần tìm mất ba mươi năm, rốt cục tìm được linh giáng. Nhưng khi hần trở về Trung Nguyên, thì người trong lòng đã sớm hôn về ly hận.

Hàng đêm tâm, mỗi ngày lệ, hóa hồn nhập đan, thủy thành ‘ y nhân tụy ’.

Hoàng thái hậu thực muốn biết ‘ y nhân tụy ’ đến tột cùng là loại được gì?

Nàng đáp ứng yêu cầu tứ hôn của Bạch Ngọc Đường đồng thời cũng yêu cầu Bạch Ngọc Đường ăn vào ‘ y nhân tụy ’.

Tình chỗ dồn, tư nhân tiều tụy.

Mục đích thứ hai mà Hoàng thái hậu tới đây, chính là thu hồi tứ hôn.

“Triển Chiêu, ai gia hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi nên dùng tâm đáp, không nên để hối hận thì đã muộn. Ngươi yêu Bạch Ngọc Đường sao?”

Triển Chiêu ngây ngẩn cả người, Đinh nguyệt hoa cũng ngây ngẩn cả người, những người tới chúc mừng trong Khai Phong Phủ cũng ngây ngẩn cả người.

Triển Chiêu chậm rãi ngẩng đầu, thấy hoàng thái hậu dùng ánh mắt thâm thúy đang nhìn mình, Triển Chiêu hiểu được đó là một cơ hội, cơ hội duy nhất, một cơ hội cuối cùng có thể cùng Bạch Ngọc Đường một chỗ.

Đinh nguyệt hoa cũng hiểu được cơ hội này, đủ để kết thúc tất cả ràng buộc giữa nàng cùng Triển Chiêu, nàng phải vì hạnh phúc của mình làm một lần cuối cùng, “Triển đại ca, vô luận ngươi quyết định như thế nào, Nguyệt hoa cũng sẽ không oán ngươi, ngay cả người ngươi yêu là Tiểu Ngũ ca, Nguyệt hoa cũng không câu oán hận.”

Triển Chiêu, xuyên thấu qua hồng sa nhìn Nguyệt hoa vẻ mặt kiên quyết, hần biết, hần không có cơ hội này, một cơ hội cùng Bạch Ngọc Đường một chỗ.

“Ta cùng với Bạch huynh sinh tử cùng tích.”

Một câu sinh tử cùng tích, chặt đứt hết thảy giữa Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, duyên diệt không gì hơn một câu này mà thôi.

* * *

Bạch Ngọc Đường không có thấy rõ biểu tình của Triển Chiêu, nhưng y nghe rõ Triển Chiêu nói sinh tử cùng tích.

Một tiếng bất đắc dĩ, từ nay về sau cùng quên ở giang hồ.

Ngô cơ một bên âm lãnh cười, đúng vậy, nàng đã thua toàn bộ toàn bộ ván cờ này, nhưng nàng ít nhất không có thua tâm, chỉ cần tâm còn, liền có hi vọng, chỉ cần có một tia hy vọng, còn có thể trở mình.

Bạch Ngọc Đường đã mất tâm, người vô tâm, thì có gì phải sợ?

“Triển Chiêu, đây là câu trả lời của ngươi?”

“ Đúng vậy.”

Hoàng thái hậu căn bản không thể tin tưởng, nàng nhìn phía Triển Chiêu, nhìn thấy mắt Triển Chiêu một đôi thâm như hải, phần nộ dần dần biến mất, trong mắt người thanh niên kia không hề khởi gợn sóng, không hề có hỉ nộ, không hề có từ bi.

Hần đã mất tâm, tại sao còn yêu hận?

“Triển Chiêu, ngươi cùng Bạch Ngọc Đường tình sai kiếp này, thật đáng buồn đáng tiếc.”

Tình sai kiếp này? Triển Chiêu bi thương cười, thì thào lặp lại, lời này Ngọc đường cũng nói qua, nói rằng hai người bọn họ tình sai kiếp này.

Ngọc đường, là của ta ả nhân tạo thành hôm nay bị kịch, vẫn là của người kiệt ngạo tạo thành kiếp này cùng sai?

* * *

“Bạch Ngọc Đường, lần đánh cuộc này, ai gia thắng.”

Bạch Ngọc Đường nhợt nhạt cười.

Hoàng thái hậu không rõ, thiếu niên này tình thương đến tận đây, còn có thể cười?

“Thái hậu, đang suy nghĩ vì sao đến bây giờ ta còn có thể cười?”

“Không sai, này cục, ai gia tình nguyện thua.”

“Thái hậu, đánh bạc, vốn là ba phần thực lực thất phần vận khí, này chỉ có thể nói vận khí của Ngọc đường không phải tốt lắm.”

“Bạch Ngọc Đường, người làm cho ai gia nên nói như thế nào với người.”

Bạch Ngọc Đường như trước nhợt nhạt cười, trong lòng cũng là ruột mềm trăm mối, can đảm dục liệt.

Hoàng thái hậu dùng ánh mắt thâm trầm tìm kiếm đáp án, nhưng cái nàng nhìn thấy vẫn là nụ cười nhợt nhạt trên mặt Bạch Ngọc Đường. Hoàng thái hậu biết mình đã qua cái tuổi xúc động nhưng lúc này nàng vẫn có loại xúc động nhẹn không được, muốn xông lên, xé rách khuôn mặt giả dối tới cực điểm kia.

“Thái hậu, những gì người muốn Bạch Ngọc Đường đều làm cho người, hiện tại ngọc đường có thể rời đi hay không?” Câu này mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu của Bạch Ngọc Đường rõ là không để cho người khác phản đối.

Hoàng thái hậu gật đầu, “Không sai, những gì người nên làm đều đã làm, ai gia đích xác không có lý do giữ người lại. Bất quá, hôm qua, tía An vương gia đã chết, hẳn cùng với sự phụ người cũng coi như đồng môn, không bằng người tới đó thấp một nén hương rồi hãy đi?”

Tía An vương gia, Bạch Ngọc Đường nhớ mang máng năm đó theo sự phụ đến để kinh chính là vì người này. Lúc tối, người kia đã bệnh lâu ngày, ả tác phong của nguyệt Lăng Tiêu, không cứu kẻ sắp chết, nhưng sự phụ lại liều mạng dùng một thân võ công theo diem vương trong tay đoạt trở về. Bạch Ngọc Đường lúc ấy rất ngạc nhiên, An tía vương gia đối sự phụ mà nói là cái gì? Chính mình đã từng lén hỏi sự phụ, mỗi lần sự phụ đều chỉ là mỉm cười, mỉm cười, chí tử cũng không có nói cho mình tại sao?

17. Chương 17

Người từng nghĩ tới gặp lại, không hẹn mà gặp nhau.

Triển Chiêu nghĩ tới, nhưng không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi sẽ gặp lại Bạch Ngọc Đường.

Một thân áo trắng, tại đây bạch trưởng phiến man lồng lộng gió thổi, giống như một trời mệnh mang.

Dần dần hai người tiếp cận, lại gần nhau, chung cũng chỉ là gặp thoáng qua.

Đốt hương, yên lặng cúi đầu.

“Nói vậy vị này chính là nguyệt Lăng Tiêu Thiếu chủ Bạch Ngọc Đường Bạch công tử đi?”

Bạch Ngọc Đường theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lại. Đó là một vị nữ tử có thể nói phong hoa tuyệt đại, nhưng chỉ có thể nói là năm xưa. Năm tháng đã làm mờ đi dung mạo xinh đẹp lại rửa không đi tao nhã trên người nàng, thời gian trôi qua thanh xuân của nàng mất đi, lại thêm phần tang thương.

“Đúng là ngọc đường, không biết?”

“Ai gia là An tín vương phi.”

“An tín Vương phi?”

“Không sai, có không thỉnh Bạch công tử tới phòng khách riêng nói chuyện một chút?”

* * *

Đội nữ tì dâng trà lên, cung kính rời khỏi lại cẩn thận đóng lại cánh cửa, đem tiếng ồn cùng bị ai chặn lại ở bên ngoài, chỉ để lại trong phòng yên lặng cùng mùi hương nhẹ thoảng qua.

Bạch Ngọc Đường nhấp một ngụm trà, có chút kinh ngạc, này trà? Không sai, loại trà này quá quen thuộc.

An tín Vương phi thông dong ngồi trên ghế, nhìn Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, mới mở miệng chậm rãi nói: “Loại trà này kêu thẩm dương, ta tin Bạch công tử đã hiểu rõ, không phải sao?”

Lúc cái tên thẩm dương lọt vào tai, Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu được, cũng đã hiểu phía dưới sự bình tĩnh của an tín Vương phi là không bình tĩnh, tái mẩn một hơi thẩm dương, thẩm vào ruột gan. “Vương phi thỉnh ngọc đường không phải chỉ là để phẩm thẩm dương đi?”

An tín Vương phi thở nhẹ, chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, cúi đầu nhìn thẳng đôi mắt trong suốt cũng đang nhìn mình, đột nhiên cười,: “Bạch công tử, muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

“Nếu như là Vương phi kể, Ngọc đường nhất định chăm chú lắng nghe.”

Lặng lẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt nàng giống như về tới những ngày tháng đã qua, có vui thích, bi thương, có bình tĩnh, có bất đắc dĩ, đủ loại biểu tình phong phú làm cho lòng Bạch Ngọc Đường có chút hoảng, có chút loạn.

Không khí bỗng nhiên có chút bối rối, lúc này an tín Vương phi mới mở mắt, nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường biết ánh mắt này cũng không phải là nhìn mình mà là xuyên thấu qua chính mình về tới ngày xưa, về tới năm đó phong hoa, năm đó tuyết nguyệt...

“Năm đó, bọn họ thuở nhỏ chính là đối thủ cạnh tranh, từ gia thế, danh vọng, đến bề ngoài, thân cao, từ đọc sách, cưỡi ngựa bắn cung đến bằng hữu, hồng nhan, bọn họ đều phải cạnh tranh. Bọn họ từ nhỏ chính là đối đầu, là oan gia, nếu hấn đi hướng đông thì hấn quyết không đi hướng tây, cứu nhi cứu chi, người nhà bằng hữu của bọn họ đều cho rằng đời này bọn họ không có khả năng có một ngày cùng xuất hiện, nhưng nhân sinh nào chỉ có đường một chiều, bọn họ chung có một ngày hội cùng xuất hiện.” Nói đến chỗ này, an tín Vương phi cố ý hoặc như vô tình đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, kỳ thật nàng cái gì cũng nhìn không tới, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn theo ánh mắt nàng về phía ngoài cửa.

An tín Vương phi nhìn chồng mình không thể trở lại, Bạch Ngọc Đường nhìn xem chính là..... Chính là một đoạn đã qua....

“Có một ngày, một người trong số họ gặp một nữ tử, nàng phong hoa tuyết đại, dừng chân ở trên cầu ngoái đầu nhìn lại chú định một đời tình duyên, một lần quay đầu này, cũng chú định cả đời bi ai.”

“Vì cái gì?”

An tín Vương phi mãnh quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường có điểm lo sợ nghi hoặc, hiểu ý cười, tiếp tục nói: “Bởi vì, khi hấn cưới cô gái kia mới phát giác chính mình ngay lúc đó ngoái đầu nhìn lại là một sai lầm, một cái sai lầm không thể vãn hồi.

Ngày hấn kết hôn, kẻ luôn đối đầu với hấn đến đây, một thân áo xanh, trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như đem toàn bộ hỉ đường nhiễm thượng vô tận thê thương. Một khắc kia, hấn biết mình sai lầm rồi. Người đó nhắc chum rượu mừng uống một hơi cạn sạch, nói một câu? Úc, này một chén ngày sau không trở lại.”

“Này một chén ngày sau không trở lại?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng lặp lại, y có thể cảm thụ được tâm tình lúc ấy khi người nọ nói những lời này, tâm như tro tàn.

“Nói xong, người nọ bước đi. Nếu, lúc ấy hắn đuổi theo, có lẽ sẽ không hội tào thành bi kịch của ba người , nhưng hắn không có đuổi theo. Ha ha, nhưng hắn không có đuổi theo...”

Khuôn mặt bi thương kia khiến cho Bạch Ngọc Đường ngốc sững sốt, biểu tình đó cảm xúc đó nếu không phải tâm đã chết thì không có khả năng xuất hiện, đó là loại tra tấn gì, tra tấn một nữ tử phong hoa tuyệt đại thành như vậy...

Cười xong, hắn là nên khóc, nhưng nếu ngay cả khóc cũng không thể, thì người chỉ có thể cười, nhưng cái cười này, so với khóc càng khổ càng sấp càng khó, Bạch Ngọc Đường nhìn an tín Vương phi, ngơ ngác mà nhìn...

“Làm người sợ sao?”

Y lắc đầu, nàng lại cười nhẹ một cái giống như cái cười đó chưa từng xuất hiện quá trên gương mặt của nàng, nàng tiếp lời: “Hắn không có đuổi theo, hắn cưới nữ tử phong hoa tuyệt đại kia, nhưng hắn không biết, lúc nàng kia nhìn đến mặt màu xanh kia, nàng chỉ biết cái ngoái đầu nhìn lại của mình là một sai lầm buồn cười tới cỡ nào. Tài hoa hơn người thì như thế nào, quyền cao vị trọng đã như thế nào, cử án tề mi lại như thế nào, hắn không thương nàng, nàng cũng không yêu hắn. Lúc tình yêu đi qua, có năng lực hối tiếc cái gì? Bạch công tử, nếu người là một người trong số bọn họ, người sẽ như thế nào?”

“Ta.... Ta không biết.”

An tín Vương phi thở dài một tiếng, chậm rãi ngồi lại, đưa tay lên vuốt mái tóc đã có tầng sương, “Bạch công tử, người vì cái gì tóc đen đổi đầu bạc?”

“Ta...”

An tín Vương phi bất đắc dĩ lắc đầu, lại nhắm mắt lại, lại nhớ tới ngày xưa, “Từ nay về sau, bọn họ cùng quên vu giang hồ, hắn một lưng gánh vác thiên hạ nghĩa, hắn phát tay tiêu dao. Một năm kia, hắn bị bệnh, nữ tử vì cứu hắn, không ngại xa ngàn dặm đi tìm người kia, người kia hỏi nàng, vì cái gì hắn phải cứu một kẻ đối đầu với mình? Nữ tử chỉ nói ba chữ: người thương hắn. Hắn đến đây, hao hết tâm huyết. Nữ tử hỏi phu quân của nàng, vì cái gì không đuổi theo?”

“Đuổi theo cũng làm được gì.”

An tín Vương phi mở mắt ra, lạnh lùng nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt gần như không có huyết sắc, lớn tiếng hỏi: “Vì cái gì?”

“Bởi vì, lúc trước buông tay đã là một sai lầm không thể quay lại, hắn sai một lần rồi sẽ không thể sai lần thứ hai. Hắn phụ một người cho nên không thể phụ một người khác, thời gian trôi đi, thanh xuân đã mất, tình yêu đã qua đi, lưu lại chỉ có phần thân tình không quên . Hắn đuổi theo, cũng đuổi không được tình đã qua, vì cái gì không quý trọng người trước mắt.”

Năm tháng vội vàng, thời gian trôi qua, bọn họ rốt cục học được cùng quên.

“Này có phải hay không chính là cái gọi là cùng quên?”

Đúng vậy.”

“Vì cái gì, bọn họ thà rằng cùng quên mà không muốn tương nhu dĩ mật?”

“Bởi vì, bọn họ đã trải qua nhiều lắm bi thương, khi gặp lại, thì đã không còn gì nữa để nói.”

* * *

“Người thực giống sư phụ người, chính là Ngọc đường, nếu không đau, sao gọi là yêu?”

Ngồi ở cao cao hoàng thành vườn thượng uyển, bề nhẽ chúng sinh vạn vật, uống tối hưng liệt rượu, mặc cho gió đêm thổi loạn ba nghìn.

Những lời An tín Vương phi nói vẫn quanh quẩn ở bên tai, thật lâu...

“Ngọc nhi, nếu yêu một người thì đừng dễ dàng buông tay, không cần vì cái gọi là hạnh phúc mà buông tay. Nếu người yêu, trên đời này có thể cho hắn hạnh phúc lớn nhất cũng chỉ có thể là người. Nếu người không

thương, thì đừng quay đầu lại, vĩnh không quay đầu lại. Nếu người chợt quay đầu lại, đó chính là bất hạnh lớn nhất của hần. Cho nên, ngọc nhi, giữa buông và không buông, không nên do dự, không cần băn khoăn.”

“Sư phụ, cái này thực khó, thực sự khó.”

“Thiếu chủ nhân?”

Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng Nguyệt kiếm nô gọi, ngẩng đầu đang chôn giữa hai đầu gối lên, cười với nàng một cái muốn nàng an tâm.

Nguyệt kiếm nô, giống như chỉ qua một đêm đã lớn lên rất nhiều, nàng yên lặng ngồi ở bên cạnh Thiếu chủ nhân của mình, nhìn về phía Khai phong, thật lâu sau nàng mới lên tiếng: “Thiếu chủ, chúng ta trở về đi.”

“Kiếm nô?”

“Thiếu chủ nhân, buông tay đi.”

Kinh ngạc nhìn về phía một Nguyệt kiếm nô đã từng thiên chân vô tà, hiểu ý cười, thân thủ ôm lấy nguyệt nô,: “Người trưởng thành.”

Lặng lặng dựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, trên má nguyệt kiếm nô chảy xuống hai hàng lệ, nức nở nói: “Thiếu chủ, người quá mệt mỏi, cũng quá khổ rồi.”

“Kiếm nô, giúp Bạch đại ca hoàn thành một cái tâm nguyện cuối cùng.”

“Thiếu chủ....”

“Kiếm nô, làm cho hết thấy đều chấm dứt đi, từ nay về sau không gió cũng không mưa.”

Nguyệt kiếm nô nâng lên khuôn mặt ướt nhèm nước mắt, đón nhận chính là một đôi mắt trong suốt xuất trần, nháy mắt, Nguyệt kiếm nô đã hiểu, “Ta sẽ làm, nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của Bạch đại ca.”

* * *

Bọn họ, đều chăm chú nhìn đối phương.

Hần, vi ngôi cửu ngũ, trong thiên hạ hay là vương thổ, dẫn thổ chi tân hay là vương thần, hần muốn chính là quyền lực cao nhất trong thiên hạ.

Hần, long tường cửu tiêu, một thân kiệt ngạo, một thân không hợp triều đình quy cách, hần muốn chính là tự do, tiêu dao trong thiên hạ.

Bọn họ vốn không nên gặp nhau, biết nhau, nhưng vận mệnh của bọn họ nhất định phải gặp nhau.

Hần muốn giang hồ, nhất thống ở dưới hoàng quyền của hần, hần không thể dễ dàng tha thứ một Nguyệt Lăng Tiêu tự do ở ngoài hoàng quyền.

Hần muốn tự do, bay lượn ở thiên địa rộng lớn, hần không thể dễ dàng tha thứ một tòa Tử Cấm thành trói buộc tự do của mình.

“Bạch Ngọc Đường, vì cái gì?”

Triệu trinh không rõ, hần cho y vinh hoa, cho y hết thấy mọi thứ có thể cho, vì cái gì y còn muốn bay, bay trên chín tầng trời.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu trinh âm thầm cười, nụ cười đó tựa như khói tán đi.

“Bạch Ngọc Đường, người vì trẫm làm nhiều như vậy, vì cái gì không muốn lưu lại?”

“Hoàng Thượng, người sai lầm rồi, những gì ta làm chính là vì thiên hạ thương sinh linh cũng không phải vì người Hoàng Thượng, ta không muốn lưu lại, bởi vì ta không muốn lưu lại.”

“Bạch Ngọc Đường, người có biết trẫm là Hoàng Thượng, biết hoàng quyền nặng?”

“Biết, Bạch Ngọc Đường đều không phải là lương dã thảo dân, làm sao có thể không biết hoàng quyền nặng, chính là nếu muốn bẻ gãy đôi cánh trong tâm của ta, cho dù hoàng quyền có nặng ở trong mắt Bạch Ngọc Đường cũng chẳng qua giống như cây cỏ.”

Triệu trinh nhìn Bạch Ngọc Đường vẻ mặt kiêu căng, không khỏi giận dữ, quát lên “Bạch Ngọc Đường, người cũng biết chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, phúc sào chỉ hạ yên hữu hoàn oan?” (Đại ý: Tổ chim bị phá không có trứng lành lặn)

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt của Triệu trinh, không khỏi mỉm cười, “Hoàng Thượng, người cho rằng Bạch Ngọc Đường còn có hoàn sào sao?”

“A?”

“Hoàng Thượng, Đại sư huynh đã tâm tuy lớn nhưng không đủ để đối kháng với triều đình, nếu không có Hoàng Thượng bố cục, sư huynh như thế nào sẽ có kết cục như hôm nay ? Nếu không có Hoàng Thượng buộc an tín Vương gia mang binh viễn chinh đông cao như thế nào sẽ nhất bệnh không dậy nổi, sư phụ ta lại làm sao có thể cả đời vô công tấn phế? Nếu không có Hoàng Thượng bày mưu đặt kế Ngô cơ hạ độc, Diệp tô lại làm sao có thể trúng độc, Triễn Chiêu lại làm sao có thể bỏ ta không để ý? Hoàng Thượng, hoàng quyền nặng, Bạch Ngọc Đường đã muốn đã lĩnh giáo rồi, lại có gì sợ?”

“Người.....?”

“Hoàng Thượng, phải là Bạch Ngọc Đường hỏi bệ hạ, thiên ý như thế nào?”

“Thiên hạ.”

“Thiên hạ? Thật đáng buồn buồn cười.”

“Bạch Ngọc Đường, người thực cần rõ .”

* * *

Trên kim điện phong vân quỷ dị đã sớm rơi vào trong mắt Ngô cơ , nàng biết, đây là cơ hội của nàng, cơ hội duy nhất chuyển bại thành thắng.

Nàng phải đánh cược, đánh cược một ván bài lớn nhất trong cuộc đời nàng, lúc này đây, nàng phải đặt cược. Vừa cược tức động.

Một cái là tôn thất hoàng trụ, một cái là giang hồ danh môn; một cái là kẻ nắm hoàng quyền nhưng mệnh huyền một đường, một cái là vô quyền vô vị nhưng một kiếm ra thiên hạ động, Ngô cơ, đồ chính là hiện tại.

Có hiện tại, mới có tương lai.

Lúc Ngô cơ động, Bạch Ngọc Đường cũng động, Triệu trinh cũng động, ba người cùng động. Vừa động, Ngô cơ biết nàng sai lầm rồi.

Sai ở chỗ, đây là một ván không nên đánh cược, một ván mà nàng không thể thắng.

Bởi vì, nếu hết thấy đều là giả, làm sao có thể là thực?

Lúc kiếm của Bạch Ngọc Đường cùng kiếm của Triệu trinh trước sau đâm vào Ngô cơ, Ngô cơ biết hết thấy đều đã xong.

Nhưng ngô cơ cũng không có ngã xuống, ngô cơ thông dong vung lên tay áo, một thân tiên diễm, châm một chén rượu tối đẹp , đưa cho Bạch Ngọc Đường, cười nói: “Công tử tái ẩm ngô cơ rượu, từ nay về sau tư quân không được gặp.”

Bạch Ngọc Đường, tiếp nhận Ngô cơ rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ngô cơ, cười đến khuynh thành,: “Công tử, ván này, ta thắng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ta thua tánh mạng lại thắng, công tử thắng hết thấy lại thua. Công tử, vì một người cuối cùng không thể có được, tội gì?”

“Ngô cơ, ngươi lại là vì cái gì phải đổ?”

Ngô cơ, cười đến khuynh quốc, “Công tử, Ngô cơ chỉ là một nữ nhân, không cầu văn đạt thiên hạ chỉ cầu được giúp chồng dạy con, nhưng người ta yêu lại muốn thiên hạ, một thiên hạ tập quyền dưới tay, là Ngô cơ thật đáng buồn vẫn là thiên hạ thật đáng buồn? Người không biết yêu, được thiên hạ rồi lại có năng lực như thế nào? Công tử, ta thật hâm mộ Triễn Chiêu, ít nhất hắn được thừa thừa thiên hạ, thừa người của chính mình. Nếu như có kiếp sau, công tử, Ngô cơ nguyện rằng gặp được ngươi trước mà không phải là hắn.”

“Thiếu chủ.” kéo mặt nạ da người xuống, Nguyệt kiếm nô lao đến bên người Bạch Ngọc Đường, vội vàng kêu.

“Kiếm nô, để cho ta đi ra ngoài.”

“Bạch đại ca, không được, ta không cho ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài, cũng chỉ có chết.”

“Kiếm nô, không chết tại sao sinh?”

“Bạch đại ca?”

Bạch Ngọc Đường nâng mặt Nguyệt kiếm nô lên, hôn lên trán nàng, [“Kiếm nô, này hết thấy chỉ là một ván cờ, ta và ngươi chính là một quân cờ trong đó, nếu không phá cờ, quân cờ làm sao có thể quay về bàn?”

“Kiếm nô không hiểu.”

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu Nguyệt kiếm nô , Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng nói: “Kiếm nô, sống sót.”

“Không..... Bạch đại... Ca.”

Nhìn Nguyệt kiếm nô bị chính mình điểm hôn huyết , Bạch Ngọc Đường nhìn về phía sau long ý, cười nói: “Hoàng Thượng, ngươi khả vừa lòng?”

Kim Loan điện, trên long ý, thiên tử đang ngồi vẽ mặt uy nghi .

“Điều kiện của ngươi?”

“Ngươi có biết.”

“Ta đáp ứng ngươi, Triệu trinh hứa hẹn.”

“Ta tin ngươi.”

18. Chương 18

Ngọn lửa bộc cháy hừng hực thiêu đốt, y một thân áo trắng, thông dong, bước vào, hóa điệp, bay lên trời. Triệu trinh, thiên tử, một kẻ nắm trong tay hoàng quyền, giờ khắc này, hắn chân chính nắm được hết thảy. Hắn, kẻ duy nhất nắm giữ toàn bộ quyền lực của Đại Tống.

Hóa điệp, nhìn ngọn lửa đốt đỏ ánh mắt, Triệu trinh, là thiên tử, không phải là Triệu trinh lôi kéo góc áo Linh nguyệt, dắt ống tay áo Ngọc đường, không dám gặp sự phụ .

Lệ, khi nào hạ xuống, Triệu trinh không biết, hắn không biết hắn còn có lệ?

“Chỉ cần là Triệu đại ca muốn, Ngô cơ nhất định hết sức đi làm vì Triệu đại ca.”

“Chỉ cần là Triệu trinh ngươi muốn, nguyệt Lăng Tiêu dù chết cũng làm, không hối hận.”

“Linh nguyệt, ta muốn thiên hạ toàn bộ về tay ta.”

“Ngô cơ, ta muốn thiên hạ chi quyền quy về một mình ta, từ nay về sau thiên hạ sẽ không còn có nguyệt Lăng Tiêu.”

“Ngọc đường, năm đó không hối hận có từng đổi ý? Ta muốn thiên hạ quy về một, ta muốn làm một hoàng đế thật là tốt được thiên hạ ca tụng, ta nhất định có thể.”

Hoàng thái hậu, đi đến phía sau Triệu trinh, nhìn tất cả trở về bình thường, liền ôm lấy con của mình, Triệu trinh rúc vào trong lòng mẫu thân, tham lam hít lấy mùi hương tự như ánh mặt trời trên người mẫu thân.

“Mẫu hậu, đây không phải là kết cục mà ta muốn.”

“Hoàng nhi.”

“Ta thắng được thiên hạ lại như thế nào, ta đã đánh mất thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình, nó sẽ không thể quay lại.”

“Hoàng nhi, đây là vận mệnh của đế vương.”

“Mẫu hậu, ta không cần, ta không cần, không cần.”

“Vận mệnh đã an bài, đó là đế vương cũng phải tuân theo.”

* * *

Giang Nam.

Triển Chiêu, đứng ở dưới tán liễu bên bờ sông, nhìn từng đợt sóng xô tạt vào bờ.

Một tiểu cô nương trắng ngần, tập tễnh học bước đi, nghiêng ngả lão đảo đi về phía Triển Chiêu.

“Phụ thân, phụ thân, bồi Lăng nguyệt ngoạn.”

Triển Chiêu, quay đầu, ôm lấy lăng nguyệt, vẽ mặt từ ái: “Hảo, phụ thân bồi lăng nguyệt ngoạn.”

“Phụ thân, chúng ta đi mua điều, con muốn chơi điều.”

“Hảo, chơi điều, chúng ta đi chơi điều.”

” Xem kìa, các người thực thân thiết, lăng nguyệt, người a quên cả nương luôn, chỉ biết dính phụ thân.”

Trên đê, Nguyệt hoa đón Triển Chiêu, lăng nguyệt, vẽ mặt hạnh phúc.

* * *

“Tiểu đường, người thử chạy nữa xem, xem ta có đánh gãy chân của người không.”

” Con mới không sợ đâu. Cha, nếu người dám đánh con, con sẽ nói cho nương biết.”

Triệu hổ, nghe thấy con của mình muốn nói cho mẹ hắn biết, bật người thay đổi giọng ngay, “Tiểu đường, người muốn mua cái gì, cha mua cho người, người ngàn vạn lần đừng đem việc này nói cho nương người biết, người biết đấy tính tình của nương người.”

“Triệu hổ, còn như vậy sợ vợ a.”

Thanh âm kia, Triệu hổ, cuống quít xoay người, vẽ mặt tươi cười ôn nhu kia, Triệu hổ lập tức lao đến, ôm lấy bả vai người nọ, gât gao ôm lấy, ngữ khí mang ghen ngào: “Triển đại ca, thực là người?”

“ Đúng vậy, Triệu hổ, là ta.”

Có loại tình nghĩa, vô luận thời gian có qua bao lâu đều sẽ không thay đổi, hơn thế nữa, thời gian qua càng lâu thì tình nghĩa đó lại càng thêm dày ...

“Triệu hổ, đại nhân bọn họ có khỏe không?”

“Hảo, hảo, bọn họ chính là rất nhớ người, rất nhớ người.”

“Phụ thân, mua điều cho Lăng nguyệt.” Một giọng nói trẻ con hơi chút cáu giận kéo tay áo Triển Chiêu, lăng nguyệt mắt húng giảo miêng.

“Lăng nguyệt, ngoan. Phụ thân mua cho ngươi.”

Ôm lấy Lăng nguyệt đang kéo tay áo mình than thở giận dữ, Triển Chiêu đi vào dòng người đông đúc kia

“Đỉnh tỷ tỷ.”

“Kiếm nô muội muội, đây là tiểu đường sao?”

Tiểu đường khoẻ mạnh kháu khỉnh , hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói: “Ta gọi là Triệu nguyệt đường, không phải là tiểu đường.”

“Ngươi lại buồn mông, lại muốn ăn đánh à?”

“Triệu hổ, ngươi dám?”

* * *

“Phụ thân, con muốn cái điều kia, cái điều kia cơ.”

Lăng nguyệt ồn ào, trên không trung một con điều bay lượn , một con “Miêu diễn thử “, kia miêu thử đánh nhau, thần thái khả cú, chọc người bật cười, Triển Chiêu không khỏi xem ngây người....

“Phụ thân, lăng nguyệt muốn cái điều đó, cái điều đó.”

” Thực xin lỗi, chiếc điều này đã có người mua rồi.”

“A? Không chịu đâu, lăng nguyệt muốn, lăng nguyệt chỉ muốn chiếc điều kia thôi .”

“Lăng nguyệt ngoan, phụ thân mua cho ngươi chiếc điều khác.”

“Không đâu, lăng nguyệt chỉ muốn cái kại thôi.” Lăng nguyệt làm nũng giữ chặt vạt áo Triển Chiêu , đem khuôn mặt nhỏ nhắn cọ trong ngực Triển Chiêu, cực kỳ giống một con mèo nhỏ.

“Vị khách nhân này, ngươi không bằng cùng vị khách nhân kia thương lượng một chút, làm cho hắn nhường lại cho ngươi.”

Triển Chiêu cảm kích tạ ơn quá ý tốt của lão bản, nhìn theo hướng lão bản chỉ.

“Triển đại ca, ngươi nhìn cái gì vậy?”

“Kiếm nô, lăng nguyệt muốn chiếc điều kia, nhưng nó đã có chủ nhân, ta nhìn thấy chủ nhân muốn cùng hắn thương lượng một chút, xem có thể nhường lại chiếc điều đó cho ta hay không?”

Nguyệt kiếm nô nhìn này chỉ điều, ngơ ngác, ‘ miêu diễn thử ’, năm đó... “Triển đại ca, nếu Thiếu chủ nhân, không, Bạch đại ca ở, cần gì phải cầu người, điều y làm rất đẹp, bay cũng thật cao.”

“Kiếm nô.”

Nguyệt kiếm nô bị tiếng la của Triệu hổ chặn lời, nhìn Triển Chiêu vẻ mặt cười không đạt đáy mắt, không khỏi thấy xấu hổ.

“Kiếm nô, không có việc gì. Điều Ngọc đường làm thật sự rất đẹp bay thật sự cao, giống như chính y vậy.”

“Lão bản, ta tới lấy điều của ta.”

“Vị công tử này, nữ nhi của ta thực thích chiếc điều này, không biết ngươi có thể nhường lại hay không?” Đinh nguyệt hoa, tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ.

“Thực xin lỗi, nữ nhi của ta cũng thực thích chiếc điều này, hôm qua ta đã nhận lời mua cho con bé một cái, con bé hưng phấn cả một đêm, nếu...”

“Phụ thân, ta muốn điều, ta muốn.”

Lăng nguyệt mới mặc kệ điều này là của ai, vươn cái tay nhỏ bé từ trong lòng ngực nam tử kéo lấy dây điều, nam tử hoảng sợ, không khỏi buông lỏng tay ra, dây, điều, đứt....

“Oa....”

* * *

Điều, bay lên trời, tự do theo gió.

Nhìn.

Triển Chiêu, mắt đã mê ly, dây điều đã đoạn.

Nguyệt hoa ôm lấy lẳng nguyệt đang khóc nháo, lo lắng nhìn Triển Chiêu xuất thần, trong lòng thở dài, cuối cùng khó quên.

“Một đại nam nhân cùng tiểu hài tử tranh cái gì, bây giờ thì tốt rồi.”

Nguyệt kiếm nô, lớn tiếng trách cứ nam tử.

Triệu hổ kéo nguyệt kiếm nô còn muốn làm khó dễ qua, Nguyệt kiếm nô lúc này mới phát hiện vẻ mặt nhuốm đầy bi thương của Triển Chiêu.

“Kiếm nô, này vốn là chúng ta không đúng, còn làm cho vị công tử đây không thể giữ lời với con gái, thật sự là ngượng ngùng.”

“Quên đi, đành phải xin lỗi con bé vậy.”

Nói xong nam tử xoay người muốn đi, Triển Chiêu thân thủ ngăn cản nam tử, nam tử kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Yến tử phi, bay vào vân tiêu.

* * *

Đoàn người, xoay người rời đi.

Phía sau, mơ hồ truyền đến một giọng nói, “Tiểu muội muội, này cho người, được không?”

Thanh âm này, cho dù trải qua bao nhiêu năm sẽ không quên, thanh âm này, sớm khắc vào tâm khắc vào cốt...

Triển Chiêu, mãnh xoay người.

Thái dương, hào quang bắn ra bốn phía, người nọ một thân kiêu ngạo mà đến, mang theo bay lên, mang theo tiêu sái, mang theo một thân tiêu sái.

Một thân hồng, hồng loá mắt.

Một đầu tóc bạc chảy xuôi trên vai, nhẹ nhàng quang hoa.

Kia dung nhan.....

Hoa mắt!

Triển Chiêu, đón nhận đôi mắt trong suốt kia, lệ....

“Bạch Ngọc Đường, không thể nào...”

Mọi người một lời đồng thanh vẫn chưa nói xong, Triển Chiêu đã phi thân bay về phía đó, bay về phía ánh mặt trời kia.

Kiếp này, hắn không hề buông tay, không hề.

“Nguyệt nhi, xem cha mua cho người cái gì?”

“Không cần, xấu đã chết, Lẳng nguyệt muốn chiếc điều trong tay áo trắng ca ca cơ.”

“Vì cái gì, này chỉ chuột bạch, đoạt Chiêu không nói, hiện tại tại sao lại đến chỗ ta thưởng nữ nhân rồi? Thiên đạo ở chỗ nào a?”

“Người còn ghen cái gì, ta xem chiếc điều kia sắp bay mất rồi, chỉ cần người tìm trở về, người chính là anh hùng trong lòng con bé, cái gì phụ thân, áo trắng ca ca cũng không bằng được người.”

“Ta vẫn chờ, vẫn chờ.”

Giữa nhân gian này tìm kiếm người, tìm kiếm ngàn năm.

Ngàn năm trước, ta ở trước bờ đề, ưng thuận, kết tóc nguyện.

Duyên khởi, duyên lạc, giai nhân có người.

Triển Chiêu gắt gao ôm lấy người trước mắt, xiết thật chặt thật chặt.

Ngây ra giây lát, Bạch Ngọc Đường chậm rãi đem hai tay ôm lấy Triển Chiêu.

Điều, rơi xuống đất.

“Ngọc đường, ngọc đường..... Ngọc đường”

“Mèo con, mèo con..... Mèo con”

Vô tận tương tư hóa thành hai chữ thì thào,

Ngọc đường, mèo con.

19. Chương 19: Phiên Ngoại

Ba năm, vội vàng lại qua ba năm.

Đêm đó gió thổi qua thu trì, làm gợn lên từng vòng sóng, tâm hồ cũng gợn sóng.

Mỏng manh thu ý ngăn không được cơn gió nhập thu, rượu trong tay đã lạnh đã tàn, tâm cũng thiếu.

Không trung, trăng sáng cũng bị mây che khuất, cả trời tối đen.

Rượu khuynh.

Dọc theo lá thu rơi đầy thềm đá, đi lên Lăng Tiêu các mờ ảo, giống như đi vào tiên cảnh, đưa tay như muốn ôm lấy cả bầu trời, vãn trung nguyệt, nhập hoài một mảnh trời thu mát mẻ.

Tóc đen, ba năm đã biến thành đầu bạc, có phải hay không ứng với câu kia: Triều như thanh ti mộ thành tuyết. (*)

(*): Tương Tiến Tửu (Lý bạch)

Trích đoạn:

“

“

Quân bất kiến:

Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hựu bất kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triêu như thanh ti mộ thành tuyết

Dịch thơ:

Há chẳng thấy:

Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống

Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về,

Lại chẳng thấy:

Thềm cao gương soi râu tóc bạc

Sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết?

Chính là, quân không thấy.

Tâm đã mất, lồng ngực chỉ còn cảm thấy đau, là cố ý là ngẫu nhiên trong lúc vô tình nhắc nhở ta, hướng tiêu lâu, duyên tẫn kiếp này. Ba nghìn phiền não, một mảnh gương sáng, mỗi ngày vì ta mà khóc.

Dưới lầu, truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một tiếng thanh lộ ra nóng lòng, tâm ưu...

Trút bỏ bi thương, rửa trôi u sầu, ta có ta thương, ta có ta ai, nhưng chỉ là đối với chính mình không phải là người khác, ở nguyệt Lăng Tiêu, ta là độc nhất vô nhị Thiếu chủ, dưới một người, trên mọi người.

Hồ hững nhìn Lăng Tiêu đệ tử quỳ rạp ở dưới chân, thong dong tao nhã phát tay ý bảo bọn họ đứng lên, không có cảm tình hỏi: “Kính thành đã xảy ra chuyện?”

“Đúng vậy, Thiếu chủ.”

“Chủ thượng có gì phân phó?”

“Nguyệt Lăng Tiêu một trận chiến, tức lui.”

Chậm rãi cân nhắc thưởng thức hàm nghĩa trong bảy chữ kia, một trận chiến tức lui? Trong lòng không khỏi lạnh lùng cười: tức lui, sợ là lui không được.

Nguyệt Lăng Tiêu, giang hồ thánh địa, triều đình nể trọng, một trận chiến tức lui, rõ ràng là được chim quên nã, đảng cá quên nơm, có mới nới cũ. Hoàng quyền, chung quy không chấp nhận được người khác.

“Các người bám lại với chủ thượng, Bạch Ngọc Đường tất không vũ mệnh.”

“Dạ.”

Giang hồ, có người là có giang hồ, có người tất có phân tranh, có phân tranh tất có khoát ý ân cừ, vậy nên cũng không thể thiếu được người trong công môn.

Triều y, một tầng thâm màu tựa huyết, chính là, mặt hồng ảnh kia vẫn còn như lúc trước sao?

“Mèo con, tái gặp lại, chung quy chỉ là cảnh còn người mất.”

* * *

Hắn đến đây, cũng giống như lúc ban đầu gặp gỡ, người khiêm tốn, ôn nhu như ngọc, thiên hạ vi công.

Bốn vị ca ca cũng tới, ba năm không thấy, bọn họ đã già đi nhiều, hẳn là vì “Ngũ đệ”, trong lòng ảm áp, huynh đệ kết nghĩa, chỉ có kiếp này không có kiếp sau. Bàn tay cùng nắm, dù có vạn ngữ cũng nghẹn ngào.

Không phân hỏi, không phân nghi, trong mắt chỉ có thân thiết, thương tiếc, hiểu nhau, có được huynh đệ như thế, cuộc đời này còn cầu mong gì.

Không phải cố ý vắng vẻ, chính là khi gặp lại mới phát giác, tâm giống như song ti vông, trung có ngàn ngàn kết, tình tự, nào có phải muốn chặt đứt liên chặt đứt được đâu.

Rút đao đoạn thủy thủy càng lưu, tình nhược thủy, diệp trường lưu.(Rút đao chém nước nước càng chảy mạnh, tình yêu ví như nước, cũng như thế chảy dài)

Ước hẹn, ước hẹn Túy uyên các, tình cũng hẹn.

Chờ, chờ một năm lại một năm, chờ một lát đợi một lát, nhân sinh mấy độ, cuối cùng cũng phải mệt mỏi, vũ đánh mông sam, uống tự tương tư, không phải không biết hẩn, thiên hạ giai không phụ duy phụ Bạch Ngọc Đường.

Xuân tiên lâu, Phần cầm đàn thực là hảo cầm.

Cầm, là tri âm, khi tri âm đánh đàn, cho nên, Cho dù Phần cầm che dấu tốt bao nhiêu chung quy cũng không thể che hết được tâm ý.

Tình nhân lệ, ta nhìn mình châu rơi xuống đất, lạnh lòng nhìn, rồi không hề nhìn lại.

Vốn không phải là hữu tình nhân, lệ trên má, lưu lại ngân, không đọng lại.

Khai phong, cảnh như trước, nhân như trước, chỉ là tâm đã không còn.

Cự tuyệt tay mèo con, quạt cường xoay người đi vào phòng, không để ý tới bị thương trong mắt hẩn, là vì có tâm trả thù, là vì tùy hứng giận dữ, dù sao, Nguyệt hoa của người, Diệp huynh của người, thương ta quá sâu, nếu ta thương bọn họ, chỉ sợ con mèo ngốc nhà người sẽ lại đem trách nhiệm lăm lên mình, ta đã biết ngay kết quả, thì cần gì phải làm điều thừa, thương người thì ta đau lòng, nhưng ta vốn kiêu ngạo, cho nên, dung ta một hồi đi.

Giang Nam, cổ thành, sóng vai mà đi, mặc cho mưa bụi bình sinh.

“Triển Chiêu, cuộc đời này không phân phụ.”

Ta kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, lời thề vừa rồi là con mèo da mặt mông này nói sao, ta cảm thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười. Hẩn nói ra, nhất định là vì bị ta bức nóng nảy, chính là... Mèo con, Bạch Ngọc Đường không bao giờ ... là chỉ chuột bạch đơn giản đạo tam bảo, từ ngữ miêu nữa. Trên người của ta có nhiều lắm cổ kỵ, từng bước sai, ta chết thì cũng thôi, một người, phi ta nguyện, huống chi trận chiến này liên quan tới thiên hạ thương sinh linh.

Thương sinh linh, thiên hạ, phúc lợi, Bạch Ngọc Đường ta chung quy rất nhẹ, biết không địch lại, cần gì tranh?

“Cuộc đời này chỉ là kim lan, chỉ là huynh đệ.” Mèo con, buông tay đi, lúc này buông tay, ta và người may ra còn có thể ở giang hồ cùng vọng, nếu không buông tay, chỉ sợ bích lạc hoàng tuyền cũng vô duyên gặp lại.

Giang Nam, tửu lâu, một bàn mỹ vị, ta trêu chọc Nguyệt hoa, Nguyệt hoa xấu hổ, chọc người yêu thương, đột nhiên dưới ánh nến nàng toát lên phong tư yếu điệu, có lẽ, đây mới là thần tiên mỹ quyến mà thế nhân ca ngợi .

Dưới lầu, cúc bộ tuy nhẹ, nhưng mùi hương thơm ngát tỏa ra bốn phía, vẫn đủ để cho ta biết Diệp tô đến đây.

Bốn người, nhìn chằm chằm một bàn đồ ăn, các hoài tâm sự, lòng ta buồn bã: Tình, một chữ, sinh tử cùng hứa, chỉ tiếc rằng lòng người vội vã, chưa minh tâm, đã khiến người khác tâm lạnh, đối lấy bản thân cũng mệt, Tình ai nói là ngọt, khổ, đắng hơn cả hoàng liên.

Tâm, chỉ còn đau đớn, trong lòng rõ có nghĩ ngờ, nhưng tại sao lại không chịu suy nghĩ.

Ngô cơ, mặc dù thiện dụng độc, nhưng khả năng của nàng còn không có đủ để đối phó với ta, chính là, vì sao đau lòng không hiểu.

Kéo ống tay áo lên, trên cổ tay, một cái tế ngân, hồng tựa huyết.

Lúc này mới cảm thấy sáng tỏ, Ngô cơ dụng độc mặc dù không ngoan, nhưng có câu là: Hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sắp liễu liễu thành ẩm.

(*): Nghĩa đen: -Chú tâm đầu tư công sức vào trồng hoa nhưng không thành.

– (Thế nhưng): Vô tình (Không cố ý) Cắm một cành liễu vu vơ mà nó vẫn mọc.

Nghĩa bóng: – Điều cố gắng làm thì không đạt được còn điều không muốn thì bỗng dừng lại đến.

Ba năm trước đây, ngoài thành Tương Dương, tự mình ngoan với mình, một thanh chủ thủ nhập tâm, vẫn không giữ lại được mèo con, lại ở trên người của mình để lại một đạo thương.

Tâm mạch thương, tổn hại ngũ âm.

Ngay cả, võ công thiên hạ độc bộ thì đã như thế nào, một khúc tình u, dẫn cũ tật.

* * *

Mã chạy gấp, phong tật khiêu.

Trong mộng, là tay của ai, mặc ta nắm, là vai của ai, mặc ta cắn, là lệ của ai, vì ta mà rơi, là ngực ai ấm áp, ôm ta đi vào giấc mộng.

Ta muốn biết, mộng lung mờ hai mắt, hấn vẽ mặt tiêu tụy, trong mắt hấn che không được sự lo lắng quan tâm.

Trong lòng thở dài, nghĩ muốn đoạn tương tư chung nan đoạn.

Ban tay không tự giác xoa khuôn mặt mèo con, mèo con gầy, tâm không hiểu bắt đầu đau, ta biết nước mắt của ta đã che dấu không được.

“Ngọc đường, ta sẽ không buông tay.”

Thanh sa trưởng, ngăn cách ta và người, nhưng ta biết, tình ti bất đoạn.

Đế sư kinh đô, phồn hoa giống như cấm, lại ngăn không được đế quốc suy bại từng bước.

Trên đường mọi thứ vẫn như cũ, bình thường, có lẽ là hạnh phúc lớn nhất . Đáng tiếc, kẻ chí ở thiên hạ đã quên mất hạnh phúc lớn nhất chính là bình thường.

Mà ta, cũng đã quên mất hạnh phúc.

Ngẫu khắc tiểu trúc, trong phòng nhất cảnh nhất vật đều làm cho ta cảm động.

Đom đóm đầy trời, nhìn trộm sáng nho nhỏ, chợt lóe chợt lóe trong bàn tay ta, tuy nhỏ nhưng thực mạnh mẽ, giống như lòng ta.

“Chấp tử chi thủ, dữ chi giai lão.”

Trên đời, có việc so với cái này đẹp hơn sao?

Ta nở nụ cười, ba năm, ta chung quy vẫn là quên không được, không bỏ xuống được, tình thâm không hối hận.

Dưới ánh trăng, kiếm vũ, sánh vai mà đi.

* * *

Bằng tâm hồ, nhất phiến băng tâm.

Diệp tô, ta cảm thấy đáng thương cho hấn, không bằng nói ta thực đồng tình với hấn, dù sao yêu một người người không thể nói hấn có gì sai, nếu tình yêu không ích kỷ, cũng sẽ không làm người bị thương.

Tình yêu của Diệp tô đối mèo con , ta tin tưởng không thể ít hơn so với ta, may mắn duy nhất của ta có lẽ chỉ vì chấp nhất của mình.

Hỏa Lăng Tiêu hiện ra vốn trong tầm dự liệu của ta, chỉ là khi thấy nó, cảm xúc của ta vẫn có chút không khống chế được.

“Người vì Triển Chiêu, thế nhưng lấy kiếm chỉ hướng sư phụ?”

Huyết, nhiễm hồng áo trắng, cũng khiến khuôn mặt hồng nhuận trở nên tái nhợt , sư đồ mười ba năm, tình như cha con, nhưng ta của hiện tại, lại giống như la sát, ngộ phạt thí phạt, gặp thần thí thần.

Trong mắt không có cảm tình đó là giả, đó là lừa mình dối người, nhưng ta biết tính sư phụ, cho nên ta dùng biểu tình tối lạnh lùng, tối tàn khốc, thản nhiên nói: “Thiên hạ, ta chỉ trông nom mình Triển Chiêu.”

Kiểm, như quỷ mỵ, âm trầm quỷ dị.

“Nghịch đồ.”

Trời, thiếu một góc, Nữ Oa có thể vá ; tâm, thiếu một góc, chỉ sợ là không người có thể lấp đầy?

Kiểm, hiểu ý ta, đương nhiên hiểu rõ lòng ta, kiếm ý cùng hợp, một kích tất phá.

Ngoài thành Tương Dương,.

Ta kiêu ngạo xoay người, ta có thể thua, nhưng tuyệt sẽ không thua tự tôn.

Ta cố tỏ ra tuyệt tình, cũng chỉ là vì làm cho mèo con yên tâm rời đi, có lẽ, mèo con, bị đạo nghĩa ép tới quá nặng rồi, ta cần gì phải lại thêm một tầng tình nghĩa?

Tiếng chân, đi xa, lòng ta bình tĩnh vô ba.

Hỏa Lăng Tiêu, cứu không chỉ là Diệp tô, còn có thiên hạ đi?

Khi tỉnh lại, đã là kinh năm.

Sư phụ lão, ta cũng lão.

Sư phụ lão, là vì người cứu tên đồ đệ bất tài, động chân khí cuối cùng.

Ta lão, là bởi vì lòng ta quá mực bình tĩnh.

Gió thổi qua tai, truyền đến tiếng sư phụ nói nhỏ: “Ngọc nhi, tùy duyên đi.”

Ta không trả lời, không phải không biết như thế nào trả lời, mà là không hiểu nên buông như thế nào. Tùy duyên, hai chữ hảo viết lại khó hiểu, duyên, ngộ duyên, tri duyên, tích duyên, tùy duyên, duyên thiếu, duyên lỵ, duyên mặc, duyên tuyệt.

Nhân sinh, duyên phận không gì hơn cái này, làm gì chấp nhất.

* * *

Ba năm, ở Lăng Tiêu, ta đàm mặc rất nhiều, cũng nhìn mọi thứ lạnh nhạt đi rất nhiều, sống cũng thoải mái rất nhiều.

Hai năm trước, sư phụ nhật về một nữ hài tử, gọi là Nguyệt kiếm nô, ta cũng không có chú ý nhiều lắm.

Nguyệt kiếm nô, thực hoạt bát, chính là có khi khinh suất, ta cũng không phải không thích nàng, chính là ta có điều lạnh nhạt.

Trong đình, sư phụ thực có hứng thú nghe chuyện xưa của Kiếm nô.

Lúc ta đi qua, nghe được hai chữ “Triển Chiêu”, ta không tự chủ được dừng cước bộ, đứng ở một góc, lắng nghe, mi, nhíu lại, sau mặt cũng nhăn lại, mi không thể giãn ra.

Vào đêm, không trăng không sao.

Ta không để ý đến Kiếm nô ngạc nhiên, sư phụ kinh ngạc cùng hiểu rõ, nhìn vào mắt sư phụ, hơi nước dần dần cũng mờ mắt của ta.

Bên trong thạch thất chỉ có ta cùng sư phụ.

Lúc đi ra khỏi thạch thất, lòng ta đã minh.

Ta không muốn bị cuốn vào triều đình, nơi đó thị phi nhiều lắm, mà những thị phi đó không thể dùng đúng hay sai để đánh giá, bạch cùng hắc cũng rất khó để phân rõ, nơi đó chỉ có một loại màu thích hợp nhất —— màu đỏ.

Hậu môn thâm như hải, còn cung môn thì sao?

Sư phụ... Ta chậm rãi quay đầu trở lại, có chút suy nghĩ nhìn về phía thạch thất, nếu ta là vì Triển Chiêu như vậy sư phụ thật là vì thiên hạ thương sinh linh sao?

Ta không tin, nguyệt Lăng Tiêu, chưa bao giờ vì thiên hạ thương sinh linh.

Nó cùng với hoàng quyền, một tiếng hiệu lệnh, có thể di động tứ phương.

Động tứ phương? Ta lạnh lùng cười, khi dùng là lương tướng, khi không cần chỉ như cỏ vút đi, cương dịch chiết, thịnh dịch suy, hưởng tốt đỉnh vinh quang, quyền cao dịch chấn chúa, hôm nay có thể gọi tứ phương, ngày sau cốt không thấy.

Sư phụ hiểu được, ta cũng sáng tỏ, chỉ là có chút ngân cổ tình nhìn không thấu.

Sư huynh, ta không khỏi buông tiếng thở dài, hẳn là người tốt, chính là tâm khí quá cao, nếu, nếu hẳn không vào nguyệt Lăng Tiêu, thì cuộc đời của hẳn có thể bình thường nhưng ít ra có thể hạnh phúc.

Hạnh phúc đi.

* * *

Kiểm, không có vào ngực sư huynh, tâm tình của ta cũng chẳng có nhiều lắm xao động.

Sư huynh, mở to hai mắt, hẳn không tin, một kiếm động thiên hạ kia của Bạch Ngọc Đường, không phải là cao thủ.

Trên thân kiếm huyết chưa khô, như còn chảy máu, như tình nhân lệ.

Vì thiên hạ, vì một thứ căn bản không có khả năng có được, sư huynh người buông tha cho rất nhiều thứ, kết quả là chính là một đồng hoàng thổ lấp phong lưu.

Ngẩng đầu nhìn trời, thương ưng phi.

Ta nghĩ tới Phần cầm, nữ tử không ngẩng đầu vỗ về cầm huyền, cả đời phụ.

Ngực cứng lại, ta nở nụ cười, thời gian không nhiều lắm.

Một trận chiến tức lui, ta cười khổ.

Lui từng bước, trời cao biển rộng, chính là, ta đã không còn đường thối lui.

“Ngọc nhi, người hiểu chưa?”

Đến đây ta thật sự hiểu được, sư phụ người cấp đồ đệ ra một nan đề, không biết vận khí của đồ đệ còn có ... hay không?

Một tắc tương tự một tắc bại.

Lúc ta tuyên đọc thánh chỉ không có cảm giác gì, nhưng biểu tình của mọi người trong Khai Phong Phủ đều là — khiếp sợ.

Khiếp sợ? Ah, cũng đúng, ai có thể nghĩ đến Bạch Ngọc Đường ta sẽ vì Triển Chiêu lại cầu Hoàng Thượng tứ hôn.

Mèo con, liễu lĩnh kéo ta rời khỏi Khai phong, đi tới ngẫu khê tiểu trúc, hẳn cần một đáp án.

Ngẫu khê tiểu trúc, tên này cũng không tốt, ngẫu khê, ngẫu nhiên nghỉ ngơi, không ở lâu.

Nhìn vào mắt mèo con, đôi mắt trong suốt, ôn hòa bất tri bất giác nhiễm đầy mỗi một, khôn đồn. Nhẹ giọng gọi mèo con đừng cước bộ, quay về ôm lấy hẳn, không buông tay.

Ta biết lời của ta thực vô tình, nhìn vào mắt mèo con, vô ba vô lan, ta biết, hẳn đã mất tâm.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn một đầu tóc bạc, khóe miệng, huyết tràn đầy.

Mèo con, ta có thể phụ thiên hạ quyết không phụ người, cho nên, đừng bao giờ buông ta.

Ngoài phòng, kiếm khí.

Hết thấy đều nằm trong tính toán của ta, nhìn Ngô cơ vẻ mặt nghi hoặc , ta cười đến thực vui vẻ, thật sự vui vẻ.

Sư huynh, cảm ơn người, ít nhất ở trong lòng người còn là vì tốt cho ta, cho ta bày một cái hảo cục, một cái cục có thể phá.

Ta đem họa ảnh ném cho Ngô cơ, nếu như không có cự khuyết làm bạn, họa ảnh không cần lưu.

Mèo con, người là hiệp chi đại nghĩa, vì nước vì dân, bất quá, Bạch Ngọc Đường chính là một con chuột, con chuột trộm đồ thiên kinh địa nghĩa, thiên hạ này ta nghĩ muốn trộm chỉ có lòng của người.

* * *

Cùng thủ giang sơn vì quân tiếu.

Ngô cơ, rất đẹp, đẹp nhất là tay.

Nhìn Triệu trinh, Ngô cơ khuyển ngã vào lòng ta, “Chỉ mong kiếp sau cùng quân phùng.”

Cùng quân phùng, ta không biết là xuất phát từ thương hại hay là gì, ôm lấy Ngô cơ dần dần lạnh như băng . Nàng là một cô gái không tồi, chính là, nàng bị ba nam nhân tính kế, đây là số mệnh thật đáng buồn của nàng.

Quay đầu nhìn về phía Triệu trinh ngồi trên long ỷ, ta cười đến càn rỡ.

Cười cái gì? Hắn khó hiểu.

Đúng vậy, hắn làm sao có thể hiểu được, với hắn mà nói, quyền lực nặng hơn so với hết thảy, vì hoàng quyền, hắn có thể phản bội bằng hữu, vì hoàng quyền, hắn lấy không cần thân tình, vì hoàng quyền, hắn hy sinh tình yêu. Bất quá, được giang sơn lại như thế nào?

Sư huynh, ta không khỏi nghĩ tới hắn, hắn thực có được giang sơn sao? Ta cũng nghĩ tới sư phụ, người thực là vì thiên hạ thương sinh linh sao? Lại nhìn Ngô cơ chưa khô huyết, nàng lại là vì cái gì?

Bức rèm che sau ngai vàng không gió mà động, ta mở to mắt nhìn phía sau bức rèm che kia một mặt mình hoàng tiếu tụy , hiểu rõ cười.

Triệu trinh cho ta hứa hẹn, là Triệu trinh hứa hẹn.

Ta không tin lời hứa của đế vương nhưng ta tin lời hứa của Triệu trinh, quân tử chi nặc.

Ngoài phòng, hỏa như hải.

Ta thông dong quay đầu, một giọt lệ, rơi xuống từ trong mắt đế vương.

Một giọt là đủ rồi.

Một giọt, một cái chớp mắt, thay xà đối cột.

Lãnh cung, một vòng thê nguyệt, một mảnh đoạn hoàn.

Thái hậu, một thân mình hoàng, tựa như trời chiều, vân chiếu.

“Người thực may mắn.”

Ta cười cười, có điểm trẻ con:” Đúng vậy sao?”

Thái hậu, liếc mắt nhìn ta một cái, thoải mái cười ha hả, “Xem ra, người rốt cục phá cục.”

Gật gật đầu.

* * *

Ta nói rồi, cục chỉ cần là do người thiết, luôn luôn sơ hở, nhưng sơ hở chỉ tại một cái chớp mắt, một câu, vừa động.

Kiểm không có vào bả vai sư phụ, chính là một cái chớp mắt, một cái chớp mắt trao đổi, ta đã hiểu được dụng ý của sư phụ.

Nguyệt lẳng châu, thiên hạ cự độc, nhưng chỉ đối võ giả, gặp mạnh càng mạnh.

“Muốn hỏa lẳng châu có thể, cũng không cần khi sư diệt tổ, chỉ cần người chết.”

Tiếng sư phụ truyền âm lọt vào tai, ta đã muốn sáng tỏ, một ván đã bố.

Hướng tiêu lâu, hồng y huyết nhiễm, đổ là cứu tử nhất sinh.

Hồn phách quy hê, vô sở luyện, tâm hải vô ba.

Sư phụ làm cho ta nghe từng chuyện về mèo con, cần chính là lòng ta gợn sóng, cho dù là một chút gợn sóng, cũng đủ lan rộng.

Người đổ chính là đổ một chữ “si” trong lòng đồ đệ của người, ít nhất hấn thắng, một ván tức phá.

Bên trong thạch thất, tóc đen đầu bạc, ở một cái chớp mắt.

Thử nhập giang hồ, không nghĩ cùng quân phùng, cố tình cùng quân phùng.

Cổ thành nội, tiểu trúc lý, quân tâm một mảnh.

“Sinh không khí, tử cùng tùy.”

Đắc quân một câu, ngọt như đường.

Mèo con, kỳ thật thiên hạ ai tọa ta cũng không quan tâm, nhưng là... Mưu nghịch chi tội, ta còn không nghĩ tới.

Dù sao, ta còn là Bạch Ngọc Đường.

Có lẽ cuộc đời này, không thể cùng tùy, nhưng ta vẫn muốn trở thành Bạch Ngọc Đường trong lòng người, cho nên, ta phải bố cục.

Tóc đen ba nghìn, thiếu niên bay lên, hào khí can vân.

Ba nghìn đầu bạc, giấu tâm mai tâm, chỉ vì quân sinh.

Tức tương phùng, sao có thể bỏ qua?

Cho nên, vì quân một câu, nguy hiểm bao nhiêu cũng muốn sống.

Nội viện u lan, ta ăn vào ‘y nhân tùy’, vừa động là toàn cục động.

Thái hậu thử chính là tình, ta thử chính là tâm.

Nguyệt lẳng châu, theo sư phụ đã cứu ta một mạng, nhưng lại càng làm tâm mạch tổn hại thêm.

Y nhân tùy, là thuốc gì, thái hậu không biết, nhưng ta lại biết, năm đó sư phụ cho an tín Vương gia uống chính là thuốc này – y nhân tùy.

Nhập khẩu, lửa nóng, giống như tình nhân trải qua tình yêu cuồng nhiệt, dần dần có một chút băng ý, tựa như tình nùng tiệp đậm, cuối cùng chỉ còn lại lạnh như băng, tình bạc như vậy.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tâm đau như bị cắn, tình dục tuyệt, khắp huyết lệ.

“Không thể tưởng được người dùng tình như thế.”

Chịu đựng mê muội, ta ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu, quỳ xuống cũng không khuất hai đầu gối, cùng huyết,: “Thái hậu, thành toàn.”

Mới trước đây, sư huynh cũng rất thương ta, cho nên ta tin tưởng, cho dù hấn thay đổi nhiều lắm nhưng cảm tình đối với ta sẽ không thay đổi.

Sư huynh, ngã xuống, hàm chứa cười, lúc hấn ngã xuống, thần động,: “Ngô cơ.”

Kiểm pháp Ngô cơ cũng không cao minh, nhưng nắm bắt thời cơ không tồi.

Thái hậu, kinh ngạc nhìn Ngô cơ, sau đó quay đầu, nhìn ta, kiếm chỉ Hoàng Thượng, cục khởi.

Trong mắt Triệu trinh không có bối rối, ở dưới kiếm của ta, rất trấn tĩnh.

Ta nghĩ hần hội trở thành một đế vương chân chính, nhưng vào lúc này ta cũng không quan tâm, chỉ cần tay ta động, tin tưởng tất cả cục đều không cần bố cũng không cần phá, tay hơi ra sức, vết máu hiện lên.

Thái hậu, trong mắt có tí bối rối, ta biết tâm thái hậu rối loạn.

“Thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho Triển Chiêu.”

Triệu trinh không tin mở to hai mắt đánh giá ta, thái hậu vẻ mặt khó hiểu, quỳ trong trần ai nhưng lòng ta minh như kính.

Ven hồ, Ngô cơ hỏi ta, nàng sai ở đâu?

Nàng sai ở, không nên làm cho ta kiếm chỉ Hoàng Thượng.

Nếu hần không tính trước kỹ càng, hần sẽ không thờ ơ. Nguyệt Lăng Tiêu, là hần kiêu dè, nhưng ở dưới kiếm hần lại rất trấn định.

Ngô cơ, từng đứng ở bên cạnh sư huynh, cho nên mới có thể ở đường hoàng xuất hiện trong hoàng cung.

Thái hậu nhìn thấy Ngô cơ, trong mắt là kinh ngạc.

Sư huynh, người cứu Ngô cơ từ Quan Âm miếu trở về, có phải hay không vì chính là hôm nay cục phá.

Bởi vì hần thực hiểu, nữ nhân từ yêu chuyển sang hận là đáng sợ nhất.

* * *

Giang Nam, tháng ba, cây cối xanh tươi, chim ríu rít.

Thái hậu, không có thất tín với ta, nàng cuối cùng thành toàn ta.

An tín Vương gia, cả nước cùng ai, hết thấy hôn khánh bị hủy bỏ.

Ngày ấy, linh đường gặp lại, nhìn mèo con một thân lam y, thấy được trong mắt hần toát lên vẻ như trút được gánh nặng, ta đã hiểu rõ.

Chuyện của An tín Vương phi, ta rất sớm đã nghe sư phụ nói đến, người kể lại chuyện của người, những chuyện đã qua của người, chỉ là sư phụ không nhớ rõ, bởi vì mỗi lần say rượu, người mới có thể kể, khi tỉnh lại thì đã quên.

Ta sẽ không thành sư phụ, mèo con cũng sẽ không là An tín vương gia thứ hai, mạng của ta do ta không phải do trời.

Vội vàng lại là ba năm, nhiều thứ đã thay đổi nhưng cũng có thứ chưa bao giờ đổi.

Nguyệt hoa gả cho Diệp tô, ta không biết tình yêu của bọn họ như thế nào, nhưng nhìn hai người bọn họ cùng nhìn thấy hạnh phúc trong mắt bọn họ, ta tin tưởng bọn họ thực khoái hoạt.

Kiểm nô cùng Triệu hổ cũng thành vui mừng oan gia.

Khai phong hết thấy đều thực bình tĩnh.

Triệu trinh cũng không có thất tín.

Ngẫu khê tiểu trúc, đom đóm vẫn đầy trời.

Ta mở cửa ra, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đứng ở cửa chính là hần, mang theo cười hoài niệm, ta cũng cười.

Đình giữa hồ, cùng say một trận.

Sau khi mất đi còn có thể một lần nữa có được là ông trời đã vô cùng ban ân.

Có lẽ, chúng ta không có khả năng lặp lại lúc trước nhưng có thể một lần nữa bắt đầu.

Sáng sớm, vụ tán.

“Triển Chiêu ở Giang Nam.”

“Ta biết.”

“Vì sao không đi tìm hắn?”

“Bởi vì ta đang đợi người.”

“Ta?”

Ta cười nhìn Triệu trinh khó hiểu,: “Bởi vì hắn là ngự miêu của người.”

Hắn, sững sốt một chút, sau đó cười to, “May mắn, hắn là ngự miêu của trẫm.”

Ta bị hắn nói ngược lại có chút sững sốt.

“Nếu hắn không phải là miêu của trẫm, thì sao có thể cho trẫm một lần nữa nhìn thấy một con chuột.”

Mặt ta đỏ lên, chén rượu trong tay, hất về phía Triệu trinh.

Hắn cười né qua, “Người là Bạch Ngọc Đường, một trong ngũ thủ – Cẩm mao thủ, hãm không ngũ nghĩa.”

Ta cười, cười phóng tâm.

Ta nhìn mèo con, đi về phía ta.

Chúng ta chia lìa lâu lắm, lâu lắm...

Cuộc đời này không hề buông tay

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-thu-vi-quan-thanh-ti-vi-quan-bach-phat>